

Jan van Helsing

ORGANIZAȚIILE SECRETE

și puterea lor în Secolul XX

Ghid în rețeaua lojilor, a Înaltei Finanțe, Politică.
Raport al Comisiei Trilaterale Bilderberg,
CFR (Council on Foreign Relations), ONU

Jan van Helsing

ORGANIZAȚIILE SECRETE ȘI PUTEREA LOR ÎN SECOLUL XX

O călăuză în rețeaua Lojilor, a înaltei Finanțe și Politică
Comisia trilaterală • Bilderberg • ONU
Council on Foreign Relations – CFR

Editura ALMA – 1996

Sumar:

- Nota editorului

Capitolul I:

- Familia Rotschild. Protocoalele înțelepților Sionului. Iluminații bavarezi ai lui Adam Weishaupt.

- Masoneria în America. Karl Marx. Planul pentru un guvern mondial. Albert Pike și Ku-Klux-Klanul.

- Traficul comerțului cu opium al casei regale engleze în secolul al XVIII-lea. Rotschild și plutonul de execuție.

- Cum se înscenează un război mondial? Primul război mondial în perspectiva Iluminaților. Declarația Balfour. Finanțarea revoluției bolșevice. Masa Rotundă.

- Pregătirea celui de-al doilea război mondial. Adolf Schickgmler (Hitler) și Organizația Thule. Care a fost poziția Americii? Ce s-a obținut prin cel de-al doilea război mondial?

- Războiul bio-psihologic

- Organizația Vril

- Atentatul asupra lui Kenedy

- Vaticanul

- Fondul Monetar Internațional

- Prin liberul schimb de mărfuri spre dominația mondială

- Problema Serbiei

- 666 (Șase sute șazeci și șase)

Capitolul II:

- Interogatoriul ambasadorului sovietic Jurevitsch Rakovski luat de către funcționarul GPU, Gabriel G.Kuzmin, la 26 ianuarie 1938

Capitolul III:

- Un adevărat act de acuzare împotriva evreilor

Bună ziua dragi cititori!

Viața unui editor este într-adevăr interesantă. În toamna anului 1993 am fost căutat la telefon de o persoană, care nu voia să-și spună numele și care îmi comunica că are o carte explozivă. Căuta un editor și voia să rămână anonim. M-am arătat de acord și i-am spus să-mi trimită manuscrisul. După câteva zile am primit un pachet cu o disketă. Pe pachet nu era nici un expeditor.

Am bătut textul la mașină și l-am citit fără întrerupere. După această lectură am fost teribil de zguduit, cu toate că îmi erau cunoscute mașinațiile anumitor cercuri din societatea noastră „aleasă”.

Nu am putut controla dacă toate informațiile din carte corespund adevărului, dar dacă numai o parte sunt adevărate atunci știu de ce pe planeta noastră este atâta mizerie, de ce majoritatea oamenilor sunt săraci și întreaga bogăție și putere a acestui pământ se află în mâna câtorva persoane lipsite de scrupule.

Fiecare trebuie să citească această carte!

Editorul

(Nota editorului la versiunea în limba germană)

CAPITOLUL I:

Imaginați-vă că sunteți un locuitor de pe o altă planetă sau galaxie, ați străbătut cu nava dumneavoastră câțiva ani lumină și vă îndreptați către planeta noastră. Misiunea dumneavoastră este să cercetați această planetă, să luați contact cu locuitorii ei, să schimbați informații științifice și de orice altă natură. Dacă totul se desfășoară pozitiv și v-ați convins de sinceritatea și caracterul pașnic al locuitorilor, atunci planeta noastră ar putea intra în comunitatea intergalactică. Deci, s-ar putea lua contact cu alți locuitori ai altor planete pe bază deschisă, ceea ce ar însemna un salt imens în conștiința pământenilor dar și în domeniul tehnologic și al societății.

Când ați intrat pe orbita pământului, deschideți radioul să prindeți o lungime de undă. Ați prins întâmplător un canal ce transmite știri. Constatați deodată că aveți de-a face cu o planetă războinică ai cărei locuitori nu se războiesc cu o altă planetă, ci se omoară între ei. Constatați că la prima vedere nu există o motivație la baza acestor războaie: unii se luptă pentru credința lor, alții pentru probleme rasiale. Unii nu sunt mulțumiți cu mărimea teritoriului lor, alții se luptă pentru a supraviețui, sau pentru că nu au ce mânca. Unii urmăresc numai banii, dar toți au în vedere interesul propriu. Vă dați seama că această planetă nu este în măsură să se ocupe cu schimburi de informații sau tehnologii, pe care dumneavoastră ați vrea să i le oferiți. Indiferent în ce țară v-ați duce, darurile dumneavoastră nu vor fi date în folosința binelui public, ci conducătorii acestor țări le vor folosi pentru interesele lor egoiste.

V-ați pus vreodată întrebarea de ce oamenii poartă mereu războaie unii contra altora?

Jean Jacques Babel, om de știință elvețian, a stabilit că în ultimii 5600 ani omenirea a purtat 14 500 războaie, în care au murit trei miliarde și jumătate de oameni. Această cifră reprezintă jumătate din populația globului. În 1991 s-au înregistrat, spre exemplu, 52 războaie, respectiv, 52 focare de război pe acest pământ. În secolul nostru putem număra 104 ideologii contradictorii care se combat și care justifică omorârea altor milioane de oameni.

Ce scop au războaiele pentru omenire? Cu această temă s-au ocupat de-a lungul secolelor filozofii, organizațiile pacifiste și au constatat că, din când în când, aproape toate viețuitoarele pământului se luptă pentru hrană și pentru teritorii. Dar purtarea agresivă a animalelor nu poate fi acceptată la oameni, aceștia din urmă, având inteligență, conștiință și etică.

Că luptele pot folosi ca amuzament am văzut în antica Romă, unde gladiatorii erau puși să se lupte pentru a distra plebea de la problemele ei. Același principiu îl au astăzi televiziunea, fotbalul, pentru a-l distra pe cetățeanul superficial de la gânduri legate de existența lui fără sens. De la ce gânduri ne sustrage pe noi mass-media? Ce ar putea omul să afle sau să descopere dacă n-ar fi încotinu sustras? Zicala veche „când doi se ceartă al treilea câștigă” este cunoscută. Dacă o aplicăm la persoane sau țări de pe planeta noastră vom vedea că acest proverb este perfect aplicabil. De exemplu, un sistem bancar care a acordat un credit unei țări ce poartă războiul, este desigur foarte interesat ca războiul să nu se termine repede. Prin război și situații care creează neliniște, națiunile pot fi aduse în situația să accepte, de exemplu, intrarea în NATO, în ONU, lucru pe care nu l-ar fi făcut în condiții normale, de liniște.

Pentru majoritatea celor neinteresați de mersul istoriei, afară de cei morți, nu este vizibilă o coerență între ultimele războaie ale secolului nostru. Poate că războaiele, în afara industriei de armament, aduc și altcuiva un folos? Sunt într-adevăr numai motive ideologice ale unor grupuri care dezlănțuie conflicte sau se află poate altceineva în culise? Cine poate fi a treia persoană sau al treilea grup? De unde provin imaginile dușmănoase de care suntem infiltrați cu ajutorul religiei, cărților sau mass-mediei? Cine poate profita de ura și degenerarea oamenilor? În această carte vom arăta câteva persoane foarte reale.

În anul 1773, într-o stradă evreiescă din Frankfurt s-au plănuit în mare secret **trei războaie mondiale** care urmau să bătătorească drumul către instaurarea unui guvern mondial până la sfârșitul anului 2000.

Ideea de a instaura un guvern mondial nu este nouă. Vaticanul a încercat, până în zilele noastre, să facă din omenire o lume catolică, în acest scop sacrificând milioane de oameni. Islamul și-a pus de asemenea acest țel, iar prin faptul că are cea mai numeroasă și mai fanatică religie din lume, are și cele mai mari șanse de succes. O altă formațiune este cea panslavistă, a cărei ideologie a fost fondată de Petru cel Mare. Țelul ei era neutralizarea Germaniei și Austriei, după înrobirea Europei, cucerirea Indiei și a Persiei. Merită menționată și ideologia „Asia asiaticilor”, lucru cerut de Confederația statelor asiatice, în frunte cu Japonia. Apoi mai există cea pangermană care tinde să controleze Europa, cu scopul de a se extinde mai târziu.

Dar persoanele despre care va fi vorba în această carte sunt absolut independente de orice religie și nu aparțin nici unei națiuni. Ei nu sunt nici de dreapta și nici de stânga, nici liberali, dar folosesc toate instituțiile pentru scopurile lor. Sunt membri ai unei sau altei organizații, dar numai cu scopul de a îngreuna orice investigație, de a produce derută printre cei „curioși” și a-i aduce pe o filieră greșită. Ei se folosesc de creștini ca și de evrei, de fasciști ca și de comuniști, de sioniști ca și de mormoni, de atești ca și de sataniști, de cei bogați ca și de cei săraci... DE TOȚI!

Acești oameni mai sunt numiți în cercurile lor „Iluminați”, „big Brother”, „guvern din umbră”, „eminența cenușie”, „guvern shadow”, „guvern secret”.

Activitatea acestor „Iluminați” a început încă demult în Mesopotamia sub numele de „Frăția șarpelui”. Dacă vrem să integrăm undeva sistemul lor de activitate și gândire, atunci, cel mai potrivit, ar fi în machiavelism, o politică ce nu respecta normele etice: o politică fără scrupule.

Câteva exemple (cu privire la putere):

Sunteți noul rege al unei țări și vreți să vă asigurați pentru totdeauna tronul.

În acest scop, chemați la dumneavoastră două persoane, independente una de alta, persoane de care sunteți sigur că vor face ceea ce le cereți. Pe una o orientați spre stânga și o finanțați să formeze un partid, pe cealaltă o finanțați de asemenea și o sprijiniți să formeze un partid de dreapta. Acum aveți două partide în opoziție: dumneavoastră finanțați propaganda, alegerile, acțiunile și sunteți cel mai bine informat asupra planurilor lor. Ceea ce înseamnă că le controlați pe amândouă. Doriți ca unul din partide să aibă mai mari șanse, îi alocați deci sume mai mari de bani decât celuilalt partid. Ambele partide sunt convinse ca dumneavoastră sunteți de partea lor. Poporul se află atât de prins în acest joc „stânga sau dreapta” și invers, încât niciodată nu-și va da seama că dumneavoastră sunteți cauza neînțelegerii dintre aceste partide. Dimpotrivă, poporul vă va chema în ajutor și vă va cere sfatul.

Un alt exemplu (cu privire la bani):

În războiul de secesiune american (1861-1865) au luptat statele din Nord (care erau împotriva sclavagismului) contra statelor din Sud (care erau pentru sclavagism). Înainte de război, agenții familiei Rotschild au dus o mare propagandă „Pentru Uniune” în statele din Nord. În același timp, alți agenți ai aceleiași familii Rotschild duceau o campanie „Contra Uniunii” în statele din Sud. La izbucnirea războiului, Banca Rotschild din Londra a finanțat războiul în statele din Nord, Banca Rotschild din Paris a finanțat statele din Sud. Singurii care au câștigat războiul au fost numai membrii familiei Rotschild.

Expun mai jos principiile sistemului, pe scurt:

1. A crea conflicte în care oamenii luptă unii contra altora și nu contra adevăratei cauze a conflictului.

2. A nu apărea la vedere ca autor al conflictului.

3. A susține cu bani toate părțile beligerante.

4. A apărea ca o instanță împăciuitoare, care dorește terminarea conflictului.

„Iluminații” doresc stăpânirea lumii și atunci trebuie să provoace cât mai multă neînțelegere între popoare, acestea fiind cât mai încurcate în plasa dezinformării. Mijloacele cele mai puternice prin care Iluminații răspândesc neînțelegerea între oameni sunt aceste „organizații secrete internaționale”.

Și aici ni se dezvăluie Planul. Instanța „împăciuitoare” va fi chemată să aplaneze conflictul. Și cine este pe această planetă „Instanța împăciuitoare”? ONU!

Trebuie să privim cine stă în spatele ONU. Iluminații nu sunt oameni de rând, ei sunt cei mai bogați oameni de pe pământ. Nu apar nici la televiziune, nici în mass-media, ei sunt cei care controlează aceste foruri. În cazul că vreodată se pomenește vreo vorbă despre ei, atunci aceasta se face numai absolut neutral sau pozitiv. Cea mai mare parte a omenirii nici nu a auzit de numele lor. Cei care au descoperit mașinațiile lor și le publică nu au devenit celebri, cu toate că ar fi meritat premiul Nobel. Să se întreprindă ceva împotriva lor ar fi foarte bine, dar cum să întreprindă ceva șase miliarde de oameni împotriva cuiva despre a cărui existență nu a auzit nimic?

Este un fapt cert că aproape toți oamenii sunt atât de prinși în „problemele lor personale” încât nu au văzut sau nu mai văd ce se întâmplă în jurul lor. Cea mai mare parte a civilizației noastre suferă de boala numită „apolitica”, și nu vor să aibă de-a face cu politica.

Din lipsă de timp, din lipsă de interes, din lipsă de spirit critic, din cauza lipsei de informații de specialitate se ajunge la această absență din viața politică. Prin absență nu se obține nimic. Dimpotrivă, fiecare individ care se resemnează îi ajută pe Iluminați să-și atingă scopul. De aceea primul pas este de a se oferi cât mai multe informații despre acest domeniu.

„Căutați adevărul, deoarece adevărul vă va aduce libertatea!”

Putem împărți oamenii în trei categorii:

1. Cei ce au posibilitate de acțiune.
2. Cei ce privesc pasivi evenimentele.
3. Cei ce se miră numai de cele ce se întâmplă (ceea ce văd).

Această carte este o contribuție la elucidarea unor fapte, o încercare de a face cunoscute fapte ce sunt ținute secrete de oamenii care trag sforile. Poate că, în urma lecturii cărții, unii dintre cititorii din categoria a treia vor trece în categoria a doua sau poate chiar în prima. Informațiile am dori să nu fie înghițite ca niște povești ce ne sunt zilnic prezentate de mass-media. Oamenii care acționează superficial și sunt mulțumiți de starea lucrurilor ar face mai bine să închidă cartea aceasta. Se poate întâmpla ca unii oameni să nu mai poată ieși din dogmele odată însușite; având o imagine a acestei lumi deja formată, ei nu mai pot asimila informații noi, au spiritul blocat și nu mai au loc pentru un alt adevăr. Pe aceștia îi rugăm să fie deschiși și să lase pentru un timp la o parte ideile preconceptuate, să facă apel la intuiție, la sensibilitatea proprie și să judece dacă informațiile date corespund cu realitatea, sprijinindu-se numai pe fapte istorice care sunt în bună parte cunoscute.

Realitatea istorică se desfășoară pe două planuri. Un plan este general, așa-zisă opinie publică, adusă nouă, marelui public, la cunoștință de către mass-media, și, mai târziu, de persoane care consemnează aceste informații sub numele de „istorie”. Pe alt plan se află evenimentele ce nu se aduc la cunoștința opiniei publice. Aceasta este lumea în care își duc activitatea lojile secrete, asociațiile secrete, marele capital, politica, economia, religiile, toate împletite între ele. De pe acest plan se creează națiuni, se provoacă conflicte, se numesc președinți, iar în cazul că nu funcționează, tot de aici sunt eliminate.

Dar, mai ales, cetățeanul care-și formează imaginea lumnii și părerile de la televiziune și radio, din ziare, de la școală și din literatura curentă este cel mai puțin informat despre faptele pe care le voi descrie mai jos.

Este de la sine înțeles că secretele sau activitatea unei loji secrete își îndeplinesc scopul, dacă rămân, într-adevăr, secrete. Existența unei loji secrete demonstrează că există ceva care li se pare „fraților masoni” destul de important pentru a fi ținut secret față de restul oamenilor.

Ce poate fi aceasta?

Vom arăta mai departe că mulți frați masoni ai diverselor organizații secrete ocupă poziții despre care numai în vis ne putem închipui, o asemenea poziție „de vis”, având una din cele mai importante organizații din America: Council of Foreign Relations. Această organizație

semisecretă este condusă de Sindicatul Rockefeller și o organizație europeană cu numele „Comitetul celor 300”.

Printre membrii Comitetului celor 300 se află și Sir John J. Loudon. El este reprezentantul Băncii N.M. Rothschild din Londra. El mai ocupă pozițiile de: președinte al Băncii „Chase Manhattan” a lui Rockefeller, președinte al „Royal Dutch Petroleum”, director al „Shell Petroleum Company” și administrator al „Fundației Ford”.

Acestea demonstrează puterea extraordinară și influența unei singure persoane. Dar cum a ajuns în asemenea poziție? Acest lucru este în legătură cu organizațiile secrete, în acest caz „Comitetul celor 300”. În Comitet sunt 300 persoane de acest calibru, iar el nu este cu siguranță, cel mai influent. Vă puteți închipui că deciziile, hotărârile, decretele ce se iau când se întrunesc acești oameni au o influență hotărâtoare asupra mersului lucrurilor pe plan mondial. Acești oameni dețin secrete ce nu se spun în afară. Ei cunosc ceea ce noi nu cunoaștem, de aceea ei, cei „Iluminați”, sunt atât de puternici. Ați vrea să aflați despre ce secrete este vorba?

Aceste secrete au mai toate de-a face cu trecutul planetei noastre, cu apariția speciei umane, cu nașterea omului, chiar cu așa-numitele farfurii zburătoare UFO (obiect zburător neidentificat).

Ne închipuim că la cuvântul UFO mulți nu reacționează cu plăcere. De aceea, este extrem de important să ne ocupăm de ceva „nou”. Deși tema nu este nouă, fiecare a auzit despre aceste obiecte formate din două discuri metalice ce se rotesc în sens invers formând două câmpuri magnetice de natură terestră și extraterestră. Dar oamenii în Europa sunt la fel de dezinformați ca și ceilalți din lumea întreagă și acest lucru are de-a face cu Iluminații care controlează mass-media. A existat în cel de al treilea Reich o societate numită VRIL care s-a ocupat exclusiv de construirea acestor obiecte zburătoare. Din ea făceau parte printre alții: inginerul Viktor Schanberger, dr. W.O. Schumann, Schriewer, Habermohl, Miethe, Belluzo, de care își amintesc desigur încă piloții americani și englezi ai celor „Foo-Fighters”. Construirea lor a fost extrem de rapid forțată după ce o farfurie zburătoare de natură extraterestră căzuse în Europa, în 1936, și care, în cădere, nu s-a avariat. După ce s-a studiat acest obiect zburător, coordonat cu cele cunoscute în domeniul imploziei și al antigravitației, s-a trecut la construirea unui prototip. Richard Miethe a construit V7 (a nu se confunda cu V1 sau V2). Acest V7, echipat cu 12 turbo-agregate BMW 028, a făcut un zbor de încercare pe data de 14 februarie 1944 la Peenemunde, la o înălțime de 24.000 metri, cu o viteză la zbor orizontal de 2.200 km pe oră. La sfârșitul anului 1942 s-au construit mai multe exemplare de avioane în formă de disc numite RFZ 6 „Haunebu II”. Aveau un diametru de 32 m, o înălțime la axa mijlocie de 11 m și zburau cu o viteză de 6.000 km/h. Puteau zbura 55 ore încontinuu, cu start vertical puteau să zboare orizontal, vertical și în unghi drept, tipic pentru farfuriile zburătoare. În 1945 s-a reușit un înconjur al pământului în câteva ore. Mulți se vor întreba de ce Hitler nu a câștigat războiul, dacă a posedat o asemenea tehnologie? Pentru că aceste obiecte zburătoare nu puteau fi întrebuințate în scopuri militare. Câmpul magnetic nu permite lansarea de pe navă a proiectilelor și nici măcar folosirea armelor convenționale. Un alt motiv este că lumea nu cunoaște până azi cine a fost Hitler, care a fost scopul lui adevărat, unde a fost recrutat, de cine a fost finanțat, cum a ajuns în poziția pe care a avut-o, în ce lojă a fost membru și care au fost motivele celui de al doilea război mondial. De aceea toate cărțile, toate scrierile, toate documentele care conțineau date despre aceste lucruri au fost foarte repede confiscate, îndepărtate de aliați, cu scopul de a manipula mai departe omenirea. Toate planurile și mulți oameni de știință ca W. von Braun, în operația „Paperclip”, au trecut în mâna americanilor (a se vedea rolul lui Maxwell). Dezvoltarea obiectelor zburătoare în formă de disc constituie un secret de categoria I în America. Acesta a fost unul din motivele pentru care a trebuit să moară Kennedy. Mai sunt multe fapte rămase secrete de care nimeni nu a auzit nimic. De exemplu despre înființarea unui stat german în Antarctica, de către Hitler, în timpul celui de al doilea război mondial. De ce a trebuit amiralul american E. Byrd în 1947 să facă o expediție armată cu 4000 soldați, portavioane și armament în acest ținut, de unde s-au întors numai câteva sute? Multe întrebări fără răspuns.

Tema farfuriilor zburătoare este mai incitantă și mai reală decât își închipuie mulți oameni. Degradarea acestui fapt până la ridicol de către „Establishmentul” anglo-american a costat până acum miliarde pentru ca mass-media să nu o popularizeze și să o ridiculizeze. Vă imaginați ce ar însemna pentru omenire această nouă energie fără cablu, fără benzină, fără poluare, fără reactori atomici și care nu costă nimic?

Oamenii pot fi controlați și stăpâniți prin energie, prin hrană și prin dezinformare. Una din legile unei loji secrete este faptul de a nu apărea în public. Chiar pronunțarea numelui unui frate din lojă este pedepsită cu moartea, de exemplu, în loja 99-a. În antichitate pronunțarea „octogonului” din teoria lui Pythagora era pedepsită cu moartea. Octogonul este cheia pentru a înțelege „Merkabah” (este denumirea câmpului magnetic al omului). Mer-ka-bah = două câmpuri luminoase ce se rotesc invers, transportând spirit și materie. Secretul este o forță. El dă posibilitatea de a conduce operațiuni fără adversari. Date științifice de mare importanță rămân numai în cerc restrâns. Activitatea Iluminaților a început încă din epoca sumeriană. Este de ajuns să studiem ultimii trei sute de ani, deoarece chiar dacă numele și instituțiile se schimbă de-a lungul istoriei, puterea care stă în spatele lor este aceeași. Merită să fie menționată însă o scenă din piesa lui Umberto Eco: De ce este atât de periculos dacă oamenii râd și se amuză? Călugărul orb îi răspunde lui Baskerville: „Râsul ucide frica, fără frică nu există credință. Cine nu se teme de Diavol nu are nevoie nici de Dumnezeu”.

Masoneria este una din cele mai vechi organizații care există până în zilele noastre. Foi de papirus găsite în Libia cu ocazia unor săpături din 1888 menționează date despre întruniri secrete înainte de Cristos, în anul 2000. Masonii organizați în bresle au luat parte și la construirea templului lui Solomon și aveau menirea sindicatelor noastre de astăzi. Alte indicații se găsesc în scrieri necrologice din Egipt, marele maestru fiind zeul Toth. Masonii foloseau simboluri pentru a comunica unii cu alții, cifre (3, 7, 13, 33), embleme. Cel mai important simbol a fost un șorț scurt, care a fost înlocuit cu o blăniță albă de miel în timpul preoților din Melchisedec în anul 2000 a.Ch. Și astăzi se folosește acest șorț de blană. În Egiptul antic zeii erau pictați cum zboară în niște nave aeriene (UFO) și purtau și ei șorțuri. Încă din anul 3400 a.Ch. cei din „Frăția șarpelui” purtau șorțuri, iar zeii lor erau arătați cum coboară din cer pe roți zburătoare.

La începutul sec. XIV s-a format o organizație împotriva lumii musulmane: Ordinul Cavalerilor Templieri. În urmă cu 150 ani acest ordin al templierilor a fost învăluit într-un secret deoarece anumite cercuri au dorit acest lucru. Templierii au intrat în conflict cu Vechiul Testament. La început a fost un grup mic sub conducerea lui Geoffroy de Saint Omer și Hugo de Payn, care s-a hotărât în anul 1117, de Crăciun, să facă de pază în Ierusalim, pentru apărarea pelerinilor. În primăvară, ei s-au prezentat patriarhului din Ierusalim și regelui Balduin I, care i-au lădat și le-au permis să-și construiască acolo o cazarmă proprie.

Istoria templierilor ar fi decurs desigur altfel, dacă în ruinele din Ierusalim nu s-ar fi făcut o descoperire. S-au găsit vechi scrieri ebraice cu care, la început, templierii nu prea au știut ce să facă. Aceste scrieri au fost date învățăcelului din Provence, Etienne Harding, care le-a tradus. S-a constatat că aceste fragmente de hârtie conțineau rapoartele evreilor Essaimin (spioni), puși de rabinii de atunci, rapoarte în care ei aduceau la cunoștință activitatea blestematului Mamzer (fiu de curvă) Iisus, care incita împotriva dumnezeului evreilor, Jahwe.

Acolo se spune că Iisus Cristos l-a asemănat pe Jahwe cu Satana din cauza învățăturilor lui. O dovadă clară despre acest lucru se poate citi în Evanghelia după Ioan (Ioan, 8, 44), unde **Iisus le spune evreilor: „Voi v-ați ales ca Dumnezeu pe Diavol”**. A avut loc deci o falsificare puternică a învățăturii adevărate a lui Iisus! Templierii au avut un șoc când au aflat că adevărata învățătură a lui Cristos și Vechiul Testament erau în totală contradicție. El îi învăța să combată vechiul dumnezeu ca pe Satana, ordinul templierilor sub Bernhard de Clarivaux având deja un „secret” și o voință: să cunoască adevărul. Bernhard însă i-a sfătuit să nu cerceteze aceste lucruri deoarece își vor face dușmani; astfel, secretul a început să fie uitat și în anii următori templierii s-au ocupat de probleme militare. Viața din Orient le lăsa puțin timp să se ocupe de acest „secret”.

Dar în contact cu lumea islamică, au descoperit niște scrisori ale lui Abu Thalile (Imamul Ali) din Damasc. În aceste scrisori, Ali dezvăluie că atât Coranul cât și Evanghelia lui Cristos au fost falsificate. Aceste scrisori au stârnit vâlvă și au fost trimise în Franța. De această dată cercetările nu au mai putut fi oprite. Comandamentului ordinului templierilor i-a căzut în mână un document al cartaginezilor. Acest document era o evanghelie străveche a lui Ioan transcrisă de ereticul Marcion în anul 94 p.Ch. Documentul conține și o biografie a lui Marcion. Acesta între anii 90-130 p.Ch. a înființat o mișcare creștină a lui Iisus fiind în contact strâns cu apostolul Ioan. După omorârea lui, această mișcare s-a distrus.

Iisus le-a propovăduit oamenilor că fiecare poate să se mântuiască prin el însuși, având nevoie numai de bunăvoință, fără temple sau organizații bisericești. De acum încolo s-a format în cadrul ordinului templierilor „ordinul marcioniților”. Simbolul inițial al templierilor, crucea roșie simplă pe fond alb, a fost transformat de marcioniți într-o cruce roșie cu spini pe fond alb. Încă se păstra secretul descoperirilor făcute de ordinul templierilor, cu speranța că se vor găsi noi dovezi despre adevărata credință a lui Iisus, a creștinismului. Într-adevăr, doi cavaleri templieri au găsit în ruinele Cartaginei, unde a trăit un timp Marcion, documente de la începutul erei creștine. Aceste documente erau originalele Evangheliilor lui Ioan și Matei și o traducere a lui Marcion din grecește „Ilu Aschera”, în care se află adevărata învățătură a lui Cristos.

Cei trei stâlpi pe care se sprijină credința creștină sunt:

- 1) religia ebraico-creștină;
- 2) permisiunea de a lua camătă, preluată din Vechiul Testament și sistemul monetar și economic bazat pe aceste principii;
- 3) principiul admiterii absolutismului.

Templierii au încercat să zdruncine și să dărâme acești stâlpi. De îndată ordinul templierilor va încerca să elimine biserica iudeo-creștină și să constituie o religie a străvechiului creștinism, eliminând principiile Vechiului Testament.

De aici vor rezulta: răsturnarea sistemului monetar și bancar actual, desființarea absolutismului și introducerea unui sistem de ordine republican aristocratic. Dar templierilor nu le-a mers bine, ei au fost infiltrați de „elita ocultă” care nu dorea să se cunoască adevărul, au fost deturnați spre scopuri financiare, politice și militare. Au fost descoperiți că începuseră să realizeze practicile satanice abominabile ale acestei „elite”. Începând din 1307 din ordinul lui Filip al IV-lea cel Frumos și al Vaticanului au început să fie persecutați. Marele lor maestru Jacques de Molay a fost ars public în fața catedralei Notre Dame din Paris în anul 1314, în 11 martie din ordinul lui Filip al IV-lea. Loja masonică *de Molay* este astăzi una din cele mai venerabile pe plan mondial, ceea ce arată cine a dat turnura inversă societății secrete a templierilor.

Cavalerii Ordinului Sf. Ioan. După învingerea musulmanilor s-au stabilit în insula Rodos sub numele de cavaleri de Rodos sau pe insula Malta sub numele de cavaleri de Malta, azi o organizație puternică masonică. Unii membri pot fi enumerați: William Casey (ex-șeful CIA 1981-1987), Alexander Haig (fostul ministru de externe american), Lee Jaccoca (președintele Corporației Chrysler), James Buckey (Radio Europa Liberă), John McCone (șef al CIA sub Kennedy), Alexandre de Marenches (șeful Serviciului francez de informații), Valerie Giscard d'Estaing (fostul premier francez). (După 1990 și în România au fost nominalizați Adrian Năstase, Președintele Camerei Deputaților, Vicepreședintele PDSR, Adrian Moțiu, senator PUNR, regele Cioabă, gen. maior...).

Alte două organizații din timpul cruciadelor au fost:

- 1) Ordinul Franciscanilor, care au preluat de la frații egipteni Al Amarna veșmântul cu funia (împletită pentru cordon) și modul în care își tundeau părul. Acest ordin părea foarte uman.

Contrariul a fost

- 2) Ordinul Dominicanilor, uneltele inchiziției, instituție înspăimântătoare creată de biserica catolică.

În secolul al XIV-lea au apărut pentru prima dată cei din „Frăția șarpelui” sub numele de „Iluminați”. În această organizație au intrat și frații din „Rosacruce”, întemeiată de împăratul Carol cel Mare, în secolul IX. Aceștia pretindeau a cunoaște originea omului și științele secrete ale egiptenilor. Legătura între Rosacruce și Iluminați a fost foarte strânsă. Rosacruce nu a putut fi identificată, deoarece ei au hotărât să-și ducă activitatea câte 108 ani, alternând cu o întrerupere de 108 ani, în care dispăreau din viața politică. O persoană care era strâns legată de Iluminați și de Rosacruce a fost Martin Luther, semnul sigiliului său fiind o cruce și un trandafir, în timpul papei Leon al X-lea, fiul lui Lorenzo di Medici. Lorenzo di Medici a fost șeful unei bogate bănci în Florența și a unei familii ce fusese înputernicită de Papa Ioan al XXIII-lea să încaseze pentru biserică cele zece procente și impozite. Luther a fost mai ales împotriva afacerilor bănești ale bisericii care nu mai era un lăcaș primordial al credinței.

După moartea lui Luther, cel ce a dus Reforma mai departe a fost sir Francis Bacon, unul dintre cei mai importanți membri ai Rosacrucei, regele James I al Angliei numindu-l coordonatorul proiectului de elaborare a unei Bibliei anglicane. Această versiune a Bibliei, cunoscută sub numele de „Versiunea King James”, din anul 1611, este Biblia cea mai folosită în lumea de limbă engleză. Contrareforma a fost condusă de o organizație nou formată a iezuiților. Aceasta a fost o organizație militară, cu simboluri și ritualuri secrete, inițiată în 1534 de Ignățiu de Loyola. Cei din gradul al doilea cereau în jurământul lor moartea protestanților și masonilor (religia protestantă este cea mai asemănătoare cu cea iudaică dintre toate religiile creștine). Iezuiții au fost trimiși în Anglia ca să-i urmărească pe protestanți. În acel timp, masonii și protestanții din Anglia trebuiau să-și apere secretul dacă nu voiau să-și piardă capul. Masonii au lucrat în mare secret în Anglia, Irlanda și Scoția. Unul dintre maeștri împreună cu marele maestru al templierilor au luat parte la semnarea „Magnei Charta”.

În anul 1717 Loja masonică din Londra începe o activitate la suprafață: situația în Anglia se schimbese, masonii își puteau duce activitatea nestingheriți. Aceasta este data când în multe cărți care tratează istoria masoneriei este consemnat începutul ei. Oficial este adevărat, dar activitatea secretă a masonilor începuse cu mult înainte; activitatea secretă nu și-ar fi avut rostul dacă fiecare om ar fi știut când, unde și cine sunt acești oameni.

Activitatea deschisă a lojei londoneze a stârnit consternare în rândul lojilor masonice care au considerat aceasta ca o trădare. După ce spiritele s-au potolit, lojile au început să se împrăștie în toată Europa și în Lumea Nouă.

Declarația de Independență a fost semnată aproape exclusiv de masoni, George Washington și generalii săi au fost mai toți masoni.

O altă organizație secretă, cu mare influență, se crease în Anglia și căuta să câștige controlul asupra vieții politice engleze: evreii rabini, bogați conducători politici și spirituali ai poporului evreu din diasporă și-au unit forțele într-o grupare cunoscută sub numele de „Înțelepții Sionului”. Din anul 1640 până în 1689 ei au plănuț în Olanda revoluția engleză (înlăturarea de pe tronul Angliei a Stuartilor) dând sume mari de bani diverselor părți, reușind prin bani și influență să-l pună în fruntea armatei olandeze pe Wilhelm cel Tăcut din casa Nasau-Orania care apoi a devenit prințul Wilhelm al Oraniei. Înțelepții Sionului au aranjat o întâlnire între acesta și Mary, fiica cea mare a Duceului de York, care era și sora regelui Carol al II-lea al Angliei, fratele și urmașul lui Jacob al II-lea. În 1677 ei s-au căsătorit și au avut un fiu, pe Wilhelm al III-lea, care mai târziu s-a căsătorit cu Maria a II-a, fiica lui Jacob al II-lea. Astfel s-a înrudit casa regală olandeză cu cea engleză. Cu ajutorul unor partide influente în Anglia și Scoția, Stuartii au fost îndepărtați de pe tron și în locul lor a fost pus, în 1689, Wilhelm al III-lea al Oraniei. Acest mason care a format ordinul Oraniei, organizație anticatolică, sprijinitoare a protestantismului, ordin care există și astăzi și care are în Irlanda peste 100000 de membri, care poartă actualul război religios. Regele Wilhelm al III-lea a implicat Anglia în războaiele costisitoare împotriva Franței catolice ceea ce a făcut ca Anglia să intre în datorii mari. Cu ajutorul agentului său, William Paterson, Wilhelm al III-lea a convins trezoreria engleză să împrumute 1,25 milioane

lire sterline de la băncile evreiești. Aceasta a fost recompensa oferită înțelepților Sionului. Condițiile acestui împrumut au fost următoarele:

1. Numele celor ce împrumută să rămână secret, apoi li se dă dreptul să înființeze „Banca Angliei” (o bancă centrală).

2. Directorilor acestei Bănci li se dă dreptul să fixeze prețul aurului la paritatea monedei de hârtie.

3. Le este permis ca pentru fiecare 500g aur depus să împrumute 10 lire sterline.

4. Li se dă împuternicirea să „consolideze” datoriile naționale ale statului și pentru acest lucru să încaseze impozite directe de la popor.

Astfel a luat ființă Banca Națională a Angliei. Acest soi de afaceri bancare au dat posibilitatea bancherilor evrei să câștige 50% la o investiție de 5%. Poporul englez trebuia să plătească. Creditorii nu au fost niciodată interesați ca datoriile să fie plătite deoarece astfel aveau mereu influență și presiune asupra debitorilor și asupra vieții politice engleze. Datoria națională a Angliei a crescut de la 1.250.000 lire sterline în 1604 la 16 milioane lire sterline în anul 1698. După Wilhelm al III-lea tronul a fost ocupat de Casa de Hanovra, deoarece dinastia Windsor descinde din linia Hanovra și ei dețin tronul până astăzi. Că englezii nu au fost fericiți să aibă un rege de origine germană se înțelege de la sine, deoarece s-au creat mai multe grupuri care se luptau să aducă Stuartii din nou pe tronul Angliei. Din cauza acestui pericol, regii din linia Hanovra nu au alcătuit o armată națională ci au angajat mercenari germani. Aceștia au fost plătiți bineînțeles din casieria statului englez, aducând indirect profit bancherilor evrei de la Banca Angliei. Cei mai mulți mercenari au fost puși la dispoziție de către prințul Wilhelm al IX-lea din Hessen-Hanau, un prieten al Casei Hanovra.

În anul 1567, lojile engleze s-au împărțit în două: lojile masonice yorkeze și cele londoneze. La începutul secolului al XVII-lea s-a schimbat caracterul lojilor masonice, au devenit oculte, secrete, iar în ele au intrat diverse bresle. În anul 1717, pe 24 iunie, s-au întrunit reprezentanții a patru mari loji londoneze care au creat o mare lojă engleză numită și „Loja mamă a lumii”. Sistemul era bazat pe trei garante: ucenic, calfă, maestru, care se mai numea și gradul albastru. Această mare lojă „a susținut” dinastia Hanovra acordându-i lui Frederic, prinț de Wales, în 1737, amândouă gradele masonice. Mai târziu, în următoarele generații a fost acordat membrilor familiei regale gradul de maestru: lui Frederic August, regelui George al IV-lea, regelui Eduard al VII-lea și regelui George al VI-lea. Dușmanii casei domnitoare Windsor s-au organizat (în favoarea aducerii la tron a Stuartilor) în grupul militant al jacobinilor în 1688. Pentru a sprijini pe Jacob al III-lea, fiul lui Jacob al II-lea (cel alungat de pe tron), jacobinii au creat o lojă nouă masonică cu numele „loja templierilor scoțieni” în 1725; ea a fost creată de către templierul Michael Ramsey.

În 1736 a fost înființată „Marea lojă Scoțiană”. Cum vedem avem de-a face cu două mari loji, în opoziție una față de cealaltă: „marea lojă londoneză” a liniei Hanovra și „marea lojă scoțiană” a liniei Stuartilor. Cine este oare cel de-al treilea necunoscut interesat în discordia dintre aceste două organizații? Nu cumva Iluminații?

Familia Rotschild

Multe enigme acoperă centrul ascuns al Băncii internaționale a Rotschilds-ilor.

În anul 1750, Mayer Amschel Bauer a preluat banca tatălui său în Frankfurt, dându-i numele Rotschild (după placheta roșie de deasupra ușii de la intrare care reprezenta semnul revoluționar al evreilor din Europa de est).

Mayer Rotschild a avut 5 băieți și 5 fete. Numele fiilor săi a fost Amschel, Salomon, Nathan, Carol, Jacob (James). Prosperitatea lui Mayer a început sub protecția prințului Wilhelm al IX-lea de Hessen-Hanau, cu care a luat parte la ședințele masonice din Germania. Wilhelm, un prieten al casei domnitoare engleze de Hanovra, primea sume enorme de bani prin închirierea de mercenari germani casei regale engleze. Această armată a fost aceeași care a luptat contra lui George Washington în „Vally Forge”, Mayer Rotschild devenind bancherul personal al prințului Wilhelm al IX-lea. Din cauza unor tulburări politice, prințul Wilhelm a trebuit să fugă din Germania în Danemarca și a depus în banca lui Rotschild 600.000 lire sterline, soldul mercenarilor.

Nathan Rotschild, fiul cel mare al lui Mayer, a luat acești bani, a plecat în Anglia și a deschis acolo o bancă. Aurul care servea de garanție provenea de la „East India Company”. Nathan obținea profituri împătrite împrumutând bani ducelui de Wellington care își finanța operațiile militare. Au mai fost scoase profituri imense din vânzarea mai târziu a aurului (depus ca garanție) în mod ilegal. Aceasta a fost originea averii imense a familiei Rotschild. Acum s-a dat startul unui consorțiu bancar internațional, când fiecare fiu al lui Mayer a deschis o bancă în capitalele europene: Amschel în Berlin, Salomon la Viena, Jacob la Paris și Carol în Neapole. Salomon devenise și el mason, ca tatăl său.

Mayer Amschel Rotschild a lăsat prin testament cum să se administreze averea de către urmași. Averea va fi administrată exclusiv de membrii familiei bărbați, cel mai mare având un vot hotărâtor în cazul unor diferențe sau decizii importante. Toate conturile urma să fie ținute absolut secret, mai cu seamă față de guvernele țărilor unde se aflau.

În 1773 a avut loc în casa lui Mayer Amschel Rotschild o întâlnire foarte importantă la care au participat 12 evrei bogați ce acordau credite sume foarte mari. La această întâlnire, bineînțeles secretă, s-a discutat elaborarea unui plan spre a putea controla averea întregii lumi. Ei au constatat că prin înființarea Băncii din Anglia au reușit să controleze economia întregii țări, dar planul lor era să poată avea un control absolut asupra averii lumii întregi. Un asemenea plan a fost discutat în astfel de cercuri cu câteva secole înainte. La această dată Rotschild l-a prelucrat din nou. Acest plan poartă numele „Protocoalele înțelepților Sionului”. Ele au fost secrete până în anul 1901, când printr-o întâmplare au căzut în mâna unui profesor rus, S.Nilus, care le-a publicat. Victor Marsden le-a tradus în engleză în anul 1921, un exemplar se află la British Museum din Londra.

Protocoalele înțelepților Sionului

Controlul asupra finanțelor îl vom avea în mod sigur la toate națiunile dacă vom crea mari monopoluri particulare care să fie rezervoarele imenselor bogății ale lumii. În ziua când va avea loc prăbușirea politică se vor prăbuși și finanțele împreună cu creditele acordate de State. Vom provoca crize economice ca să destabilizăm Statele ce ni se împotrivesc, sustrăgând banii depuși acolo. Prin acumularea de mari capitaluri private care au fost sustrate din circuitul financiar al Statelor vom sili aceste State să ia bani de la noi sub formă de credit. Creditele împovărează Statele cu procente care le transformă în sclavi fără voință. Impozitele cuvenite nu

vor satisface nevoile și astfel șefii acestor State vor cerși la ușa băncilor noastre. Creditele străine sunt lipitori ce nu pot fi îndepărtate de pe corpul statului numai dacă cad de la sine sau statul se scutură de ele. Dar Statele „GOIMI” nu se scutură de ele, ci dimpotrivă pun mereu altele deasupra, ceea ce duce inevitabil la prăbușirea lor. Prin datorii de stat, acești șefi de guverne devin coruptibili și astfel cad în sfera noastră de control, din ce în ce mai adânc.

Controlul presei. Presa are funcția de a dezlănțui și de a înflăcăra pasiunile unui popor; marea masă nu are nici cea mai mică idee cui îi servește presa într-adevăr. Printre ziare vor fi și unele care ne vor ataca. Pe acestea tot noi le fondăm iar punctele în care ne atacă, tot noi le alegem. Nici o știre nu va ajunge în public fără permisiunea noastră. Acest lucru este posibil chiar acum, deoarece toate știrile din lume se centralizează la câteva agenții de știri. Aceste agenții sunt controlate de noi. Ziarele noastre vor fi de toate nuanțele: aristocratice, socialiste, republicane, chiar anarhiste, bineînțelese atâta timp cât există constituție. (Comisia trilaterală împreună cu CFR, controlează azi aproape toate agențiile de știri din lume).

Extinderea puterii o vom practica apărând în public ca prieten al tuturor. Noi îi vom susține pe toți: anarhiști, comuniști, fasciști, dar mai ales clasa muncitoare, syndicatele, care vor câștiga încrederea noastră și vor deveni unealta noastră.

Controlul asupra credinței. Noi le vom lua oamenilor adevărata credință. Noi vom modifica stâlpii legilor spirituale sau îi vom dezrădăcina. Lipsa lor va slăbi credința în sufletele oamenilor, deoarece religiile vor fi lipsite de argumente. Aceste goluri le vom umple noi cu teze materialiste și calcule matematice.

A zăpăci mințile este o metodă. Pentru a fi stăpâni pe opinia publică trebuie s-o aducem într-o stare de zăpăceală. Noi vom folosi presa ca să prezinte oamenilor știri atât de diverse, încât ei să se piardă în labirintul acestor informații. Oamenii vor ajunge la concluzia că este mai bine să nu aibă nici o părere (politică)...

Dorința de a trăi în lux. Pentru a accelera ruina industriei „Goimilor”, le vom stimula dorința de a face lux. Cetățeanul de rând însă nu își va putea permite bucuria de a cumpăra articole de lux, pentru că noi vom avea grijă să ridicăm mereu prețurile. Astfel, fiecare va trebui să muncească mai mult, dacă va voi să capete ceea ce dorește. Până când își vor da seama cu ce sistem au de a face, vor fi deja prinși în capcana lui.

Politica, instrument de manipulare. Prin propagarea de către noi a liberalismului în organismele statale întreaga structură politică va fi modificată.

O constituție nu este decât marele for al neînțelegerilor, al certurilor și toanelor partidelor, într-un cuvânt un for care are numai funcția de a distruge personalitatea instituțiilor de stat. În „epoca republicană” noi îi vom înlocui pe stăpânitori cu o caricatură de guverne, cu un președinte din popor adică din rândurile „păpușilor” noastre, ale „sclavilor noștri”. Vom organiza alegeri în așa fel încât, cu ajutorul lor, vom reuși să preluăm stăpânirea întregii lumi. Celui mai neînsemnat alegător îi vom da iluzia că, prin întruniri și coalitii, el poate influența mersul politic în stat. În același timp vom elimina importanța familiei și rolul ei educativ, de asemenea formarea personalității independente.

Este de ajuns ca un popor să fie lăsat să trăiască în „democrație” un oarecare timp, pentru ca el să se transforme într-o plebe dezordonată. Puterea plebei este oarbă, fără scop și fără rațiune, mereu gata să fie influențabilă dintr-o parte sau alta. Dar orbul nu-l poate conduce pe orb fără să-l conducă în prăpastie. Numai cine de la naștere a fost crescut să fie stăpân independent este instruit în ABC-ul politic.

Reușita noastră va fi ușurată de faptul că în relațiile cu oamenii de care vom avea nevoie, noi vom specula punctele slabe ale acestora: lăcomia de bani și de bunuri materiale, precum și pasiunile de orice natură.

Controlul asupra hranei. Puterea noastră rezidă și în faptul că hrana pe acest pământ devine din ce în ce mai insuficientă. Capitalul are puterea de a provoca foamete, ceea ce ține mai bine în frâu pe muncitor decât au putut-o face aristocrații prin legile din timpul monarhiei.

Provocând lipsuri, invidie și ură, noi vom stăpâni masele. Numai țăranul ce posedă pământ ar putea reprezenta un pericol pentru noi, deoarece el este autonom. De aceea trebuie cu orice preț să-l depozăm de pământ. Acest lucru ne va reuși dacă vom împovăra cu datorii pe cei care dețin pământ.

Funcția războaielor. Ca să determinăm pe cei setoși de putere să facă abuz de ea (de putere), vom face ca aceste puteri să ajungă în conflict. În toată Europa, ca și în sferele de influență ale Europei, noi trebuie să insuflăm și să răspândim frământări, învrăjbire, dușmănie. Trebuie să fim capabili să întâmpinăm cu război orice rezistență a unui stat vecin. Dacă state vecine pornesc contra noastră, atunci vom provoca un război mondial.

Controlul prin educație. Pe Goimi îi vom educa să nu tragă concluzii practice din observațiile faptelor istorice ci să facă teoretizări, fără spirit critic, ale evenimentelor. În acest consens, noi le vom sugera să se orienteze spre cercetarea științelor. Cu ajutorul presei, vom propaga încrederea oarbă în teoriile științifice. Goimii intelectuali se vor mândri cu cunoștințele lor științifice. Astfel poporul fiind mereu educat de a nu gândi și de a nu-și forma o părere proprie, vor vorbi toți limba pe care o dorim noi să o vorbească.

Controlul asupra lojilor masonice. Noi vom înființa în toate țările din lume loji masonice, le vom mări numărul și vom atrage toate personalitățile ce pot urca sau sunt deja în funcții publice. Noi vom dirija toate aceste loji de la o administrație centrală pe care numai noi o vom cunoaște și care va rămâne pentru toți ceilalți, în principiu, necunoscută. Ce sau cine poate lupta cu o putere necunoscută? Exact aceasta este puterea noastră. Masonii neevrei ne folosesc drept paravan atât pentru noi cât și pentru țelurile noastre. Planul de acțiune al puterii noastre va fi pentru toți, chiar și pentru frații noștri din loji, un secret, deci va fi necunoscut.

Moartea. Moartea este sfârșitul inevitabil al fiecăruia deoarece nu este greșit ca pe cei ce ni se împotrivesc să-i aducem mai repede spre acest sfârșit.

După elaborarea acestui plan pentru dominația mondială „Noua ordine mondială = Novus Ordo Seclorum”, Casa bancară Rotschild l-a delegat pe evreul bavarez Adam Weishaupt să întemeieze „Ordinul secret al Iluminațiilor bavarezi”.

Iluminații bavarezi ai lui Adam Weishaupt

Adam Weishaupt a fost educat într-o mănăstire unde a dobândit titlul de profesor al canonicilor. În decursul câtorva ani el a intrat în conflict cu biserica catolică și a devenit elevul personal al filozofului evreu Mendelssohn care l-a inițiat în gnosticism (erezie care are alte vederi despre natură și Dumnezeu).

În anul 1770 a fost contactat de bancherul Rotschild și însărcinat să fondeze „Ordinul secret al Iluminațiilor bavarezi” în Ingolstadt. Să nu-i confundăm pe Iluminații bavarezi ai lui Weishaupt cu primii Iluminați din „Frăția șarpelui” din Mesopotamia. Aceștia din urmă nu au apărut niciodată cu nume sau persoană în public. Weishaupt a folosit această denumire spre a crea confuzie între cei ce cercetează aceste organizații secrete. Iluminații Weishaupt erau organizați în cercuri; interiorul cercurilor era structurat aidoma foilor unei cepe. Dacă un cerc se dovedea capabil să păstreze intacte secretele, atunci treceau într-un cerc mai mic, mai adânc în interior, spre secrete mai adânci. Membrilor din gradele inferioare li se spunea că nu există grade superioare și identitatea marilor „maestri” era ținută secret. Iluminații erau împărțiți în 13 grade, cele 13 trepte ale piramidei masonice, care este tipărită și pe bancnota de un dolar. De la iezuiți au preluat sistemul de a spiona și a face rapoarte; de asemenea, membrilor numiți „patriarhi” le puneau la încercare slăbiciunile. Acest gen de politică în sânul „Ordinului” le dădea posibilitatea de a pune patriarhi în posturi adecvate talentelor lor. Tactica de a defăima era folosită pentru a-i pune la încercare dacă aceștia nu părăsesc „ordinul”. Weishaupt a reușit ca pe cei mai iscusiți și mai deștepți oameni din sfera finanțelor, din industrie, educație și literatură să-i atragă în sânul

Iluminaților. El folosea orice mijloc: corupție, mituire, sex, bani spre a putea controla aceste persoane care ocupau cele mai înalte posturi. Folosea și șantajul spre a se convinge că detine controlul asupra acestor nefericite personalități din conducerea societății. Prin intermediul „Adeptilor” (grade mai înalte), Iluminații începuseră să facă pe „sfetnicii” celor ce guvernau. Bineînțeles din culise. „Experții” dădeau guvernanților asemenea sfaturi încât politica ce o duceau era în perfectă concordanță cu vederile Iluminaților, fiind făcută atât de discret și ingenios încât cei sfătuiți credeau că ideile după care conduceau le aparțineau. Scopul oficial al Iluminaților în activitatea lor era eliminarea condițiilor negative din societate spre a le reda oamenilor o viață fericită și normală. Aceasta înseamnă însă combaterea indirectă a monarhiei și a bisericii, ceea ce bineînțeles le-a adus dușmani. Secretul era condiția primordială a Ordinului.

Adevărata ideologie a Iluminaților lui Weishaupt a ieșit la iveală când s-a publicat **„Noul Testament Diabolic”**, cunoscut în urma unui incident. O largă publicitate a căpătat acest document abia în anul 1785 când un curier al Iluminaților călărind din Frankfurt spre Paris a fost lovit de un trăsnet și poliția a găsit asupra lui tolba cu documentele compromițătoare. Pe 11 octombrie 1785 principele bavarez a ordonat o percheziție la domiciliul lui Zwack, asistentul lui Weishaupt. S-au găsit multe documente precum și planul Iluminaților bavarezi cu privire la răsturnarea monarhiilor și instaurarea „noii ordini mondiale”. Principele bavarez s-a hotărât să publice aceste documente spre a preveni casele regale europene. Lui Weishaupt i s-a luat titlul de profesor, după care a dispărut împreună cu ducele de Saxonia-Gotha, un membru al Iluminaților. Ei și-au dus însă mai departe activitatea în noua lojă creată în Franța „Loja Marelui Orient”. Aici s-a născut lozinca: „Libertate, egalitate, fraternitate”. Monarhii europeni nu au sesizat însă pericolul, ceea ce a dus la izbucnirea revoluției franceze și la instaurarea regimului de teroare. Conte de Saint Germain a avertizat-o pe Maria Antoaneta de complotul ucigaș; din nefericire sfatul său nu a fost ascultat. (Marchizul de Mirabeau prin viața lui de lux a făcut mari datorii la bancherii evrei. Moses Mendelssohn i-a făcut cunoștință lui Mirabeau cu soția evreului Herz. Legătura lor a devenit foarte strânsă, iar Mirabeau ajunsese în totală dependență față de Iluminați. Astfel i s-a dat misiunea să-l convingă pe ducele d'Orleans, care era deja marele maestru al lojilor franceze, să schimbe Lojile albastre în Loji ale Marelui Orient. Mirabeau a pus în legătură pe ducele d'Orleans și pe Talleyrand cu Weishaupt în anul 1773.)

La 16 iulie 1782 a avut loc congresul de la Wilhelmsbad, unde au fuzionat **Iluminații lui Weishaupt și masonii din lojile engleze și franceze**. Numărul membrilor s-a ridicat la 3.000.000. Evreii au fost masiv admiși în toate lojile, lucru care până la această dată se făcea discret. Publicul a aflat puțin din cele discutate la congres, deoarece congresul s-a ținut foarte secret. Conte de Virieu, un mason care a luat parte acolo, a fost întrebat de un prieten al său dacă nu poate dezvălui ceva din cele hotărâte la congres. Acesta a răspuns: „Eu nu pot să ți le împărtășesc. Pot numai să-ți spun că este mult mai grav decât crezi tu. Conspirația care s-a pus aici în mișcare este atât de perfect organizată încât nu este scăpare pentru monarhie și biserică”.

În „Noul Testament Diabolic” se spune:

Primul secret privind felul în care se poate manipula societatea este supremația asupra opiniei publice. Prin aceasta, se poate semăna între oameni atâta sciziune, îndoială și păreri contradictorii încât ei nu se mai pot descurca în zăpăceala colectivă și sunt convinși că, nu pot avea o părere personală. Trebuie dezvăluite pasiuni în rândul maselor și răspândite scrieri murdare și lipsite de spiritualitate. Menirea presei este să dovedească neputința neiluminaților în domeniul treburilor publice și în cel religios.

Al doilea secret este de a pune în mișcare toate slăbiciunile și defectele omenești, patimile, greșelile până ce oamenii nu se mai pot înțelege între ei. Trebuie combătută tăria personalității; nimic nu este mai periculos pentru noi ca aceasta. Dacă această calitate este dublată de putere spirituală creativă atunci ne poate dăuna mai mult decât milioane de oameni la un loc. Prin invidie, ură, discordie și război, prin foamete, lipsuri și molime, toate popoarele vor fi atât de slăbite, încât nu vor ști cum să iasă din impas, decât dacă se supun voinței noastre, a

Iluminaților. Un stat care este epuizat de prefaceri sau conflicte interne va fi, în orice caz, o pradă ușoară pentru noi. Vom obișnui popoarele să ia aparențele drept monedă adevărată, să se mulțumească cu superficialități, să alerge numai după plăceri, să se epuizeze căutând mereu ceva nou, pentru ca în sfârșit să asculte de noi, Iluminații. Iar noi vom răsplăti masele cu venituri adecvate pentru supunerea lor. Prin degradarea morală a societății, oamenii vor pierde credința în Dumnezeu. Prelucrate prin scrieri și comunicări directe, discursuri, discuții, masele vor fi educate în spiritul nostru, al Iluminaților.

Prin șarlatanii și vorbe goale, oamenii trebuie sustrași pentru ca să nu se poată gândi cu mintea lor proprie. Oratorii politici instruiți de Iluminați trebuie să bată atâta monedă pe conceptele de libertate și democrație, încât oamenii să fie dezgustați de discursuri de orice nuanță politică ar fi ele. Ideologia Iluminaților însă trebuie să le fie inoculată neconținut. Masele sunt oarbe, nesocotite și lipsite de critică, deoarece nu au ce căuta în treburile statului. Ele trebuie stăpânite făcându-li-se dreptatea cuvenită, dar extrem de sever și cu brutalitate.

Dominația mondială se obține numai pe căi ocolite, prin subminarea selectivă a libertăților, prin legi, prin ordine a electoratului, prin presă, prin educație și metode de învățământ, dar mai ales sub stricta ținere în secret a activităților noastre. Guvernele trebuie hărțuite până când, de dragul liniștii, să fie dispuse să cedeze puterea. Vom atâta în Europa contradicții individuale și naționale, rasiale și religioase, astfel ca statele să nu mai găsească punți de înțelegere între ele. Nici un stat creștin nu va căpăta sprijin adevărat din partea noastră, a Iluminaților. Fiecare resort în stat să aibă o funcție importantă și bine definită, astfel ca prin provocarea de perturbări într-un resort, să poată fi stagnat întregul sistem statal.

Președinții de stat vor fi aleși de noi, din rândul celor ce ne dau ascultare. Fiecare dintre ei trebuie să aibă câte un punct negru, vulnerabil în trecut, pentru ca să putem exercita presiuni asupra lor, spre a putea da legilor sensul dorit de noi și pentru a putea modifica constituțiile. Dându-i președintelui drepturi depline, ca și dreptul de a declara război, vom căpăta influență asupra armatei.

Pe aceia din guvern care nu au fost recrutați dintre noi, îi vom invita politicieni să primească alte însărcinări, misiuni onorifice, spre a-i abate de la treburile statului. Vom corupe înalții funcționari ca să sporească datoriile externe ale statului, spre a deveni sclavii datornici ai băncilor noastre. Vom provoca crize economice prin speculații de bursă, pentru a distruge puterea monedei. Moneda trebuie să fie atotstăpânitoare în industrie și comerț. Societatea spre care tindem să fie alcătuită, în afară de noi, dintr-o mână de milionari ce depind de noi, din poliție și soldați, iar în rest din cetățeni lipsiți de avere. Prin introducerea dreptului de vot general și individual, vom instaura supremația absolută a maselor. Prin propagarea dreptului de a dispune de sine însuși a fiecărui individ, vom diminua importanța familiei și valoarea ei educativă. Printr-o educație bazată pe principii false, ideologii mincinoase, vom face ca tineretul să fie indus în eroare, ușor de condus și depravat.

Întemeierea cât mai multor organizații cu nume diferite, ademenirea cât mai multora în loji publice au ca scop să le arunce la cât mai mulți nisip în ochi.

Prin toate metodele expuse, națiunile vor fi silite să cedeze Iluminaților dominația lumii.

Noul guvern mondial (de ex.: ONU) va trebui să apară ca patronul și binefăcătorul popoarelor. Dacă un popor se opune, trebuie mobilizați vecinii și instigați la o acțiune armată.

După cum vedeți, în acest Testament satanic găsim aproape aceleași teze ca în Protocoalele înțelepților Sionului. Mereu se găsesc oameni care se îndoiesc de existența și de autenticitatea Protocoalelor Sionului. Ar fi bine ca acești oameni să studieze planul din Testamentul satanic găsit de poliția bavareză, testament care se află în arhivele statului Bavaria.

Protocoalele Sionului se află la Londra, la British Museum. Deputatul evreu Malone din Camera Deputaților englezi a cerut în 1906 ca Parlamentul să ordone distrugerea acestei cărți. Guvernul englez nu a putut satisface această cerere, motivând în scris: „ne temem că legea nu ne dă nici o posibilitate de a suprima această publicație”.

Pentru a vă întări convingerea că limbajul Iluminaților, al sioniștilor este același în Protocoalele Sionului și în Testamentul satanic, avem nenumărate exemple. Unul dintre ele îl reprezintă cartea sionistului Jules du Mesnil - Marigny „Istoria economiei politice a popoarelor vechi”, apărută în 1878, la Paris, volumul 2, pagina 275.

Scriitorul evreu Mesnil - Marigny prezicea în 1878 atotputernicia statului Israel. El scria: „În această perioadă de început, aurul are putere nemărginită. Nu este aurul acela care decide între pace și război? În consecință, stăpânul aurului va fi stăpânul lumii. Cine alții vor fi stăpânii lumii dacă nu evreii? Ei sunt aceia care au azi monopolul băncilor, monopolul căilor ferate, monopolul comerțului. Puternici în calitate de stăpâni ai aurului, ei transmit copiilor lor misiunea de a se ridica tot mai sus. Ei vor asigura copiilor lor primele locuri în artă, literatură, știință și posturi publice. La Sorbonne sau College de France nu sunt ei cei mai buni profesori? Cine sunt cei mai marcanți autori de teatru? Evreii. Cine sunt cei mai cunoscuți filozofi și literați? Evreii. Corupția în presă nu este o enigmă pentru nimeni. Cine sunt aceia care pun în mișcare această teribilă mașinărie a cărei putere poate să distrugă sau să înalțe? Evreii.

Apropiata ascendență a Ierusalimului pe culmile gloriei este aproape sigură. Noi lucrăm de secole în această direcție, nimeni nu ni se poate împotrivi. Noi vom vedea curând, chiar dacă pare fenomenal, că statul Israel, după ce va ajunge în posesia tuturor averilor lumii, va domina, se va extinde și va crește, alungând popoarele ca pe o cireada (2 Moses 23, 30). Dacă profeția se va împlini, ca fiii lui Iacob, prin superioritatea lor să își asigure pe acest pământ tot ce este mai bun, mai bogat, mai dătător de viață lungă, și dacă ei vor supraviețui tuturor raselor, atunci nimeni nu va contesta că evreii au reușit să înfăptuiască acea epocă minunată atât de dorită de prietenii omenirii, atât de dorită de toți aceia ce au o inimă largă. Numai orbul nu vede viitorul minunat ce stă în fața poporului evreu”.

Bătălia de la Waterloo. Aceasta a fost cea mai mare lovitură dată de familia Rothschild, care la timpul acela avea cea mai perfecționată rețea de spionaj și cel mai bine organizat sistem de curieri din întreaga Europă. În 20 iunie 1815, unul din curierii lui Nathan Rothschild, care venea direct de pe câmpul de luptă, îi adusese știrea că francezii sunt învinși. Nathan, cu o repeziciune nemaipomenită, a aruncat pe piața bursei londoneze acțiunile sale „English Consul” simulând că englezii ar fi cei învinși. Zvonul s-a răspândit ca un fulger și acționarii, de teamă să nu piardă totul au pus în vânzare și ei acțiunile lor „English Consul”.

În această panică, cursul unei acțiuni scăzuse la 5 cenți. În secret, Rothschild le cumpărase pe toate la acest preț derizoriu. Puțin timp după aceea, a sosit știrea oficială despre operațiunile militare de pe câmpul de luptă. În câteva ore, cursul acțiunii „English Consul” a crescut peste valoarea ei inițială, iar mai târziu, chiar mai mult. Peste noapte, averea lui Nathan Rothschild, care era și așa imensă, a crescut de douăzeci de ori.

După înfrângere, francezii au fost confrunțați cu greutăți financiare și s-au împrumutat cu o sumă foarte mare la băncile Ouvrard din Paris și Baring Brothers din Londra. Nu însă și de la Banca Rothschild. În 15 noiembrie 1818, s-au întâmplat următoarele: după ce hârtiile de împrumut ale statului francez fuseseră cotate timp de un an întreg la un curs ridicat, deodată cursul lor începuse să scadă. La curtea lui Ludovic al XVIII-lea domnea o atmosferă de tensiune. Frații Kolman și Jacob Rothschild, cu imensele lor rezerve bănești, au cumpărat în octombrie un număr imens de obligațiuni ale statului francez, emise de banca Ouvrard și Baring Brothers. Astfel, cursul lor a crescut în octombrie. La 5 noiembrie însă, au început să vândă aceste titluri la toate bursele din capitalele europene, creând o mare panică. Guvernul francez și-a dat seama că Nathan Rothschild are o mare influență asupra pieței financiare franceze. De aceea, a intrat din nou în legătură cu banca Rothschild, aceasta devenind din nou favorită. Curtea regală a început să-i acorde din nou lui Rothschild cea mai mare atenție, și nu numai în probleme bănești.

Masoneria în America

După ce „Cavalerii Roșii” au înființat prima lor colonie în Pennsylvania, Loja masonică engleză a întemeiat și aici o lojă în 1730. Războiul de independență american a fost organizat și dus de masoni, iar constituția au conceput-o și au semnat-o masonii. Președinții americani au fost masoni, ei fiind de asemenea reprezentați în Cameră și Senat. Pecetea americană, piramida cu un ochi la mijloc, pe verso pasărea Phoenix, drapelul american cu 13 dungi și 13 state, cele 13 trepte ale piramidei, toate acestea sunt simboluri masonice instaurate de familia Rotschild și aplicate în practică de Weishaupt. Macheta piramidei de pe bancnota de un dolar a fost făcută de Filip Rotschild împreună cu iubita sa Any Rand, așa cum scrie ea însăși în cartea ei „Atlas Shrugged”. Mai târziu, loja masonică americană s-a împărțit în alte două loji: „Ritul york” și „Ritul scoțian”, împărțite în 33 de grade. Majoritatea masonilor cred că cel de al 33-lea grad este ultimul. Dar gradele superioare lojei a 33-a sunt gradele Iluminaților. Toate lojile „Marelui Orient” din Europa au fost pătrunse de iluminismul lui Weishaupt, la fel și în America. 90% din masonii organizați nu știu nici în zilele noastre, ce scopuri au Iluminații din gradele de sus. Aceste organizații ale gradelor inferioare sunt grupuri umanitare, utilitare. Ei se dau drept localnici de vază, folosesc simboluri secrete și alte scamatorii. Tot ceea ce fac aduc avantaje carierei și afacerilor. Soțiile lor se adună și ele în organizații sociale sau de caritate unde preocuparea principală este bârfa. Fratele mason nu are ideede ce se întâmplă în vârf. Interesant este de remarcat că o parte din masonii germani au susținut pe americani, iar alții au trecut în slujba englezilor, obținând mari profituri. 30.000 soldați germani au fost împrumutați ca mercenari englezilor în bătălia de la Trenton, unde au fost mai mulți soldați germani decât englezi. Dar cum stăteau finanțele în America? Benjamin Franklin și Thomas Jefferson, ambii președinți, erau împotriva creării unei bănci centrale după modelul celei engleze. După moartea lui Franklin, agentul lui Rotschild, Alexander Hamilton, a fost numit ministru de finanțe și a întemeiat „First National Bank of the United States”. Această bancă a fost controlată de Rotschild. În 1811, când concesiunea acestei bănci s-a sfârșit, nu a mai fost prelungită pe cinci ani, deoarece, economia americană era într-o stare de destabilizare. Rotschild, prin presiuni asupra parlamentului englez, a făcut ca englezii să ceară americanilor coloniile. Aceasta a dus la războiul dintre 1812-1814. După război, America a trebuit să facă datorii, astfel încât nu a avut altă posibilitate decât să prelungească mandatul băncii.

În 1836 președintele Jackson i-a retras din nou concesiunea pentru ca în 1836 să i se dea din nou dreptul să funcționeze. În sfârșit, în 1913, a devenit **„Federal Reserve Bank” (FED)**, care există până astăzi ca puternică bancă particulară. Cum funcționează această FED? Comitetul de bancheri ai acestei bănci tipărește „Federal Reserve Bancnote”, adică dolari. Guvernul american nu are dreptul să tipărească bancnote. Banca FED dă guvernului acești dolari, în schimbul unor obligații (polițe de împrumut), care folosesc băncii ca garanție. Aceste obligațiuni sunt ținute de cele 12 filiale ale băncii FED care încasează anual procente. Și muntele datoriilor crește și iar crește. În 1982, ministerul de finanțe american publica suma de 1.070.241.000.000 dolari pentru care FED încasa de la contribuabilul american 115.800.000.000 dolari procente anual. Această enormă sumă de procente se scurge în buzunarul bancherilor particulari ai lui FED. Ei dețineau în 1992 obligațiuni în valoare de 5.000.000.000.000 dolari. Pe acești bancheri îi costă numai vopseaua, hârtia și tipăritul dolarilor! Charles Lindbergh, un membru al Congresului de atunci, este primul care a numit-o pe Federal Reserve Bank „guvernul invizibil”.

Deținătorii acțiunilor acestei bănci erau:

1. Băncile Rotschild din Paris și Londra;
2. Banca Lazard Brothers din Paris;
3. Israel Moses Seif Bank din Italia;

4. Banca Warburg din Amsterdam și Hamburg;
5. Banca Lehmann din New-York;
6. Banca Cuhn și Loeb din New-York;
7. Banca Chase Manhattan din New-York;
8. Goldman Sachs Bank din New-York.

Este foarte curios de menționat că toate aceste bănci sunt evreiești.

Aceste bănci împrumută bani guvernului american prin FED, iar procentele le suportă contribuabilul, plătind impozite. Aceasta este cea mai mare tâlhărie din istoria Statelor Unite și trece aproape neobservată. FED prin obligațiunile ce le posedă are drept de zălog pe întreaga avere a Americii de Nord. O mulțime de încercări, de a anula legea prin care se asigura existența acestei bănci au dat greș. S-a încercat prin instanțe ale justiției. De drept, cetățeanul american nu poate cere acești bani înapoi, deoarece FED nu este o instituție de stat, ci o structură particulară. De fapt, această bancă este anticonstituțională, de aceea nouă state americane au intentat o acțiune judecătorească pentru anularea concesiunii acestei bănci.

Nathan Rothschild a înființat, după moartea tatălui său, în 1812, banca „Nathan Mayer Rothschild și Fiii”, la Londra, cu filiale la Viena, Berlin și Paris. În America, banca lui a fost reprezentată de băncile Cuhn Loeb & Co, J.P.Morgan & Co, August Belmont & Co.

Familia Rothschild își câștigase o influență imensă în economia americană prin tranzacții bancare, bursiere, asigurări, credite acordate guvernului, finanțarea căilor ferate, fabrici de oțel și armament etc. Ei au finanțat războiul dintre 1861-1865, provocând conflicte prin intermediul unor agenți. Un agent al lor, George Bickley, fondatorul lojii „Cavalerii cercului de aur” a incitat statele din sud să formeze o confederație și să se separe de Uniune. Un alt agent al lor din partea băncii Morgan agita spiritele în statele nordice. Președintele Lincoln, care a aflat jocul, a încetat în 1862 și 1863 să plătească dobânda imensă băncilor lui Rothschild și a dat Congresului însărcinarea să tipărească acei dolari numiți „Green Back” cu care să plătească armata Uniunii. Acest lucru, bineînțeles, nu a fost pe placul Rothschilds-ilor, care au pus un agent al lor, John Wilkes Booth, să-l asasineze pe Lincoln. Acesta a fost ucis pe 14 aprilie 1865. „Cavalerii cercului de Aur” l-au scos mai târziu pe ucigaș din închisoare. Acesta a fugit la Londra unde și-a petrecut restul vieții fără lipsuri, fiind plătit de Rothschild. După moartea lui Lincoln, dolarii „Green Back” s-au scos din circulație, fiind cumpărați pe nimica de banca Morgan și Belmont.

În rezumat, putem spune că Banca N.M.Rothschild și Fiii controlează: City-ul din Londra, coloniile coroanei engleze, guvernele englez și francez, Comitetul celor 300, toate lojile Iluminaților din Europa și America. Prin băncile Cuhn-Loeb, al căror director este Jacob Schiff (fiica acestuia a fost soția lui Trotzki) și prin banca Morgan, Belmont și Warburg au ridicat imperiul Rockefeller „Standard Oil”, liniile ferate Harriman și fabrica de oțel Carnegie. Aceste bănci sunt cele mai puternice din lume. Establishment-ul Coastei de Răsărit cu mafia ei financiară, politică, academică și mass-media este stăpânită de Rockefeller.

Karl Marx. Evreul Moses Mordecai Marx Levi (alias Karl Marx) și prietenul lui, Friedrich Engels au devenit membrii unei organizații numită „Liga celor drepti”. Această grupare revoluționară și secretă din Franța provenise dintr-o altă organizație „Societatea celor patru anotimpuri”. Toate acestea erau filiale ale Iluminaților lui Weishaupt. Ideologia Manifestului Comunist a fost concepută în „Liga celor drepti” și era de mulți ani în circulație, înainte de a se face cunoscut Marx ca autorul manifestului. Marx a modernizat și sistematizat planurile revoluționare scrise cu 70 ani înainte de Adam Weishaupt. Luptei contra capitalismului nu-i mai stătea nimic în cale. Marx a reușit să transforme liga în ligă comunistă (1847). Astfel se vede limpede cum Iluminații puneau în America și Anglia bazele unor sisteme capitaliste, iar în altă parte instaurau sisteme anticapitaliste, zise comuniste, pentru a naște un conflict. Machiavelli descrie scopul acestui sistem: omenirea să fie în permanentă discordie și buimăceală.

Planul pentru un guvern mondial

În anul 1830 a murit Weishaupt în vârstă de 82 de ani. Conducerea Iluminaților bavarezi a fost preluată de Giuseppe Mazzini. El a ocupat acest loc din 1834 până în 1872. În timpul acesta Mazzini a avut contacte cu Albert Pike, suveranul maestru al ritului scoțian, loja americană și fondatorul Ku-Klux-Klanului, Loja „Marelui Orient” din Europa a fost privită la un moment dat într-o lumină proastă din cauza activităților revoluționare ale lui Mazzini. De aceea Mazzini și Pike au hotărât să schimbe organizarea lojilor.

Ei au hotărât să creeze un for suprem absolut secret care să fie centrala internațională. Despre acest lucru se poate citi în cartea „Occult Theoracy” scrisă de Lady Queensborough, pagina 208, 209. În acest for suprem se vor alege numai masoni de la al 33-lea grad în sus.

Într-o scrisoare din 15 august 1871, Albert Pike, scrie Iluminatului Mazzini un plan în care demonstrează în linii mari modul cum își vor atinge Iluminații scopul de a forma un guvern mondial: *Pentru aceasta vor fi necesare trei războaie mondiale.*

Primul război mondial va fi înscenat pentru ca Rusia țaristă să intre sub controlul nostru, al Iluminaților. Pe ruși îi vom folosi de sperietoare pentru activitățile noastre în restul lumii.

Al doilea război mondial va avea loc prin manipularea neînțelegerii dintre naționaliștii germani și sioniștii politici și provocarea unui conflict. De aici, va rezulta extinderea sferei de influență rusească și întemeierea statului Israel în Palestina.

Al treilea război mondial se va naște din contradicția de păreri dintre sioniști și arabii islamici. Planul nostru prevede extinderea foarte mare a conflictului.

Un aspect în acest al treilea război mondial îl constituie provocarea unui conflict între atei și nihiști, pentru a crea o tulburare socială de o brutalitate nemaiîntâlnită. După combaterea creștinismului și a ateismului vom prezenta oamenilor adevărata credință a lui Lucifer.

Declarația făcută în parlamentul israelian din 1980 ca Ierusalimul să fie capitala Israelului are la bază planul sioniștilor de a face din Ierusalim capitala unui guvern mondial. Acest fapt l-a anunțat prima dată public Ben Gurion în 1862. Asemenea planuri ambițioase pot dezlănțui un război mondial, fapt prezis în scrisoarea lui Pike către Mazzini. El a prevăzut că al treilea război mondial se va sfârși prin instaurarea unui guvern mondial. A numi în cadrul ONU, spre exemplu, un guvern care-și va stabili sediul în Ierusalim cred că va trece neobservat de majoritatea oamenilor, ca și numirea sediului UNESCO la Geneva sau a controlului internațional al energiei atomice de la Viena.

Instaurarea unei asemenea dictaturi mondiale a fost anunțată și de bancherul Warburg (bancheri evrei din Hamburg; unul a fost șeful Serviciului de informații pe timpul ultimei monarhii în Germania, celălalt a ajuns directorul FED în New York), directorul băncii FED, pe 17 februarie 1950: „Noi vom avea în viitor un guvern mondial indiferent dacă ne convine sau nu! Singură întrebare este numai dacă acest lucru se va instaura prin violență sau pe cale pașnică”.

William Cooper din Serviciul de informații al marinei americane (Naval - Intelligence of Navy) a dat la iveală în cartea sa „Behold a pale horse” că al treilea război este plănuț la mijlocul anului 1996. El a fotografiat documente ale acestui plan. **Unul din orașele mari ale Americii va fi bombardat. Acest lucru se va pune pe seama extremiștilor din Orientul Apropiat, motiv pentru a dezlănțui un război.**

Albert Pike și Ku-Klux-Klan-ul

Din 1840 structura organizatorică a masoneriei americane stă sub strictul control al „Ritului Scoțian”, este împărțită în două sectoare, cel nordic cu centrul la Boston și cel sudic cu centrul în Arkansas.

„Ritul Scoțian” a fost un instrument de strategie al coroanei engleze, în secolul trecut, activitatea acestui rit a dus la conflicte rasiale și de acte teroriste, ca de exemplu, ocuparea Mexicului în războiul american dintre 1846-1848, campania armată a Ku-Klux-Klan-ului contra statelor americane sudice între anii 1867-1870.

„Ritul Cercului de aur” cu șeful lui, George Bickley, a apărut pentru prima oară în Cincinnati. Ei voiau să întemeieze o nouă zonă a sclavagismului cu centrul în Cuba. Aceasta sub mantaua creării primei zone de „liber schimb comercial”. Ku-Klux-Klan-ul, pe scurt „KKK” întemeiat în anul 1867 la Nashville, după marele kyklos (cerc) îi avem deci, iar, pe cei din „Cercul de aur”. KKK avea emblema cavalerilor de Malta.

În 1843 a fost întemeiat Ordinul B'nai B'rith format din comunitățile evreiești. Este de asemenea o lojă masonică secretă.

Este interesant de citat un pasaj din cuvântarea lui Albert Pike din 4 iulie 1889: „Religia noastră, a masonilor celor mai înalți în grad, este credința neprihănită în Lucifer. Dacă Lucifer nu este Dumnezeu, atunci nici Cristos nu este Dumnezeu. Dar ei sunt amândoi Dumnezei. Deoarece știința ne învață că nu există lumină fără umbră, frumusețe fără urâciune, alb fără negru. Absolutul poate exista numai prin doi Dumnezei. Lucifer este Dumnezeul luminii”.

Pike era satanist. El i-a acordat președintelui american Andrew Johnson gradul al 32-lea în „Ritul Scoțian”. În ierarhia ordinelor era o lege că cel dintr-un ordin inferior trebuie să se supună orbește ordinului superior fără să facă uz de propriul lui discernământ.

În concluzie: contemporanii noștri, care, în mod conștient, renunță la voința lor proprie, cedează răspunderea lor personală în favoarea altei persoane, organizații sau conducător, nu merită să fie tratați civilizat, deoarece în zilele noastre nu este obligatoriu să se intre cu forța într-o organizație sau să se adere la o religie sau o sectă. Anatole France a scris: „O prostie rostită de cinci milioane de oameni rămâne totuși o prostie”.

Bill Clinton, actualul președinte al Statelor Unite ale Americii și fostul guvernator din Arkansas a avut ca educator și părinte, care l-a crescut, pe preotul Vaught, care era membru al Ritului Scoțian în gradul al 32-lea. Clinton este de asemenea membru în CFR, Comisia trilaterală, Bilderberg și al Lojii masonice „De Molay”.

Un alt ordin masonic american este „Skul & Bones” (craniu și oase), întemeiat în 1862 de William Hunting Russel, general al Gărzii naționale și de Alfons Taft care a fost în 1876 general, ministru de război, în 1884 ambasador în Rusia, judecător al Curții Supreme și mai târziu, președinte al Statelor Unite. Prin tradiție acești masoni își pun pe piatra mortuară imaginea unui craniu și două oase. O bancă importantă, W.A.Harriman Company fondată de Averall Harriman, a fost integrată în Ordinul Skull & Bones. În anul 1920, Harriman a fost cel ce i-a finanțat pe ruși prin Ruscombanc, prima bancă comercială sovietică. Directorul ei, Max May a fost membru în Skul & Bones. Ruscombanc a fost controlată de Morgan Banc, partenera băncii Rothschild.

Spre sfârșitul secolului al XIX-lea, Rusia țaristă era singurul obstacol al Iluminaților de a ajunge la controlul și guvernarea întregii lumi. În 1881, evreul Theodor Herzl a întemeiat la Odesa „mișcarea sionistă”, cu scopul de a ajuta crearea statului Israel în Palestina. În 1916, cu ocazia unui congres B'nai B'rith la New-York a fost ales bancherul Jacob Schiff ca președinte al mișcării revoluționare ruse. Jacob Schiff era președintele băncii Cuhn Loeb & Co. Pe 13 ianuarie 1917 a venit în America Leon Bronstein, alias Trotzki, unde i s-a eliberat un pașaport american. El a devenit ginerele lui Schiff, iar în palatul băncii socrului său era la el acasă. Jacob Schiff a finanțat „rebelii” ce se pregăteau pentru revoluția din Rusia și care erau recrutați dintre evreii ce locuiau în partea de răsărit a New-York-ului. Ei s-au antrenat pe terenurile lui „Standard Oil

Company” a lui Rockefeller în New Jersey. Trotzki și Schiff au elaborat planul revoluției bolșevice în Rusia. După ce revoluționarii au fost bine pregătiți prin antrenamente au părăsit America, finanțați cu 20 milioane dolari aur din partea băncii lui Schiff.

Acești revoluționari evrei împreună cu Trotzki au călătorit cu vaporul S.S.Christiania Fjord, special angajat pentru această cursă spre Rusia, pentru a dezlănțui acolo revoluția bolșevică. Această revoluție a fost finanțată de mulți bancheri din America și din Europa. Punerea la punct a Ohranei, serviciul de informații țarist, alcătuit din multe organizații secrete, agenți secreți, agenți dubli, poliție și informatori, pe scurt o organizație subversivă și criminală, nu a fost o problemă prea complicată pentru Iluminați. Alfred Milner, șeful „Mesei rotunde”, o grupă a Ohranei, a intrat în mișcarea bolșevică ca și alți agenți ai ei care au intrat în partidul bolșevic. Infiltrarea a fost atât de puternică, încât, în 1908, din cinci membri ai comitetului din Petersburg al partidului bolșevic, patru erau din Ohrana. O imensă sumă de bani au dat bancherii internaționali și prin Milner. Bolșevicii bine finanțați cu bani au fost superiorii menșevicilor și socialiștilor. Doi agenți ai Ohranei au întemeiat ziarul „Pravda”, prima fițuică comunistă. Josef Stalin a fost și el membru al Ohranei și făcea legătura între poliția țaristă și bolșevici. Banul, catalizatorul corupților, a fost de cea mai mare importanță.

În 1917, după răsturnarea țarului, Ohrana a fost desființată și a fost organizată CEKA, cu membri de zece ori mai numeroși ca Ohrana; apoi, în 1920, și-a schimbat numele în GPU, iar în 1934 în NKVD. În lagărele de concentrare ale NKVD-ului au murit 4 milioane de oameni. În război au murit 10 milioane soldați ruși, iar sub guvernul comunist, până în 1950, au fost omorâți 40 milioane civili.

NKVD-ul, astăzi KGB, a avut, în 1982, 90000 ofițeri și 175000 grăniceri, devenind cel mai puternic aparat represiv din lume.

„Gosbank”, banca rusă, funcționează după principiul „Federal Reserve Bank”. Ea adună bani din „nimic” și controlează orice tranzacție comercială din Rusia.

După revoluția bolșevică, imperiul lui Rockefeller „Standard Oil” a cumpărat 50% din câmpurile de petrol de la ruși, cu toate că oficial s-a spus că au fost naționalizate. În 1927 Standard Oil a construit prima rafinărie în Rusia, pentru ca rușii să vândă petrol în Europa. Banii rezultați sunt împărțiți între ruși și Rockefeller.

Traficul comerțului cu opium al casei regale engleze în secolul al XVIII-lea

Înainte de a descrie câteva aspecte din Anglia, trebuie să clarificăm câteva situații și noțiuni.

Regina Angliei este capul familiei regale engleze și a imperiului colonial englez. Capitala este Londra, unde se află sediul primului ministru și al cabinetului său de miniștri.

În Londra există însă un stat independent, „City”-ul, la fel ca statul Vatican de la Roma. City-ul, care este socotit ca cel mai bogat areal din lume, ocupă în inima Londrei 2,7 km².

Guvernul City-ului se numește „Coroana”, compus din 13 bărbați, iar regele Coroanei este „Lordul Mayor”. Aici se află cele mai bogate și cele mai influente instituții economice din lume ca: Banca Angliei controlată de Rothschild, Societatea londoneză Lloyd, Bursa de acțiuni din Londra, birourile concernelor de comerț, „Fleet Street”-ul, inima lumii ziarelor și a editurilor etc. City-ul nu aparține Angliei. El nu este subordonat monarhiei engleze, nici parlamentului, nici guvernului englez. City-ul este adevăratul guvern englez, regina și primul ministru sunt subordonați „Lordului Mayor” de care ascultă. La suprafață, guvernul englez se străduiește să lase impresia că el este suveran, dar în realitate este numai marioneta City-ului.

Dacă regina face o vizită în City, Lordul Mayor o întâmpină la „Temple Bar”, poarta simbolică a City-ului. Regina se înclină și cere permisiunea Lordului Mayor de a intra pe

teritoriul „statului” lui suveran. El îi dă această permisiune înmânându-i spada statului. Lordul Mayor strălucește în roba sa, poartă și un lanț și pășește înainte iar regina îl urmează la o distanță de doi pași.

Banca Angliei a luat ființă datorită unui agent al lui Rotschild, William Paterson. Ea este și astăzi controlată de imperiul Rotschild.

Aici, în City, în fiecare dimineață se fixează prețurile pentru toate bursele din lume la: cacao, cafea, aur, diamante, bumbac, cânepă, porumb și absolut tot felul de mărfuri.

În Anglia au existat două imperii separate: unul era imperiul colonial britanic sub stăpânirea casei regale, al doilea, imperiul sub stăpânirea „Coroanei” (City-ul) (Denumirea de „Coroana” s-a dat cu scopul de a induce în eroare lăsând impresia că este vorba de casa regală). Toate coloniile cu popoare de rasă albă (Africa de Sud, Australia, Noua Zeelandă, Canada) erau supuse autorității guvernului englez. Celelalte colonii (India, Egipt, Bermude, Malta, Singapur, Hong-Kong, Gibraltar, coloniile Africii Centrale) erau coloniile „Coroanei”, erau proprietatea City-ului.

Aceasta nu înseamnă că nu a existat o cooperare. East India Merchant Company (BEIMC) a adunat o avere fabuloasă din comerțul cu opium. BEIMC a înființat „Misiunea Inland” a cărei funcțiune a fost să angajeze mâna de lucru ieftină din China. Acești muncitori chinezi, consumatori de opium, au creat astfel societății o piață de desfacere a acestui stupefiant. Casa regală engleză era atât de activă în acest comerț cu opium încât a înființat un impozit aplicat producătorilor de opium din India. Imense cantități de opium au fost transportate pe vasul „China Tea Clippers”, din India spre China. Aceste transporturi au format 13% din venitul național al Indiei și s-au efectuat toate sub controlul „Coroanei” în colaborare cu casa regală. Veniturile au fost astronomice, rezultate din vânzarea opiumului bengal în China. Bineînțeles, casa regală engleză nu dorea publicitate în această afacere, de aceea au mobilizat Serviciul secret englez pe „British Military Intelligence Department” și pe „Secret Intelligence Service”.

Din anul 1791 până în 1894 au crescut plantațiile de opium de la 87 la 663, toate concesionate de „Coroană”. Anual se produceau în India 6.358.495 (milioane) kilograme opium din care 6.144.132 (milioane) exportate în China. Acest trafic a durat un secol. În 1843 guvernul chinez a interzis importul de opium, ceea ce a dus la războiul cunoscut sub numele de „războiul opiumului”.

În 1729, BEIMC a înființat **„Comitetul celor 300”**. Astăzi această organizație este una din cele mai influente din lume și are ca scop tot formarea unui „guvern mondial”, este așa-zisa **„elita City-ului”**.

Imperiul bancar Rotschild și băncile aliate au fost toate implicate în comerțul cu opium: Banca Hong-Kong și Shanghai, The British Bank of the Middle East, Midland Bank, National and Westminster Bank, Barclays Bank, The Royal Bank of Canada și Baring Brothers Bank. Toate aceste bănci sunt în „Comitetul celor 300”. Mâna de lucru ieftină din China a fost folosită la construirea căii ferate Harriman care a făcut legătura între California și Coasta de Est a Americii. Acești lucrători chinezi erau consumatori de opium în America. Imperiul feroviar Harriman a fost finanțat de N.M. Rotschild & Sons Bank din Londra.

Rotschild și plutonul de execuție

De-a lungul istoriei, regii și dictatorii au avut faima de a cheltui mai mult decât puteau să ia supușilor prin impozite. De aceea, banii de care aveau nevoie erau împrumutați de la bănci. Prin ce mijloace însă banca percepea banii de la datoriți dacă aceștia nu voiau sau nu puteau să plătească?

Metoda era războiul! Finanțarea unui guvern funcționează ca și finanțarea unei persoane pentru a-și cumpăra un automobil. Dacă clientul nu-și poate plăti ratele lunare, banca îi ia mașina, remorcându-i-o. Cu ce se remorchează o mașină? Cu o altă mașină. La finanțarea guvernelor este același lucru. Nu se finanțează numai un guvern, ci se dau bani și altor guverne. Debitorul are grijă ca ambele țări să fie la fel de puternice, inegalitatea fiind produsă numai prin finanțare. Dacă o țară nu-și plătește datoriile va fi amenințată de o altă țară cu război.

De 160 ani lucrează Rotschild după acest principiu.

Nathan și frații lui au început în Europa acest joc după profitul rezultat din războaiele lui Napoleon. În acest timp s-a instaurat în Europa așa-numitul „echilibru între puteri” sau „echilibrul de forțe”. Pentru a-și consolida poziția de stăpân din umbră, Rotschild a trebuit să clădească două grupări de putere în Europa cam de același calibru. El trebuia să fie sigur că regii „A” puteau fi amenințați de regii „B”. Bineînțeles, și A și B erau finanțați de el. Dar, mai trebuia o a treia putere, ca o „poliță de asigurare”, dacă unele națiuni nu se aliniază. Această a treia putere era Anglia lui Nathan. Anglia avea supremația în Europa. Șansele unei părți în război erau măsurate de partea cui se află Anglia. Anglia se afla totdeauna de partea celui ce câștiga războiul. Puterea casei Rotschild prin eficiența acestei politici a crescut așa de mult încât la începutul acestui secol controla jumătate din averea întregii lumi.

Cum se înscenează un război mondial?

Unirea statelor germane sub Bismark a tulburat „echilibrul de forțe ale marilor puteri”, echilibru care a durat în Europa cam peste două sute de ani. Până în anul 1871, Anglia a deținut supremația pe continentul european. Această supremație a fost mereu atacată de Franța și Spania, dar Anglia a ieșit aproape totdeauna biruitoare. Germania devenise puternică datorită coloniilor și dezvoltării potențialului militar. Iluminații vedeau în aceasta o primejdie, iar Anglia își pierdea stăpânirea asupra Europei, din punct de vedere economic și militar. Pentru a contracara acest lucru, băncile internaționale, care nu aveau legături cu economia germană, au căutat căi de a stăvili și de a controla Germania. Între anii 1894 și 1907, Franța, Anglia, Rusia și alte națiuni au încheiat o serie de alianțe pentru ca, în cazul unui război, să meargă toate contra Germaniei. În continuare, Comitetului celor 300 i-a revenit sarcina să pună în scenă primul război mondial. Din Comitetul „mesei rotunde” s-a născut o organizație RIIA (Royal Institute for International Affairs).

RIIA cunoscută și sub numele de „Chatham House” a avut ca membri fondatori pe: Lordul Albert Grey, Lordul Toynbee, eminența cenușie din M16, scriitorul H.G.Wells, Lordul Alfred Milner, șeful „Round Table” și H.J.Mackinder, inventatorul așa-zisei „geopolitici”. RIIA a primit misiunea din partea Comitetului celor 300 să analizeze modul în care se putea înscena un război. Personal au fost însărcinați cu această problemă Lordul Northcliff, Lordul Rothmere și Arnold Toynbee. Primii doi lorzi erau frați și dominau presa din Anglia, iar Arnold Toynbee era cunoscut istoric, toți trei fiind evrei. Aceștia au ținut multe ședințe în „Wellington House” unde s-au conceput strategii și metode de a influența opinia publică și de a o pregăti pentru

dezlănțuirea unui război. Specialiștii americani ca Edward Bernays și Walter Lippmann și-au dat și ei concursul. Lordul Rothmere a folosit ziarul său în acest scop și după un test de șase luni a constatat că 87% din populație nu mai gândea rațional și critic și se lăsa influențată. Acesta era și scopul urmărit. Proletariatul englez a fost de asemenea manipulat prin propagandă, astfel încât a fost convins să-și trimită fiii cu miile la măcelul unui război. Theodor Roosevelt, președinte al Statelor Unite între 1901-1909, s-a exprimat în felul următor: **„În spatele guvernului la vedere tronează un guvern invizibil care nu este credincios și nici răspunzător față de popor. A distruge acest guvern invizibil, alianța fără Dumnezeu între afacerile corupte și politica mârșavă, este datoria șefului statului”**.

Primul război mondial din perspectiva Iluminaților

Aparent, la începutul secolului al XX-lea între popoare domnea pacea. Dar numai aparent. În culise însă era de mult programat un măcel pe care lumea nu avea să-l uite repede.

Iluminații erau convinși că pentru a ajunge să instaleze un „guvern mondial” trebuie să provoace o stare de devastare barbară de care nici o națiune să nu aibă scăpare.

Istoricii sunt toți de aceeași părere că motivul războiului a fost un conflict trivial între Austria și Iugoslavia. Asasinarea moștenitorului la tronul Austriei, al prințului Ferdinand și a soției sale Sofia, de către organizația secretă „mâna neagră”, la Sarajevo, a fost motivul începerii războiului. Evreul Gavril Princip, atentatorul, a executat ceea ce Albert Pike scrisese în programul său cu 40 de ani înainte. Mersul războiului este bine cunoscut, trebuie numai de remarcat situația Rusiei. Deși avea cea mai mare armată pe atunci, era foarte slab pregătită pentru un război. În 1914, Anglia a promis Rusiei ajutor în cazul unui război. Ajutorul militar a fost precizat de Coroana engleză. La începutul războiului, Anglia a redus imediat ajutorul cu 10%. Probabil planul Iluminaților a fost să pună Rusia în primejdie. Cu cât războiul înainta, cu atât ajutorul devenea mai slab. În timp ce milioane de ruși cădeau pe câmpul de luptă, agenții lui Rothschild pregăteau terenul pentru revoluția pe care o plănuiau să o extindă și asupra Germaniei înfrânte. Revoluția a izbucnit în Rusia în 1917 și țarul a fost alungat. Un guvern provizoriu sub prințul Georgi Luwow nu a putut opri mersul revoluției. Trotzki împreună cu rebelii lui au părăsit New-York-ul pe vasul Cristiania Fjord, cu 20 milioane dolari, pornind spre Rusia.

Vasul închiriat de bancherul Jacob Schiff a fost oprit de autoritățile canadiene pe 3 aprilie 1917 într-un port în Noua Scoție. Pentru un moment planul Iluminaților părea că dă greș. Dar bancherul Schiff, prin influența sa, a făcut posibilă călătoria spre Europa a lui Trotzki. Acesta s-a oprit mai întâi în Elveția, unde s-a întâlnit cu Lenin, Stalin, Kaganowitsch și Litwinov, pentru a definitiva planul strategic. Interesant de menționat că mai toți agenții națiunilor aflate în conflict se întâlneau în Elveția. În 1815 după Congresul de la Viena i se acordase Elveției acest statut de neutralitate. Din întâmplare? Sau un locșor sigur în centrul Europei era pe placul celor ce trag sforile în umbră?

Din Elveția, drumul mai departe spre Rusia al agenților, al revoluționarilor cu bani și echipament a fost asigurat de Max Warburg, fratele evreului bancher Paul Warburg, șeful serviciului secret german sub regele Wilhelm. Acesta a procurat un vagon sigilat și convoiul a trecut prin Germania. Frații Warburg erau originari din Hamburg. Unul a devenit șeful băncii „Federal Reserve” în America, celălalt șeful Serviciului secret german.

În Rusia, Lenin a fost șeful activităților politice, iar Trotzki, șeful armatei. El a organizat Armata Roșie. Numele nu este întâmplător. Armata Roșie bolșevică sub conducerea lui Trotzki a fost unealta ucigătoare a lui Rothschild, emblema roșie a bancherilor internaționali.

Este un adevăr istoric recunoscut că majoritatea revoluționarilor lui Lenin au fost evrei. „Times” scria în anul 1929, pe 29 martie, că fenomenul interesant în revoluția bolșevică este procentul mare de elemente străine și nu rusești. Din cei 30 comisari ce au avut rol conducător,

trei sferturi au fost evrei. Generalul rus A.Nechvolodov scria că Jacob Schiff a dat în continuare 12 milioane dolari acestor revoluționari. Serviciul secret francez dă la iveală pe toți bancherii care au finanțat revoluția roșie: Felix Warburg, Otto Kohn, Mortimer Schiff, Jerome Hananer, Max Breitung din America și Max Warburg, Olaf Aschburg, Jivtovski din Europa.

În același timp Bakhmetiev, ambasadorul rus din America, dă la iveală transportul aurului rusesc între 1918 și 1922 din Rusia spre New-York. Datorită agentului Max Warburg și Germania a transferat bani revoluționarilor bolșevici. Până în 1918 au fost transferate 40.580.997 mărci iar după luarea puterii de către Lenin, trezoreria germană a dat 15 milioane mărci bolșevicilor. Masacrul sângeros al milioanele de ruși și înrobirea multor milioane de oameni sub comunism i-a lăsat indiferenți pe bancherii internaționali în acțiunea lor spre hegemonia lumii.

Declarația Balfour. Stabilirea regimului marionetă sub Lloyd George în Anglia a adus o schimbare radicală în atitudinea acesteia față de sioniști. Noul ministru de externe, Arthur Balfour, scrie lui Lionel Rotschild, pe 2 noiembrie 1917, următoarea scrisoare:

Dragul meu Baron Rotschild,

Cu deosebită bucurie vă pot aduce la cunoștință din partea guvernului Majestății sale, următoarea declarație: cabinetul a aprobat eforturile evreilor sioniști și le-a acordat totală simpatie. Guvernul Majestății Sale privește cu bunăvoință formarea unui Stat evreiesc în Palestina și va susține acest proiect cu putere. Bineînțeles este clar că drepturile civile și religioase ale cetățenilor neevrei din Palestina nu vor fi încălcate precum și statutul politic al evreilor din alte state nu va fi influențat. Vă sunt îndatorat dacă transmiteți acestea congresului sionist.

Cu salutări cordiale,

Arthur James Balfour.

Interesant este că, la data când a fost scrisă această scrisoare, Palestina se afla sub turci. Unora le promite un guvern, altora un teritoriu ce se afla în posesia unei a treia puteri. Câțiva ani mai târziu, turcii au fost învinși. Anglia căpătase protectoratul asupra Palestinei și Egiptului, iar Franța asupra Siriei și Libanului. Rotschild a folosit influența sa asupra Americii ca să treacă de partea aliaților în primul război mondial: aliații în acest timp aveau de furcă cu turcii și germanii.

Cartierul general al sioniștilor a fost transferat de la Berlin la New-York. Șeful era judecătorul Louis Brandeis. Doi agenți importanți ai lui Rotschild au fost Edward House și Bernard Baruch. Aceștia doi au jucat un mare rol în Statele Unite. Baruch a fost instrumentul cel mai important în alegerea președintelui Woodrow Wilson iar House a fost consilierul intern al președintelui Wilson și șeful lui „State Department”. De la sine înțeles că președintele Wilson devenise, sub influența lui House, marioneta lui Rotschild.

Ca dovadă este faptul că Wilson nu are nici un veto la înființarea băncii particulare „Federal Reserve” și a cerut Congresului aprobarea de a intra în război contra Germaniei. Congresul și poporul au votat pentru, datorită și propagandei dusă în acest scop.

Oameni de știință ca Thomas Beardou sau Preston Nichol au scris cărți care au tratat tehnica de propagandă dusă în Statele Unite spre a pregăti opinia publică pentru un război în Europa. Propaganda sub titlul „să facă lumea mai sigură prin democrație” a fost lansată de Iluminați, care îl vedeau pe Woodrow Wilson drept reprezentantul „noii libertăți” cu scopul de a atrage America în război. Primul război mondial a fost o afacere foarte bună pentru Iluminați. Bernard Baruch a fost președintele Comitetului industriei de război și averea lui a crescut de la un milion dolari la două sute milioane dolari.

O altă acțiune a președintelui Wilson a fost ideea dată Congresului de a fonda „Liga Națiunilor”, ceea ce s-a și întâmplat cu scopul ca mai târziu Liga Națiunilor să se transforme în ONU.

Politica de neutralitate a Americii, atât de apărută de George Washington, a fost îngropată. Washington, în mesajul lui de adio, a predicat sus și tare neutralitatea Americii, care a fost

exprimată și în doctrina Monroe. America devenise prin șarlatanie o unealtă militară în mâna bancherilor internaționaliști. Rusia țaristă, un spin în ochii Iluminaților, fusese rasă de pe scena lumii. Primul război mondial a adus țărilor beligerante datorii astronomice. Bancherii doresc datorii cât mai mari, acestea aducându-le câștiguri fabuloase din dobânzi.

Tratatul de la Versailles a fost conceput după planul Rotschids-ilor. De partea americană era Woodrow Wilson, marioneta lui Rotschild, cu sfetnicii săi, și agenții Baruch și House.

Din partea Angliei, mai bine-zis a „Coroanei” era Lloyd George și Comitetul celor 300. Consilierul lui a fost Sir Philipp Sassoon, ascendentul direct al lui Aneschel Rotschild și membru în „Privy Council” (Consiliul de stat secret).

Din partea Franței au fost în delegație primul ministru Clemenceau și George Mandel. Mandel, născut Jerobeau Rotschild, era adesea numit și Disraeli al Franței.

Colonelul House a fost persoana cea mai de vază în tratatul de la Versailles. Este cunoscut un caz când Clemenceau a intrat în biroul lui House, unde tocmai se găsea Wilson. Wilson a trebuit să părăsească biroul, pentru ca Clemenceau și House să se poată întreține nestingheriți.

Acest tratat satisfăcea pe militariștii imperialiști și pe hoți. A fost o lovitură de moarte pentru toți cei ce credeau că după război va urma pace și înțelegere. Nu a fost un tratat de pace, ci o declarație de război. Lloyd George declara: „Avem un document scris care garantează un nou război în douăzeci de ani; dacă se impun unei națiuni condiții pe care nu le poate îndeplini, atunci ea este silită sau să încalce tratatul, sau să facă război”.

Noi cunoaștem acum grupurile de persoane care erau în spatele tratatului de la Versailles și ce scop au urmărit. Unii ignoranți poate că și astăzi pun la îndoială Protocoalele Sionului, dar prezența agenților lui Rotschild în acest tratat în nici un caz nu se poate spune că a fost întâmplătoare.

Masa Rotundă. The Round Table (Masa Rotundă) a luat naștere din dorința magnatului aurului și diamantelor, Cecil Rhodes, de a instala „un nou guvern mondial”. Biograful său, Sarah Millin, o numește mai concret „dorința de a guverna lumea”. În anul 1890, Cecil Rhodes avea un venit anual de un milion de lire sterline. El cheltuia sume enorme. Rhodes a lăsat mai multe testamente. Frank Aydelotte în cartea sa „American Rhodes Scholarship” arată că din primul testament se desprinde dorința lui Rhodes ca Anglia să stăpânească întreaga lume cu o singură limbă, cea engleză. Puterea ei să fie atât de mare încât să facă războaiele imposibile. De fapt, primul care a conceput o asemenea organizație de dominație a lumii a fost Weishaupt Iluminatul. Aceasta a servit ca model comuniștilor. Aceeași carte ne arată că în 1888 Rhodes a scris un al treilea testament în care lasă întreaga lui avere lui Rotschild. În testament se referă și la înțelegerea lor în scris care conține „ceea ce am vorbit noi între patru ochi”.

Într-un post scriptum către Rotschild scrie Rhodes: „Cu privire la constituirea unui asemenea plan, luați modelul Iluminaților”. În ultimul său testament, Rhodes îl numește pe ginerele lui Rotschild să dispună de întreaga sa avere. Cu acești bani s-a înființat în 1891 nucleul organizației condusă de Lordul Alfred Milner. Ea s-a numit „Masa Rotundă” și își ducea activitatea în spatele guvernului englez. Acești oameni au provocat primul război mondial pentru a făuri guvernul mondial. După încetarea ostilităților, în noiembrie 1918, Woodrow Wilson a venit în Europa cu consilierul său, colonelul House, pentru a constitui Liga Națiunilor. House a luat contact cu membrii „Mesei Rotunde”, care au fost convocați la Conferința de pace de la Paris în 1919. Acest grup a plecat apoi în America unde au constituit în 1921 CFR (Council on Foreign Relations). CFR și „Masa Rotundă” se aflau sub influența Băncii Morgan.

Pregătirea celui de al doilea război mondial

În 6 februarie 1929, Montague Norman, președintele băncii engleze, a plecat la Washington pentru a purta convorbiri cu ministrul de finanțe american, Andrew Mellon. Consecința a fost ridicarea imediată de către Federal Reserve a dobânzii oficiale. La 9 martie 1929, scria Paul Warburg în Financial Chronicles: „dacă speculațiilor nelimitate li se dă posibilitatea de a se extinde, atunci falimentul este sigur”. Cei inițiați s-au retras de la bursă și au cumpărat aur și argint. În toamna anului 1929 a sosit momentul când bancherii internaționali au apăsă pe buton. Agenții lor au pregătit propaganda acțiunilor la bursă, tranzacțiile au fost enorme, după care a urmat ruina financiară. Ea a aruncat America în depresiune și în scurt timp, în toată lumea s-a instalat stagnarea și șomajul. Iluminații au putut cumpăra pe nimic firme și terenuri și au avut posibilitatea de a influența guvernul american. CFR a început să atragă în sfera lui de influență oameni importanți din lumea afacerilor guvernului, presei și armatei. Germania, în adâncă depresiune economică, rămăsese în urmă cu plățile stipulate în tratatul de la Versailles și ceruse un moratoriu. Acesta a fost respins de aliați: ca urmare Franța a ocupat regiunea Ruhr. Muncitorii însă au declanșat greva generală și ocupanții și-au dat seama de eșecul acestei acțiuni. După ce Germania a acceptat planul Dawes (conceput de Morgan), trupele străine au părăsit regiunea Ruhr. Germaniei i s-au acordat credite de 800 milioane dolari. A urmat planul Young (Owen Young - un agent al lui Morgan), apoi înființarea Băncii internaționale de plăți în Elveția. Sistemul Dawes, Young și Banca internațională de plăți au fost toate înființate cu scopul de a realiza profituri. Este un sistem machiavelic: pe de o parte bancherii împrumută bani celor aflați în război, pentru ca, pe de altă parte, tot ei să le dea credite cu care să-și plătească datoriile de război. Sumele enorme date de capitalul american sub formă de credite au folosit pentru a pune pe picioare mașinăria de război a lui Hitler. Sectorul economic american, ce avea o mare influență, a cunoscut natura nazismului; cu toate acestea, l-a susținut masiv în toate domeniile unde a fost posibil, conștient fiind că la sfârșit va avea loc un război în care va intra și America. Acest lucru este astăzi dovedit. Au fost publicate și stau la dispoziția tuturor celor ce vor să se informeze toate protocoalele și rapoartele „Hearings” ale comisiilor congreselor guvernului american și Camerei reprezentanților între 1928-1946. Unele dintre acestea sunt: „House Subcommittee to Investigate Nazi Propaganda 1934”, „House Temporary National Economic Committee 1941”, „Senate Subcommittee on War Mobilization 1946”.

Istoricul Edward Griffin demască anii dinaintea celui de al doilea război mondial când s-a format un Cartel Internațional cu centrul principal în Germania, care controla întreaga industrie chimică și farmaceutică din lume, cu filiale în 93 de țări, cu numele de I.G.Farben. Acest Cartel este unic în istorie. Rockefeller a vândut 546.000 acțiuni ale Standard Oil către I.G.Farben. Doi ani mai târziu, I.G.Farben a semnat un contract cu Alcoa Aluminium. Acest Cartel a fost controlat de Rotschild și prin el s-au dat sume imense și SS-ului. În consiliul de conducere al Cartelului I.G.Farben se aflau Max și Paul Warburg (Federal Reserve), C.E.Mitchell (Federal Reserve) și H.A.Metz (Bank of Manhattan). Herman Schimitz, președintele Cartelului, a fost în același timp în consiliul de conducere al Deutsche Bank și al Băncii internaționale de plăți din Elveția. Averell și fratele său, Roland Harriman, au finanțat SS-ul prin Union Bank, asociată cu Thyssen. Din opt directori ai acestei alianțe Thyssen-Harriman patru erau din organizația „Skull & Bones” și doi național-socialiști. Harriman a finanțat în același timp pe sovietici și pe naziști prin Brown Bos. Harriman Bank. În consiliul acestei bănci era Prescott Bush, tatăl lui George Bush. Până în 1936 au fost peste 100 firme americane angajate în economia hitleristă. Convenția acestora a fost să nu se ia nici un venit din Germania, toți banii să fie creditați lui Hitler. Abia după invazia japonezilor în „Pearl Harbor” firmele americane au încasat aceste venituri. După cum se vede totul a fost plănuț până în cele mai mici amănunte. Ele însă au fost cunoscute numai Iluminaților. Deși s-au scris sute de cărți despre tragedia celui de al doilea război mondial,

foarte puțini oameni cunosc adevăratele motive ale acestui război, cel mai costisitor dintre toate. Istoria, așa cum este scrisă în cărțile oficiale de istorie din SUA, Germania, Anglia sau Japonia are foarte puțină asemănare cu. realitatea, cu adevăratele motive și scopuri ale acestui război. Mass-media, creatoare de imagini cu pensula, în numele informației și al educației, a realizat întreaga operă de a arunca nisip în ochii opiniei publice și poartă răspunderea pentru nivelul ei de gândire atât de scăzut, încât poate fi caracterizat ca o „încălceală lipsită de capacitatea de reacție”.

Încet și sigur însă adevărul iese la iveală. Ceea ce avem la îndemână sunt date istorice, însă numele celor care trag sforile nu sunt pomenite nicăieri.

Conform pactului Hitler-Stalin, urma ca Polonia să fie împărțită în două, fapt împlinit de Hitler în septembrie 1939. După tratatul semnat cu douăzeci de ani în urmă (clauze în spiritul Iluminaților) Anglia și Franța erau obligate să intre în conflict de partea Poloniei. Chamberlain, socotit un laș, a fost înlocuit cu masonul și exsionistul Churchill. Acesta a început jocul, dispunând bombardarea Germaniei. Hitler nu a fost pregătit pentru un război cu Anglia, de aceea a căutat cu orice preț să-l oprească. În 1933, într-o cuvântare, Hitler a asigurat Anglia că dacă aceasta va fi amenințată de comunism, el este gata să o apere. În mai 1940, germanii au permis englezilor să-și retragă 335.000 soldați din Dunkirchen. Hess a sosit în Anglia cu scopul de a face pace între aceste două națiuni. Dar alianța Churchill-Baruch a fost mai puternică. Baruch l-a convins pe Churchill să înființeze statul Israel. Churchill a dat ordin pe 23 mai 1939 ministrului coloniilor lordului Lloyd să retragă trupele engleze din Palestina și să permită evreilor să se organizeze militar pentru propria apărare.

Adolf Schickigruber și Organizația Thule

Ca să aducem puțină lumină în cel de al treilea Reich, învăluit în mister, precum și în rolul lui Adolf Hitler, trebuie să pornim mai dinainte. Se vorbește mereu de doctrina rasială, de nimicirea evreilor, de criminalul Hitler, însă nicăieri nu se pomenește cum și-a format ideologia sa, cine l-a pus în poziția pe care a avut-o și cine l-a finanțat. Cărțile ce conțin asemenea informații sunt imediat interzise sau îndepărtate.

În 1890, personalități proeminente din Anglia au format „Ordinul ermetic al amurgului de aur” („The Hermetic Order of the Golden Dawn”). Membrii erau masoni din loja Rosacrucă ca: Florence Farr, laureatul Nobel pentru literatură, B. Yeats, autorul cărții *Dracula*, Bram Stoker, Gustav Meyerink, autor cunoscut, Aleister Crowley, cel mai cunoscut magician al secolului și alții. Această organizație se ocupa cu magia și cu știința esoterică. O ramură a acestei organizații s-a format în Germania în 1917. Rudolf von Sebottendorf a venit în 1917 din Turcia (unde a fost recrutat de masoni) și împreună cu alți patru membri, printre care preotul Gernot, s-au întâlnit la Viena, unde s-au hotărât să cerceteze misterul Templierilor. Din anul 1307, Templierii transmit din tată în fiu secrete legate de învățătura lui Cristos și intrarea noastră în mileniul Vărsătorului. Pater Gernot le-a explicat că trecerea din mileniul Peștelui în cel al Vărsătorului stă în legătură cu rotirea Soarelui. Așa cum Luna înconjoară Soarele în 12 luni, tot așa și Soarele înconjoară „Soarele negru” (un soare central) în 12 perioade. O asemenea perioadă cosmică numără 2155 de ani care fac „anul cosmic” cam de 25.860 de ani. După spusele Templierilor, pe noi ne așteaptă la schimbarea de mileniu un sfârșit de an cosmic și începutul altui an cosmic. După 25.860 de ani se termină anul cosmic al Peștelui care este caracterizat prin radiații slabe ale Pământului. În anul cosmic cu care începe epoca Vărsătorului, Pământul are radiații mai puternice. Totodată, când are loc această schimbare, au loc și perturbări religioase, politice, sociale și chiar geologice. După prezicerile Templierilor, anii cu date importante sunt 1934, 1962 (când încep radiații puternice), 1990. Important este pentru ei pasajul din Noul Testament unde Cristos spune evreilor: „împărăția lui Dumnezeu vi se va lua și se va da altui popor care va aduce fructele așteptate” (Matei 21, 43, Noul Testament). Acest ordin a convins că poporul despre care este

vorba este poporul german. După Vechiul Testament, Yahwe este Dumnezeuul răului, este satana (Moses scrie „Ani ha El Schaddai” El Schaddai = Satana, Moses 17,1).

Cu asemenea informații, pentru templieri pozițiile erau clare: Dumnezeu din Vechiul Testament este rău, distrugător, cei ce cred în el (evreii) distrug lumea, natura și pe oameni. Convinși fiind și de textul Evangheliei lui Ioan capitolul 8, 30-45 în care Cristos spune evreilor: ***„Voi spuneți că Abraham este tatăl vostru. Dacă voi spuneți că sunteți copiii lui Abraham, atunci trebuie să împliniți faptele lui. Dar voi încercați să mă ucideți pe mine care v-am adus adevărul de la Dumnezeu. Dacă Dumnezeu este tatăl vostru, voi ar trebui să mă iubiți, eu sunt trimisul lui Dumnezeu. De ce nu vreți să înțelegeți vorbele mele? De ce nu vreți să le auziți? Voi aveți ca tată pe diavol și faceți ce vrea el! El este un ucigaș și nu are de partea lui dreptatea. El este tatăl mincinoșilor și voi vorbiți limba lui.”***

Grupul din jurul lui Sebottendorf a format în 1918 la Bad Aibling **„Organizația Thule”**. În octombrie 1918, un anume Adolf Schicklgruber (Hitler era numele de fată al mamei lui) se face remarcat prin talentul lui oratoric. Ocultist și esoteric, aderă la această organizație, care întemeiază DAP (grup de activitate german), din care mai târziu se naște NSDAP și SS. Aceștia sunt cei din loja „Soarelui negru” (Schwarze Sonne).

Membrii organizației Thule (Thule este un oraș, așa spune legenda, în nordul Europei, populat de rasa ariană și scufundat o dată cu Atlantis), pe lângă practicile luate de la „Golden Dawn” se ocupau cu magia, ocultismul, științele Templierilor, astrologia. Foarte pronunțată era știința ariană și în mod special combaterea evreilor. Emblema lor era svastica și salutul lor era ridicarea mâinii drepte. Teoria și practica celui de al treilea Reich era bazată pe principiile organizației Thule. Membrii cei mai importanți ai organizației Thule au fost: R. von Sebottendorf, Guido von List, Adolf Hitler, Rudolf Hess, H.Goring, Alfred Rosenberg, Hans Frank, prof.dr. Hanshofer, Theo Morell, Rudolf Steiner, Contessa Westrop și Treibisch Lincoln. Treibisch Lincoln, evreu ocultist, amic al lui Hitler, i-a dat acestuia 100.000 mărci în anul 1920 cu care Hitler a devenit proprietarul ziarului „Observatorul popular”.

Organizația Thule mai credea că pământul este gol în interior (ceea ce cred și tibetanii cu Dalai Dama), iar aici se află o permanentă lumină a unui Soare: intrările în interiorul lui erau prin Polul Nord și Polul Sud. În timpul celui de al doilea război mondial s-au făcut două expediții la poli pentru cercetări. Această lumină a unui Soare interior dă naștere Aurorei Boreale, apa ghețarilor este apă dulce și vântul de la 76° latitudine este un vânt cald, de aceea păsările zboară spre nord peste ghețari și la topirea ghețarilor iese la iveală polen de flori. Membrii Thulei luau aceste mituri în serios: ideologia guvernărilor celui de al treilea Reich cu tema El-Schaddai, persecuția evreilor, proorocirea lui Isaia, secretul Templierilor care, se pare, că aveau mintea tulburată. Medicul personal al lui Hitler, Theodor Morell, scrie că încă de la vârsta de 20 ani acesta a fost înclinat spre misticism și că lua droguri. Împreună cu librarul Pretoche din Viena, Hitler lua stupefiante „Peyotl”, pentru ca prin halucinații să poată pătrunde misterele. Morell spune că în ultimii șase ani ai vieții lui a luat stupefiante și calmante. După nereușita lovitură de stat din Munchen în 1924, Rudolf Hess s-a ocupat de instrucția politică a lui Hitler. Haushofer, cel mai de seamă magician de pe vremea aceea, l-a inițiat în ocultism. Haushofer a avut o viziune: Hess pășind în sălile castelelor englezești și căutând să facă pace între Anglia și Germania. De aici zborul lui Hess în Anglia. Hess s-a ocupat și de textul manuscrisului cărții „Mein Kampf” pe care l-a redactat la mașina de scris. Se spune că Hitler a fost și membru al lojii „Centuria de aur”, o lojă de gradul 99. Pe glob există 99 de loji de acest fel. Fiecare lojă are ca șef un demon: aceștia sunt foarte periculoși și în strânsă legătură cu magia neagră a tibetanilor. Numai astfel se poate explica discursul lui Hitler din 30 ianuarie 1945: „În această luptă nu va ieși biruitoare Asia, ci Europa. În fruntea ei va sta națiunea care de 1500 ani a ridicat Europa mai presus de Orient, națiunea germană, marele nostru Reich!”

Cu privire la dispariția lui Hitler, faptele sunt neclare. Miguel Serranos, ambasadorul Republicii Chile la Viena, povestește că loja a 99-a l-a ajutat pe Hitler să fugă în America Latină.

În 5 martie 1979 unele ziare au scris că s-a găsit avionul său personal în America de Sud. Inginerul austriac de aviație Joseph Greiner a publicat în Elveția în 1945 o carte unde afirmă că l-a văzut personal pe Hitler îmbarcându-se într-un avion la Berlin Tempelhof la ora 2 după amiază pe 30 aprilie 1945.

Organizația Thule și SS-ul au conlucrat intens cu o colonie tibetană din Berlin. Se cunoaște faptul că Hitler avea contact cu un călugăr tibetan care purta mănuși verzi și spunea că are cheile tunelului Arianei (tunel ce duce prin Himalaia spre interiorul Pământului).

Pe 25 aprilie 1945, când au intrat rușii în Berlin, au fost găsiți într-o cazemată șase tibetani morți, așezați în cerc, în mijloc aflându-se un tibetan cu mănuși verzi. Se pare că a fost o sinucidere colectivă. Pe 2 mai 1945 au descoperit rușii în Berlin peste o mie de soldați tibetani morți, care au luptat de partea germanilor.

Care a fost poziția Americii?

Majoritatea americanilor nu voiau să audă de o participare la război. Dar Iluminații erau de altă părere. Al 32-lea președinte, Franklin, declara: „Roosevelt era primul maestru al unei loji, membru al CFR și al Comitetului celor 300. Consilierii lui intimi au fost Baruch și House. Iluminații i-au plasat bine pe aceștia doi, ceea ce a avut drept rezultat faptul că Roosevelt a forțat promulgarea unei legi anticonstituționale, care obliga, cu începere de la data de 30 aprilie 1933, pe fiecare cetățean să depună aurul la banca FED, sub pedeapsa de 10.000 dolari sau 10 ani închisoare pentru nesupunere. Pentru o uncie banca a plătit 20,67 dolari cu toate că prețul pe piață era de 35 dolari uncia.

Roosevelt i-a provocat pe japonezi să intre în război, cerându-le în ultimatumul din 26 noiembrie 1941 să-și retragă trupele din Indochina și Manciuria. Sunt date istorice exacte dar ținute în secret. Congresul american a aflat de acest ultimatum după atacul de la Pearl Harbor. Japonezii au întreprins totul pentru a evita un război cu America. Prințul Kenoye, ambasadorul Japoniei în America, a căutat de nenumărate ori să vorbească cu președintele la Washington și Honolulu, dar acesta nu l-a primit niciodată. În același timp, președintele și-a mințit propriul popor într-o cuvântare în care a spus: „Mă adresez marelui și taților, făcându-vă o promisiune: am spus totdeauna și o spun și acum că fiii voștri nu vor fi trimiși în războaie străine”.

Militarilor americani le-a fost cunoscut faptul că japonezii vor ataca Pearl Harbor. Ambasadorul american la Tokio, Joseph Grew, i-a scris lui Roosevelt, pe 27 ianuarie 1941, că în cazul unui război, Japonia va ataca Pearl Harbor. Membrul Congresului, Dies, a adus acest fapt la cunoștința lui Roosevelt, înmânându-i și o hartă strategică, cu planul de atac asupra Pearl Harbor. El a fost obligat să nu vorbească despre acest lucru. În 1941, serviciul secret american a descifrat Codexul militar japonez. Roosevelt și consilierii lui au știut exact data, ora și locul unde vor ataca japonezii. Al Bielek și Nikola Tesla, care lucrau și erau staționați în Pearl Harbor au fost evacuați înainte de atac. Acești doi ingineri erau prea importanți ca să fie sacrificați, ei lucrau la „experimentul Philadelphia” care cerceta energia magnetică. Au murit mulți americani la Pearl Harbor, iar președintele putea acum să-i numească pe agresorii japonezi „porci vicleni” și să intre în război. Pentru a duce întreprinderea la bun sfârșit, Roosevelt l-a numit ca șef al armatei pe Eisenhower. Cariera acestui soldat american merită să fie studiată pentru a vedea cât de sus poate ajunge cineva care îi are în spate pe Iluminați. El a fost și amic cu Baruch- m 1941, a fost înaintat la gradul de colonel iar trei luni mai târziu, șeful armatei a treia. Peste alte trei luni, a fost numit general de brigadă. Pe 12 decembrie, în același an, i-a fost încredințată la Washington strategia întregii operațiuni de război, pe 16 februarie 1942 a fost înaintat la gradul de șef al statului major al „War Plans Division”, iar peste două luni a preluat comanda. Peste alte trei luni a preluat comanda peste „European Theatre of Operations”. O lună mai târziu a fost numit general locotenent, iar șase luni mai târziu general - cinci stele. Pe 24 decembrie ajunsese cel mai mare comandant peste operațiunile din Europa.

După ce trupele germane au fost respinse în Roma, soldații lui Mark Clark au fost reținuți, deși ei puteau cu ușurință să înainteze în Iugoslavia, Viena, Budapesta și Praga. În locul acestei operațiuni, soldații americani au fost trimiși în Nor-mandia unde au pierit aproape 100.000. Acest lucru a avut consecințe nefaste pentru Europa de Est. La Conferința aliaților din Quebec, în 1943, la stăruința generalului Marshall a fost adoptată o rezoluție numită „poziția rusă” în care se spunea: „poziția rusească după război va avea un rol dominant”. Roosevelt, Marshal și Eisenhower au dus războiul în spiritul Iluminaților, dând posibilitate armatei roșii să se desfășoare.

Ginerelui lui Roosevelt, colonelul Curtis B. Dall, îi datorăm aflarea multor amănunte extrem de importante, care erau ținute secret. Tot el a dat la iveală cazul George Earle, fost guvernator în Pennsylvania, ambasador la Viena între 1935-1939, apoi în Bulgaria, între 1940-1942, iar apoi atașatul personal al lui Roosevelt la Istanbul. În 1943, încă din primăvară, a fost contactat șeful serviciului de informații german, care i-a adus la cunoștință că Hitler este gata să capituleze dacă i se dă posibilitatea armatei să se retragă. După această întâlnire a fost contactat de von Pappen, care i-a comunicat același lucru. Lui Earle nu i-a venit să creadă, dar văzând că nemții iau acest lucru în serios și îl doresc urgent, a trimis lui Roosevelt trei depeșe la rând, rămase toate fără răspuns. Iluminaților nu le convenea o capitulare a Germaniei în 1943. Pe 24 martie 1945 Roosevelt s-a adresat lui Earle, interzicându-i să pomenească ceva despre această afacere.

Pentru a înțelege mai bine interdependențele celui de al doilea război mondial, este foarte importantă cartea „From Major Jordans Diaries”. Această carte este jurnalul maiorului Jordan și este ținută la secret în America: ea a fost scoasă de pe piață, nimeni nu o mai editează, iar bibliotecile o țin ascunsă. Maiorul Jordan a fost un veteran american din primul război mondial; el a primit postul de „om de legătură” între guvernul american și rus. Primii doi ani a făcut serviciul în New York, Montana, iar din 10 mai 1942, în „United Nations Dept. nr. 8, Lend Lease Division, New York Airport, New Jersey, International Section, Air Corps, U.S. Army”.

Maiorul Racey Jordan a fost foarte surprins de influența colonelului rus Anatoli Kotikov asupra asistentului lui Roosevelt, Harry Hopkins. De câte ori aveau nevoie rușii de ceva, era de ajuns un telefon al lui Kotikov către Hopkins și livrarea urma imediat. Mai târziu, Jordan a remarcat niște cutii negre care însoțeau aproape fiecare transport. Fiind curios, a reușit să deschidă câteva cutii. În ele a găsit acte despre energia nucleară, o listă de materiale ce era destinată Uniunii Sovietice, 1 kg Uraniu 92, Yklotron, Proton, Deuterium. Jordan nu știa ce înseamnă toate acestea. În Siberia s-a prăbușit un avion care transporta mărci germane false. Stalin a primit de la început din America 20.000 de avioane, 400.000 de camioane (Opel, construite în Germania), 800.000 de tancuri, locomotive, automobile, alimente, echipament și documente secrete. De ce au fost ajutați comuniștii atât de masiv?

Iluminații au fost făuritorii regimului roșu. Cu ajutorul lui au putut să arunce în sclavagism atâtea națiuni.

Tot așa cum au zădărnicit capitularea Germaniei, au procedat și cu Japonia. Japonezii au capitulat fără condiții în martie 1945. În această lună, șeful armatei japoneze a transmis ambasadei americane din Moscova, ambasadei ruse din Tokio, Pentagonului la Washington că guvernul majestății sale dorește capitularea necondiționată. Guvernul Roosevelt a ignorat aceasta. De ce? Insulele încă nu erau avariate. Spectacolul avea să înceapă abia acum. Au intrat în funcțiune bombardierele B29 care au distrus cât au putut. A fost bombardat Tokio, apoi au urmat catastrofele de la Nagasaki și Hiroshima.

Reconstrucția Germaniei și a Japoniei a adus bancherilor internaționali venituri astronomice. Aceste țări au luat credite imense. Cele două popoare harnice au lucrat și au plătit încontinuu până astăzi datoriile, datoriile... Dar guvernele german și japonez, ca și cel american nu sunt decât marionete ale Iluminaților, la fel ca și guvernânții ruși.

Ce s-a obținut prin cel de al doilea război mondial?

Din punct de vedere uman, acest război a fost un mare dezastru. Din punctul de vedere al Iluminaților, un mare succes. Acest război cu 30 milioane de morți face parte din programul de asanare al Iluminaților și de instaurare a unei noi ordini mondiale „Novus Ordo Seclorum”. Lenin a fost pentru Iluminați persoana cea mai potrivită din Rusia. Din punct de vedere politic și psihologic, comunismul a fost o sperietoare pentru ca națiunile vestice să facă concesii și într-un fel să se oblige. În 1920, Lenin a lăsat să se înțeleagă planul Iluminaților: „Mai întâi vom pune mâna pe Europa de Est, apoi va urma Asia”. Acest țel s-a îndeplinit prin China, Vietnam și Cambodgia. Al doilea război a adus Iluminaților încă ceva: în ordinea națiunilor, a societății s-au creat rupturi: bazele financiare și sociale ale moralei tradiționale au fost înlăturate. America a renunțat la propria ei politică. Al doilea război mondial a costat pe contribuabilul american 400 miliarde dolari. America era intrată adânc în ghearele bancherilor, internaționali. Socialismul s-a strecurat ca o molimă în Anglia și America. Acest război a pregătit platforma pentru instaurarea în 1945 a ONU, care se află pe terenul făcut cadou de Rockefeller în New-York. Nu mai puțin de 47 membri din CFR au fost fondatorii ONU. ONU este cea mai mare lojă masonică din lume, emblema ei o arată clar.

C.I.A., după spusele lui William Bransley, a integrat gestapoul german în frunte cu R.Gehlen. În organizația lui Gehlen au intrat o sumedenie de oameni din SS. Ea a fost o ramură importantă a C.I.A. în Europa de Vest. C.I.A. a preluat de la naziști sistemul de „spălare a creierului”. Interpolul a fost până în 1972 organizat de foști membri SS.

Bancherilor nu le-a fost însă de ajuns câștigul enorm de pe urma războiului. După război, au găsit o nouă sperietoare: „războiul rece”. În virtutea acestei găselnițe și datorită propagandei „Vocii Europei Libere” și a altor posturi de radio, a fost influențată opinia publică, iar parlamentele au votat din nou sume astronomice pentru înarmare. Timp de 40 ani după război, fiecare cetățean a dat din munca lui obolul pentru construcția armamentului costisitor. În 40 ani nu a existat țară care să nu aibă datorii imense. Acești bani nu vor putea fi restituiți de generațiile următoare niciodată, dar dobânzile sunt un tribut permanent către bancherii lacomi. Și țările mici, precum Cehoslovacia, au fabricat armament, dar 80% din exportul de armament al lumii a fost efectuat timp de 40 ani de „unchiul Sam”.

Al doilea război mondial a deschis drumul înființării statului Israel. Acest lucru era plănuțit din 1871. Rănila în Europa de Vest începeau să se închidă când opinia publică a fost canalizată către Orientul Mijlociu. La Congresul sioniștilor din 1946, la Geneva, terorismul a fost legalizat pentru fondarea statului Israel. O organizație teroristă a fost sub conducerea lui Menachem Beghin (Irgum zvai leum), a doua sub Yitzhak Shamir (banda stelei). Aceste bande au forțat instaurarea statului Israel. Atentatele au fost nenumărate, ca de exemplu, asasinarea lordului Moyne ce a perturbat foarte puternic pe englezi; a curs mult sânge până ce ONU a hotărât, la 29 noiembrie 1947, împărțirea Palestinei în două.

Sistemul de a împărți un stat în două este bine cunoscut de pe timpurile Romei antice: „Divide et impera”. Arabii s-au opus, bandele lui Shamir și Beghin au masacrat pe toți cetățenii localității Deir Yasin ca un avertisment către toți arabii care nu vor să se supună. Arabii s-au refugiat în țările vecine, și doar un grup mic a rămas în jurul lui Arafat, sub numele de OEP. Data independenței Israelului, 14 mai 1948, a fost din nou motiv de masacru sângeros. Până în prezent, această regiune trece printr-o perioadă de adâncire a urii și a mizeriei financiare în lumea arabă, cu excepția celor care au petrol. Numai Egiptul primește anual 4 miliarde dolari de la Iluminați pentru bunele servicii în lumea arabă și pentru pacea încheiată cu Israelul. Dar iată că planul diabolic conturat de Albert Pike merge mai departe. Se știe că toate muncile în Israel au fost efectuate de palestinieni care în felul acesta își asigurau existența, altfel fiind sortiți să moară de foame. Acordarea autonomiei le este fatală palestinienilor. Sunt închiși într-o enclavă fără nici un venit, banii acordați de diverse națiuni ale lumii trec prin banca Morgan. Arafat nu are cu ce plăti salariile puținilor funcționari. Zonele sunt ermetic închise de israelieni, iar pe calea apei,

palestinienii nu pot fi ajutați, deoarece nu există nici un port. Statul Israel, din cauza acțiunilor teroriste, închide în mod repetat granița, palestinienii nu pot veni la lucru și nu au cum să-și asigure pâinea zilnică. Statul Israel a și anunțat că în locul celor 70.000 de palestinieni care lucrau în Israel va dispune în continuare de cei 35.000 români care se află acum la lucru în Israel și va aduce încă atâția lucrători din China. Acțiunile teroriste, unele îndoielnice, altele motivate din cauza urii acumulate în patru decenii, îl obligă pe Arafat să ia măsuri. El face arestări în masă în rândul propriilor săi oameni, iar rezultatul este o confruntare între arabi, război civil, lucru dorit și planificat de Iluminați. Prin pacea cu Iordania și probabil cu Siria, cei avantajați vor fi numai israelienii.” Desigur, Islamul este o nucă tare în dinții Iluminaților dar cu perseverență și șiretlicuri își vor atinge scopul.

Pacea din Orientul Apropiat, pusă acum în lumina rampei politice a lumii cu mare zgomot, are următoarele consecințe:

1) Cel mai mare și mai important avantaj din pacea între Israel și Iordania este revizuirea reglementării cantității de apă din râul Iordan. În acest tratat se asigură Israelului o mai mare cantitate de apă ca până acum. În schimb Israelul a promis să instaleze fabrici de desărat a apei de mare. Se înțelege de la sine că apa proaspătă este mult mai prețioasă decât cea desărată, iar apa este un factor vital.

2) Prin cooperarea și deschiderea granițelor, israelienii vor avea posibilitatea să pătrundă în sfera vecinilor lor: o cooperare cu fiii Sionului și cu Iluminații știm la ce duce.

3) Israelul va lucra asiduu spre a incita pe arabi între ei: Hammad contra Arafat, Arafat contra regelui Iordaniei, Asad contra Libanului și contra lui Arafat; de menționat este că deocamdată este vorba despre regiunea învecinată Israelului.

Islamul intră astăzi din ce în ce mai mult în sfera de activitate a Iluminaților. Putem enumera punctele de atac ale mass-mediei asupra Islamului:

a) Provocarea țărilor europene, obligându-le pe acestea să integreze musulmani. Musulmanii în Europa de Vest (turcii, marocanii, algerienii), având pe evrei ca hobby-ul din spate, au pretenții și chiar se află acum în cadrul poliției și în parlamente. Ei au din ce în ce mai multe activități religioase, politice tradiționaliste în țările gazde. Expansiunea musulmană se înregistrează și în Europa de Est.

b) În același timp, opinia publică este pregătită în sensul că Islamul este o mare primejdie.

c) Emanciparea femeilor din lumea islamică.

d) Diminuarea creșterii populației. Nu întâmplător a avut loc Conferința mondială de la Cairo care s-a ocupat cu creșterea populației globului. Clubul de la Roma este foarte activ.

e) Pregătirea în Europa a unei armate multinaționale, probabil pentru al treilea război mondial ce se va duce contra Islamului. Manevre militare multinaționale sunt în curs.

f) Economic, lumea arabă are un venit important din petrol, deși prețul este voit ținut mic, **o lege** însă obligă țările exportatoare de petrol să investească 80% din banii realizați în băncile internaționale. Țările arabe care au petrol dispun numai de 20% din banii cu care finanțează standardul de viață foarte ridicat al populației și luxul propriu. Restul banilor sunt blocați în băncile din America.

g) Dacă Iluminații dau la iveală secretul energiei magnetice, cu întrebuintarea ei practică, atunci petrolul este lipsit de importanță, un factor mortal pentru lumea arabă, cu centrul în Islamul.

Important este ca fiecare om inițiat să vadă limpede că în spatele unei prefăcute prietenii din partea anglo-americanilor, care aplică politica Iluminaților față de musulmani, nu se află decât zgândărirea lumii vestice și provocarea unui conflict. Un rol hotărâtor îl are mass-media, prin mijloacele ei de propagandă. Din timpul revoluției franceze Iluminații au înființat cluburi unde se citeau și se răspândeau știri. Mai târziu, în secolul al XIX-lea, când Rothschild a preluat Banca Angliei, au înființat agenția evreiască de știri Reuters prin care se influențează opinia publică. Acesteia i s-au adăugat mai târziu agenția Wolf și agenția franceză Havas.

Un mijloc de a controla opinia maselor este RIIA (Royal Institute for International Affairs). Aici a fost promovat maiorul Rawlings Rees, care a deschis o agenție în Sussex, Anglia, Institute for Human Relations. Această agenție este centrul psihologic al strategiei de război engleză. În America, Council of Foreign Relations (CFR) și Comisia Trilaterală au 100% în mână opinia publică: Reuters, Associated Press, United Press, Wall Street Journal, Boston Globe, New-York Times, Los Angeles Times, Washington Po.st, ABC, NBC, CBS, RCA. Prin creșterea populației, Iluminații trebuie să fie mai activi în domeniul manipulării opiniei publice. Prin agențiile de știri, presă, ziare, telefon, radio, avioane, care sunt toate controlate de Iluminați, pot fi transmise știri și opinii pe întreg globul. Manipularea conștientă și inteligentă a maselor este un factor de seamă în societatea democratică. Cei ce au în mână aceste mecanisme sunt propriu-zis cei ce stăpânesc această lume. Televiziunea, unde se văd foarte clar știri negative, orori, filme brutale, care influențează pe spectator, sugerează păreri, cum trebuie să gândim, să ne îmbrăcăm, să acționăm, ce trebuie să posedăm, cum să ne orientăm politic. Astăzi, cine este atent poate observa cum, prin cele mai mici detalii ce par inofensive, se face propagandă pentru internaționalism, distrugerea sentimentelor și a gândirii naționale, emanciparea femeii și a copiilor (merg atât de departe că prezintă foarte des copii mai deștepți, mai inteligenți decât părinții), abaterea de la cultura clasică și artele de valoare indiscutabilă și prezentarea frecventă de artă „pop” suprarealistă și degenerată, pentru a orienta mai ales tineretul în această direcție.

Se difuzează pe toate canalele audiovizualului muzică numai în limba engleză ce o putem numi pe drept cuvânt zgomot electronic, leșin și miorlăit pe douăsprezece tonalități. „Muzica de astăzi nu este nimic altceva decât un laborator monstruos al Nimicului”, spune Jean Cau.

Politic, ni se prezintă pe tavă: Hussein este rău, Busch și Clinton sunt buni, Kohl domină Europa, sex-filme, coca-cola sunt bune pentru tineret etc... Astăzi, dacă ai o părere proprie, riști să fii luat în derâdere. Prin filme unde, spre exemplu, apare (pe fond printr-o tehnică fotografică specială) o cutie de coca-cola care este invizibilă pentru ochiul liber, dar subconștientul o înregistrează, se obține stimularea consumului acestei băuturi. Strategii o numesc „subliminal messages”. În muzică și în industria de discuri se lucrează cu sistemul „back-ward masking” unde se înregistrează anumite mesaje pe frecvență înaltă atât de sus încât urechea nu o aude, dar subconștientul o percepe, înregistrează și integrează!

Câteva exemple:

Kiss - cântecul God of Thunder - mesajul - demonul este Dumnezeuul tău

Madonna - cântecul Like a Virgin - mesajul - eu mă cufund în păcat

Police - cântecul Every little thing she does is magic - mesajul - răul se combate cu violență

Queen - cântecul Cracy little thing called love - mesajul - la naiba cu Biblia, eu vreau magie!

Rolling Stones - cântecul Tops - mesajul - te iubesc, spune satana

Prince - cântecul Purple rain - mesajul = îndată bombardăm cerul!

Cindy Lauper - cântecul The bop - mesajul = ești neputincios în fața răului, ha, ha, ha

The Beatles - cântecul Revoluția nr.9 - mesajul = începe să fumezi marihuana!

John Todd, directorul Firmei Zodiaco, o fuziune grandioasă a industriei de discuri cu societăți de înregistrare a concertelor din SUA, spune că fiecare disc original, fiecare matriță a oricărei muzici (clasică, country, rock, melodramatic, disco, heavy) erau prelucrate de 13 persoane care folosesc magia neagră. Ei nu o fac din spirit comercial ci din dorința de a stăpâni și controla psihicul oamenilor.

Deverul industriei de discuri este de milioane: în spatele ei se află unii dintre cei mai bogați oameni din lume. Acești manipulanți care s-au îmbogățit și-au câștigat atâta putere, au influență asupra tineretului în general și asupra fiecărui auditoriu în parte.

După Zodiaco a apărut în California o a doua întreprindere cu numele „Maranata”. Maranata a căutat să coopteze tineretul creștin și de alte confesiuni. Ei au compus melodii și texte pozitive în care au integrat mesaje satanice și distructive. Primul proiect s-a numit „Iisus

Cristos Superstar”. Dar noi nu avem încă posibilități și căi de a ne apăra de acești șarlatani, totuși mai putem alege muzica pe care dorim să o ascultăm.

Războiul bio-psihologic

Cei mai mulți au auzit despre războiul bio-psihologic. În timp de război, dușmanul otrăvește apa potabilă sau răspândește viruși și bacterii. Ați auzit însă ceva despre experiențele bio-psihologice din America? Iată câteva exemple:

În 1950, de pe un vapor al US-Navy au fost pulverizate timp de șase zile bacterii de tipul *Serratia* asupra orașului San Francisco. Aproape toți cei 800.000 locuitori au avut simptome. *Serratia* produce tulburări ale aparatului respirator. Indiscreții din rândul armatei americane au dezvăluit că între anii 1949 și 1969 s-au făcut 239 de experiențe sub cerul liber.

Dar americanii au suferit și alte experiențe, nu numai bacteriologice. NBC-ul a făcut cunoscut la 16 ianuarie 1981 că nord-vestul SUA a fost bombardat mai mulți ani cu unde de frecvență micro de către sovietici. Aceste unde au fost programate pe lungimi bio-electronice de frecvență. În limbajul specialiștilor se numesc „electrified low frequency”. Aceste unde au fost descoperite în 1884 de un european, Nicola Tesla. Acesta a venit în America la Edison, apoi a lucrat împreună cu George Westinghouse. În 1892 ei au construit prima centrală electrică de curent alternativ. Undele de frecvență micro se mai numesc și „Tesla effect” sau ELF. Aceste unde proiectate asupra unui om provoacă decuplarea impulsurilor electrice în creier, funcțiunile neurologice și psihologice sunt diminuate și indivizii devin sugestionabili.

Și sovieticii au lucrat din 1960 (cum spune articolul din *Associated Press* din 20 mai 1983) la proiectul „Sida”, cu unde radio de 40 megahertzi pentru a produce la indivizi o stare de transă. Cu aceste unde s-a încercat să se combată nevrozele, hipertensiunea, problemele psihice dar, în același timp, aceste unde pot produce agresivități sau depresii. În războiul rece, când a fost cercetată ambasada americană din Moscova dacă are aparate-spioni în pereți, s-a descoperit că un anumit „signal moscovit” de unde micro a fost îndreptat ani de zile de către ruși asupra ambasadei. După raportul lui *Defense-Intelligence Agency* din 1962, cu aceste microunde s-a căutat să se provoace dureri de cap și de ochi, vomismente, oboseală, depresii, reducerea funcțiilor intelectuale, reducerea memoriei și cancer. Zbigniew Brzezinski dezvăluie că în rândul personalului ambasadei există un număr ridicat de cazuri de cancer.

Cu „psichotronics” se poate reduce sau anihila voința de atac a soldaților în luptă. Revista *Magazine 2000*, din decembrie 1993, nr. 97 descrie cum cu ajutorul acestor „psichotronics” mii de soldați irakieni au ieșit din tranșee și s-au predat chiar ziariștilor. Armele „Psichotronics Mind-Control” au neutralizat total armata irakiană, dând-o pradă tancurilor americane. Revista de aviație americană *Aviatron Week and Space Technology* din ianuarie 1993 informează că Ministerul american al apărării dotează rachetele cu instrumente de la care pornesc „Pulsatii electromagnetice” (EMP), cu care se anihilează total inamicul sau produc perturbarea instinctului de orientare și aceasta cu acțiune pe o rază de 2500 km.

Autoritățile cele mai cunoscute care lucrează în acest sector sunt colonelul și fizicianul Thomas Bearden din armata americană, fizicianul american Sidney Hurwitz și fizicianul american Guy Obelensky. Hurwitz și Obelensky lucrează din 1969 și pentru armata israeliană.

Despre factorii climatici cu care se poate purta un război nu se vorbește deloc în lume. Noi credem că astăzi motivele principale în anomaliile climei sunt răcirea pământului parte și dublarea emisiilor de CO₂ care încălzesc atmosfera.

Meteorologii și oamenii de știință de seamă au ajuns la concluzia că în următorii 30 ani se va simți începutul erei glaciare. Această epocă glaciară nu are nimic comun cu încălzirea

atmosferei sau cu poluarea ei. În câteva decenii, coborârea temperaturii va egala fenomenul încălzirii, cunoscut sub numele de „fenomenul de seră”. Un procent mai scăzut de căldură solară poate declanșa o epocă glaciară.

Cu privire la climă, mai există un aspect pe care mass-media nu-l comentează. Este vorba de experiențele de influențare a climei. Nu toate fenomenele naturii sunt de origine naturală. Oamenii întind brațele spre nori și își pun singuri în pericol existența. În 1975 s-au efectuat numai în SUA nouă programe de modificare a climei. În alte țări au fost 66 programe. S-au stropit norii cu condensate pentru a produce ploaie, s-a estompat grindină, s-a dispersat ceață, s-a căutat a se împiedica uraganele, viscoalele, cutremurele și avalanșele de apă, s-au încercat captări de fulgere. Nu există legi care să împiedice un monopol asupra climei. Honduras a protestat în 1973 învinovățind America că prin captarea ploilor a provocat secetă. Americanii au schimbat cursul uraganului FIFI, pentru a salva turismul în Florida. A protestat și El Salvador, de asemenea Japonia, Rhodesia și Israel au fost învinovățite că fură ploile.

În 1957 s-au întâlnit la Conferința din Alabama oameni de știință de calibru mare care au comentat datele culese de satelit. Dr. Gerstein a făcut cunoscut că datorită poluării atmosferei, acolo unde există o sută miliarde tone de CO₂, clima va suferi influențe catastrofale, încât în mileniul următor va fi imposibilă viața pe pământ.

Fiecare om va răspunde prompt, dacă este întrebat, că pe planeta Marte nu este posibilă viața. Dar ce știm noi exact? Noi știm numai ceea ce ni se spune de către NASA sau în cărțile de astronomie. Dar o dovadă că pe Marte a existat cândva o viață inteligentă ne furnizează fotografiile luate de Viking I în 31 iulie 1976. Viking I a zburat deasupra planetei Marte la o înălțime de 1500 km, de unde au fost fotografiate piramide simetrice. Această dovadă este revoluționară și dovedește că omul nu este singur în Univers și nicidecum „coroana creației”.

În 1959 s-a dat drumul proiectului explorării planetei Marte. Americanii au construit farfurii zburătoare cu ajutorul oamenilor de știință germani ca Victor Schanberger, care a lucrat la construcția farfuriilor zburătoare și s-a ocupat de tehnologia celor căzute în vestul SUA.

În 1960 au fost instalate două baze pe Lună în partea de est, care s-au numit „baza lui Arhimede” și „baza lui Cassini”. De pe aceste baze s-a proiectat explorarea planetei Marte. În 22 mai 1962 s-a trimis o navă cu oameni. Totul a fost filmat din partea interioară a farfuriei zburătoare. Toate aceste proiecte au fost ținute strict secret: ele mergeau în paralel cu programul oficial al zborurilor spațiale. În ianuarie 1977 a căzut în mână radioastronomului William Ballantine filmul efectuat în farfuria zburătoare din mai 1962. Acest film a ajuns și în mâna unui colaborator de la NASA, Harry Carmell. Pe 6 februarie 1977, Ballantine a avut o întâlnire cu John Hendry, managerul unui ziar internațional, cu care dorea să discute difuzarea filmului. Pe drum spre întâlnirea sa cu Hendry, Ballantine a murit într-un misterios accident de automobil. Soția sa împreună cu Carmell au dat acest film unei societăți de televiziune „Science Report”, care aparține canalului englez de televiziune „Serpeter TV”. Acest film a fost arătat la Science Report. La scurt timp, canalul de televiziune a fost avertizat că i se ia licența dacă continuă să comenteze această temă. Filmul a fost realizat din cockpitul pilotului, arăta pe scurt și instrumentele de bord, presiunea atmosferei de afară era de 700 milibari și temperatura de 40° C. Piloții strigau „Ura! Este 22 mai 1962, noi suntem pe planeta Marte și avem aer!”

Până astăzi nu s-a dat o explicație mișcării unor canale marțiene observate de astronomi. O altă întrebare este unde a dispărut sonda sovietică „Phobos II”, care în 1989 a aterizat pe Phobos, un satelit al planetei Marte. Din momentul în care a aterizat a fost întrerupt contactul pentru totdeauna din motive necunoscute. La fel a dispărut sonda Observer trimisă spre Marte în 24 august 1993.

Aceste fapte sunt suspecte. Se cheltuiesc sume enorme pentru cercetări speciale, sunt angajați cei mai buni oameni de știință, dar cetățeanului de rând nu i se spune aproape nimic despre cele cercetate. Instrumentele livrează milioane de fotografii și informații, însă la televiziune sau radio nu se prezintă aproape nimic. Nu este acest lucru suspect? Fiți siguri că în

cercetarea astrospațială s-a format un monopol care lucrează numai pentru o „elită”. Posibil ca această elită să-și facă programe pentru ca în momentul în care va începe epoca glaciară, care va veni sigur, să se instaleze pe o altă planetă!

După cum vedeți tema farfuriilor zburătoare este mult mai „terestră” decât am știut până acum. Se cheltuiesc sume mari pentru ținerea în secret a acestei energii magnetice, care nu este monopolul nici unui concern. Aceste obiecte zburătoare se află acum și în construcția unor particulari. Acest lucru nu este pe placul „Multis-lor”. Nu toți oamenii de știință pot fi corupți cu bani. Dar aceste tehnologii nu pot fi patentate și trebuie imediat date în producție, cu riscul ca a doua zi să apară anumiți indivizi care să ceară cumpărarea patentului chiar prin amenințare și șantaj.

Ne întrebam cât timp vor putea ține în secret aceste mașini libere de energie și care pot zbura?

Interesant ar fi de menționat două fapte foarte recente. Pe data de 3 septembrie 1994 televiziunea austriacă a arătat într-o emisiune de știri la ora 20,00 o mașină de gătit cu energie magnetică care a fost prezentată la expoziția de obiecte casnice de larg consum, ținută la Viena la 1 septembrie 1994. Acest lucru a fost arătat pe scurt, o oală unde fierbea puternic apa, fără electricitate, fără gaz, fără lemne, numai cu două discuri magnetice. Interesant este că această știre senzatională nu a fost arătată nicăieri până acum, iar firme mari din Germania, care livrează bucătării complete, nu știu nimic despre această mașină de gătit care costă 26.000 shillingi.

Un al doilea fapt neobișnuit este că televiziunea germană pe canalul I ARD a arătat (pentru prima dată!), un program dedicat farfuriilor zburătoare, UFO, pe data de 25 octombrie 1994. Au fost intervievați doi piloți ai companiei aeriene Lufthansa, care au povestit în mod foarte serios că în timpul zborurilor lor au văzut de multe ori mașini zburătoare rotunde, cu o viteză enormă (pe verticală sau cu un unghi de 90 grade).

După cum vedeți, mass-media este unealta principală pentru a ține lumea în ignoranță. Din acest motiv, foarte puțini oameni cunosc adevărul despre politică, economie, religie, istoria omenirii, adevărata față a Lunii și a planetei Marte. Nimeni nu a auzit și nu este preocupat de adevăratul program cosmic, energia liberă, adevărata viață a lui Cristos, aura fiecărui om, câmpul său magnetic, tehnologia extraterestră.

Am dori să aducem la cunoștință că numărul înregistrărilor UFO crește mereu. În iunie 1952 au fost înregistrate de aviația americană 250 zboruri. Proiectul lor de cercetare numit „Blue Book” conține în actele sale peste 2000 de rapoarte de observație UFO. Majoritatea sunt adnotate ca „necunoscute”. Fenomenul a atins o dimensiune care a atras și alte foruri spre cercetări. CIA a început să cerceteze oficial farfuriile zburătoare din punct de vedere al siguranței statului american, în ceea ce privește spațiul aerian și pentru a stabili dacă sunt necesare cercetări și studii pe această temă. O parte din documentele elaborate de CIA au fost date publicității de către președintele Carter. La 11 septembrie 1952 vicedirectorul secției științifice CIA Marschal Chadwell a făcut un raport despre toate punctele de înregistrare de pe glob cu privire la ordinul care s-a dat tuturor bazelor de aviație pentru a raporta observațiile legate de obiectele zburătoare UFO.

Acest fenomen implică două probleme: periclitarea spațiului aerian și reacția psihologică asupra maselor. S-a ordonat o strictă cenzură pentru a se anihila credința oamenilor în aceste farfurii zburătoare.

Între 14-18 ianuarie 1953 sub conducerea dr. H.P. Robertson de la Universitatea din California s-au întrunit personalități de vază din Pentagon pentru o analiză. Această temă sub numele „Robertson-Panel” conținea materiale și dovezi asupra UFO pentru a fi înaintate președintelui nou numit. Directorul CIA, amiralul Roscoe Hillenkoetter, comunica președintelui: „Implicațiile care privesc siguranța statului se datoresc faptului că noi nu cunoaștem motivele și intențiile celor ce ne vizitează în aceste farfurii zburătoare”.

Din motive internaționale și tehnologice și pentru a se evita panica în rândul populației, comisia „Majestic 12” de control este de părere să se continue cercetarea strict secretă, banalizarea fenomenului în ochii opiniei publice, inducerea în eroare prin inventarea unor explicații (baloane pentru cercetarea climei, meteoriți etc.). „Dacă nu avem explicații plauzibile (spune raportul) atunci să ridiculizăm martorii.” În urma acestui ordin, ofițerii Chop și Rupeltt și-au dat demisia din aviația militară.

O scrisoare din 4 septembrie 1987, din partea personalului din aviația militară, către președintele Reagan conține printre altele: „Politica CIA de banalizare a fenomenului UFO pe plan național a fost de mare efect”. S-au scris cărți și sute de articole în presă prin care s-a falsificat și manipulat tema UFO. Motivele pentru care s-au făcut acestea au fost explicate de maiorul Hans Petersen din NATO:

1. Adevărul despre UFO poate periclita sistemul monetar.
2. Toate religiile ar fi nevoite să-și schimbe dogmele. Nimeni nu dorește acest lucru.
3. Furnizarea de energie va fi dată peste cap. Noi vom cunoaște o energie care nu poluează mediul. Însă concernele multinaționale, adepții energiei atomice vor pierde influența asupra omenirii. Trebuie să avem în vedere cât de mare este puterea giganților petrolului!
4. Politicienii care ne-au mințit decenii își vor pierde credibilitatea și puterea. Ziarul *Berliner Tageszeitung* a publicat un articol al lui Mathias Brocker cu ocazia conferinței UFO din Frankfurt în 1990: „Astăzi, ca și înainte, guvernele nu au interes să aducă la cunoștință populației o tehnologie și o autoritate cosmică, poate, superioară nouă”. „Cine s-ar mai uita la un șef de guvern sau la un deținător al premiului Nobel dacă ar afla noutăți și legi cosmice de la extraterestri?”

Existența lor este radical și subversiv ținută în secret, iar ceea ce se spune că este supranatural, poate este chiar natural.

Ca încheiere vă pot recomanda: „Cercetați și aflați adevărul, deoarece adevărul vă dă libertatea.”

Organizația VRIL

În anul 1919 s-a constituit organizația VRIL din membrii unui ordin Templier. Aceștia au avut sediul în Germania, nu departe de granița cu Austria (Ramsau). Ei s-au ocupat foarte intens cu studiul sistemului solar Aldebaran.

Sistemul solar Aldebaran care se află la o distanță de 68 de ani lumină de Pământ are, probabil, două planete locuite, care poartă numele de „Sumeran”. În urma unui fenomen cosmic, soarele Aldebaran a început să se extindă făcând imposibilă viața pe aceste două planete. Templierii spun că acești locuitori au părăsit Aldebaranul colonizând planeta Marte din sistemul nostru solar. Marile orașe piramide (fotografiate de sonda Viking în 1976) precum și „fața planetei Marte sunt martori ai acestor locuitori înzestrați cu o tehnică extraordinară”. Organizația VRIL a fost convinsă că acești locuitori au vizitat și planeta noastră. De aceea și-au propus ca temă construirea unui obiect zburător care să cerceteze universul. Trei ani au cercetat energii alternative. Ei spuneau că o energie bazată pe explozie sau ardere este o energie distructivă și tot ce este distructiv este de origine satanistă. O energie constructivă, ca tot ce este constructiv, este o energie dumnezeiască. Deoarece „implozia” spre deosebire de explozie este o energie dumnezeiască.

Cercetătorii acestei organizații în frunte cu Victor Schamberger sau W.O.Schumann de la Politehnica din Munchen au preluat știința lui Joan Kepler, știința secretă a pitagoreenilor, iar după trei ani de cercetări au început să construiască acest proiect. În vara anului 1922, au început să construiască un obiect zburător rotund. Un disc de 8 m diametru, peste care s-a suprapus paralel un alt disc de 6,5 m diametru, având și al treilea disc dedesubt de 7 m diametru. Aceste

trei discuri au fost prevăzute cu o gaură în mijloc de 1.80 m diametru în care s-a montat un agregat înalt de 2,40 m. În partea inferioară s-a montat un pendul care ținea discurile în balanță. Aceste discuri, învârtindu-se în sens invers între ele, dădeau naștere unui câmp electromagnetic de rotație. Ce capacitate avea această farfurie zburătoare nu se știe; cu ea s-au făcut experimente doi ani, după care s-a demontat și a fost dusă în depozitul fabricii din Augsburg Messerschmidt. În mai multe centre industriale sunt asemenea obiecte înregistrate sub codul secret JFM.

În principiu, s-a căutat ca prin crearea unui câmp puternic de energie să se creeze o independență față de forțele cosmice cum sunt: gravitația, electromagnetismul, razele distale, materia, microcosmosul.

În iunie 1934, Schamberger a primit sprijin din partea lui Hitler și misiunea de a lucra mai departe acest proiect. Sub conducerea lui Schumann, s-a construit în fabrica de avioane Arado din Brandenburg primul obiect zburător rotund experimental RFZ 1. Acest avion s-a ridicat vertical 60 m, după care a început să danseze câteva minute; sistemul de conducere Arado 196 s-a dovedit ineficace. Cu mare greutate a reușit pilotul Lolthar Waiz să aducă pe pământ acest obiect. El a reușit să sară din cabină înainte ca discurile care se roteau vertiginos să rupă în bucăți întreaga mașină. Spre sfârșitul anului 1934, a fost gata prototipul RFZ 2 care era prevăzut cu o comandă de impuls magnetică de 5 m diametru și avea următoarele caracteristici de zbor: cu cât viteza era mai mare dispăreau contururile optice confuze și culorile tipice ale UFO, roșu, portocaliu, galben, verde, alb, albastru sau violet, în funcție de viteză. Acest prototip a avut succes. În 1941 a fost fotografiat în sudul Oceanului Atlantic în zborul lui spre Polul Sud. În 1941, s-a încercat să fie folosit ca avion de recunoaștere în Anglia. Nu a putut fi folosit ca avion de luptă pentru că zborul lui se efectua numai în linii de 90°, 45° sau 22,5°.

După acest succes, organizației VRIL i s-a dat un câmp de experimentare propriu în Brandenburg. La sfârșitul anului 1942, s-a construit VRIL 1, de 11,5 m diametru, cu o viteză de 2900 km/h. La schimbarea cursului de 90° piloții nu erau afectați. Din acest model s-au construit 17 bucăți; multe erau prevăzute cu o cupolă de sticlă. În acest timp s-au construit V7 și RFZ 7, o combinație de discuri rotative și motoare convenționale. RFZ 7 au fost construite de grupurile Schriever-Habermohl și Miethe-Belluzo. RFZ 7 a avut un diametru de 42 m; la o aterizare la Polul Nord s-a distrus.

Un alt aparat, RFZ 7, a fost fotografiat mai târziu lângă Praga. În iulie 1941, ambele grupuri de constructori au construit un corp zburător rotund, RFZ 7T, care s-a dovedit foarte bun. În interiorul SS-ului a fost un grup care se ocupa de energii alternative pentru a nu mai fi dependenți de petrol. Căpitanul inginer Coler a construit un motor numit Thule-tachionator.

În august 1939, s-a dat pentru zbor RFZ 5, numit și „Hanebu I” cu 8 oameni la bord și viteză de 4800-17000 km/h; la bord a fost echipat cu 2 tunuri de 6 cm și 4 MK 106.

În 1942, a urmat Hanebu II cu un zbor de 55 ore, 9-20 persoane la bord și o viteză de 6000 km/h. Au existat planuri pentru un avion VRIL 7 cu spațiu mare și un diametru de 120m.

După scurt timp s-a construit Hanebu III, prototipul cel mai superb, 71 m diametru, care a fost filmat în zbor. Capacitatea era de 32 oameni, un zbor permanent de 8 săptămâni și 7000 km/h viteză, ajungând în cazuri excepționale și la 40.000 km/h. CIA și serviciul englez de informații cunoșteau aceste lucruri, numind aceste obiecte „Foo-Fighters”. Ei urmăreau încă din 1942 dezvoltarea acestor avioane. Au mai fost construite așa-numitele „broaște țestoase zburătoare” fără oameni la bord, cu menirea să deranjeze orice circuit electric. Particularitatea la apariția unei UFO este întreruperea oricărui curent electric. C.Stevens, pilot al Forțelor Aeriene ale SUA descrie că, în timpul celui de al doilea război mondial, a văzut Foo-Fighters de culoare gri-verde sau roșu-portocaliu care zburau câteodată la distanțe foarte mici de alte avioane. La începutul anului 1943 a fost proiectat un avion tip țigară numit Andromeda (139m lungime).

În 1943, de Crăciun, a fost o ședință importantă a societății VRIL în Colberg, Marea Nordului. Aici s-a discutat efectuarea unor zboruri în cosmos.

În 14 februarie 1944, Schriever și Habermohl au lansat un avion ce se ridica vertical 800 m pe minut, orizontal 2200 km/h, la o înălțime de 24.200 m, de asemenea cu energie magnetică. Acest avion nu a mai putut zbura deoarece a fost bombardat în Peenemunde.

Englezii și americanii au găsit la începutul anului 1945, în arhive, toate planurile UFO și au dat ordin să se tranporte tot materialul existent în America. În martie 1946, din ordinul dat de Truman, ordin numit „Paperclip”, oamenii de știință și inginerii germani urmau să fie angajați în Statele Unite. Victor Schamberger, Werner von Braun și alții au fost aduși în America pe cale „particulară”.

Multe din aceste avioane rotunde au fost scufundate într-un lac din Austria, altele au fost demontate și duse în America de Sud, altele au fost luate de aliați. Experiența „Phoenix” din 1983 în America a folosit această tehnologie, ca urmare a proiectului Philadelphia din 1953.

Dar Hanebu I, II și III și VRIL 1 au dispărut în mai 1945. În 1946 au fost văzute în nordul Suediei corpuri luminoase zburătoare care au stârnit panică aliaților în est și vest.

La o conferință în Arizona în septembrie 1991 au fost arătate 3 ore corpurile zburătoare construite de nemți, planurile și bazele subterane.

Atentatul asupra lui Kennedy

Din anul 1963, se duce o dispută vehementă cu privire la motivele care au dus la asasinarea lui Kennedy. Un lucru este clar: tânărul președinte era pe cale de a urma în politică un drum propriu. Ceea ce a dus la o crasă opoziție din partea „Establishment”-ului a fost, pe de o parte, destituirea șefului CIA, Allen Dulles, după invazia nereușită a cubanezilor din exil, din 1961, pe de alta, rechemarea mai multor „Advisors” (consilieri militari SUA) din Vietnam.

Hotărârea lui Kennedy de a pune capăt conflictului din Asia de Sud și activității CIA în această parte i-a nemulțumit foarte tare pe Iluminați. De asemenea, în 18 iulie 1963, a informat Congresul că dorește să micșoreze deficitul Statelor Unite. El a vrut să forțeze exportul și să introducă un impozit asupra procentelor încasate de cetățenii americani care au depus bani la băncile din străinătate. Investițiile de capital american în străinătate urmau să fie impozabile cu 15% anual. Acest lucru nu era pe placul bancherilor internaționali.

Acest președinte, singurul până acum care nu a fost mason, ar fi fost un adevărat ales al poporului american.

Un alt motiv al asasinării lui Kennedy nu este de natură politică, ci se referă la dezvăluirea fenomenelor legate de farfuriile zburătoare. În susținerea acestei idei, vom aminti câteva realități ținute în secret. Astfel, în anul 1947, pe 2 iulie, în Rosewell, New Mexico, s-a prăbușit un corp extraterestru. Au existat 92 de martori și 35 de rapoarte.

În 1949, s-a raportat din nou un corp zburător rotund. A existat un supraviețuitor, care a fost transportat la Los Alamos, un centru secret și foarte păzit al armatei americane, căruia i s-a dat numele EBE (extraterrestrial biological entity), fiind considerat un reptiloid uman. El a fost îngrijit și prin proiectul „Sigma” s-a încercat a se lua contact cu EBE, dar fără succes. EBE nu a putut fi ținut în viață datorită unor greutăți de asimilare, care la el se făceau pe bază de clorofilă. A murit pe data de 18 iunie 1952. Colonelul care l-a îngrijit, l-a îndrăgit și a descris întreaga poveste în „Cartea galbenă”.

Un alt fapt s-a petrecut pe 20 februarie 1954, la baza aeriană Muroc, în California. Ofițerii și comandamentul bazei de la turnul de observație au văzut zburând un disc cam de 60-100 m diametru. Acest disc a fost observat aproape o oră chiar și de ultimul ofițer al bazei. Președintele Eisenhower a fost chemat de urgență și adus cu un helicopter. Toți cei de față au văzut aterizarea discului din care au coborât oameni cu părul blond cam de 1,30m înălțime.

Acest episod este povestit și de astronautul american Gordon Cooper. Gerald Light de la CBS, un concern mass-media și Paul Solomon de la baza aeriană confirmă cele întâmplate.

Călătorii din nava rotundă au luat contact cu pământeni, au făcut demonstrații tehnice și pe urmă au părăsit baza. Anumite zvonuri au afirmat că acești călători au demonstrat că se pot face invizibili. Toate acestea au fost însă ținute în mare secret până astăzi și cei care au încercat să le dezvăluie au pierit.

În 1949 a încercat ministrul apărării Forrestal să informeze opinia publică despre UFO; această întâmplare a plătit-o cu viața; a fost aruncat pe fereastră, după ce a fost sugrumat.

Kennedy era hotărât să dezvăluie opiniei publice toate secretele în legătură cu farfuriile zburătoare. El a fost asasinat pe data de 22 noiembrie 1963. Primul glonte a fost tras într-adevăr de pe acoperișul depozitului, dar acest glonte nu a fost mortal. Glonte mortal a venit de la șoferul automobilului în care era Kennedy, un agent CIA. Originalul filmului atentatului arată pe șofer cum se întoarce, îl împușcă și capul lui Kennedy este zdrobit.

În filmele ce au circulat în alte țări locul unde stătea șoferul este retușat. John Lear, unul din cei mai buni piloți americani (17 recorduri de zbor) și William Cooper membru al Exnaval-Intelligence au analizat cu ajutorul computerului în Japonia trei filme originale. Această analiză a arătat clar cum a fost împușcat președintele, arma a fost identificată ca fiind o armă a CIA, de asemenea un glonte special cu explozie întârziată, deoarece după explozie creierul lui Kennedy nu s-a găsit.

Atentatul a fost pregătit de agenții CIA: Orlando Bosch, Howart Hunt, Frank Sturgrs, Jack Rubenstein, Lee Harvey Oswald. Toate detaliile în legătură cu atentatul sunt în arhivele Serviciului American de Securitate și ținute în secret până în anul 2029. Aproape toți martorii și conspiratorii atentatului au murit între timp în mod misterios. Povestea oficială a Comisiei Warren a fost comunicată în presă 9 ore după atentat, singurul găsit vinovat fiind Lee Harvey Oswald.

Fratele președintelui, Robert Kennedy stătea de asemenea în calea Iluminaților. El a fost asasinat pe 5 iunie 1968, cu puțin înainte de a câștiga alegerile prezidențiale. Protocolul la capitolul 12 spune: „Cine stă în calea planului va fi adus mai aproape de moarte”.

Amănuntele cu privire la aceste două atentate sunt descrise foarte bine în cartea lui William Cooper „Behold a pale horse”, cu condiția de a mai putea fi procurată pe piață.

Vaticanul

La sfârșitul celui de al doilea război mondial, aproape toți monarhii au fost înlăturați. O bună parte din planul Iluminaților a fost realizat. Care a fost situația bisericii catolice? Serviciul secret al Vaticanului a fost de secole Ordinul Iezuiților. Acest ordin a fost înființat în anul 1534 de Ignatiu de Loyola care, ca și ceilalți trei șefi ai ordinului, au fost de origine evrei. Puterea acestor șefi ai Iezuiților era atât de mare încât ei au fost numiți „Papii negri”.

În timpul celui de al doilea război mondial, în Vatican s-au infiltrat și alte loji masonice: OSS, MI6, Loja P2, care este cea mai mare lojă din Italia. În 1976 a fost un scandal public când s-a aflat că în loja P2 se află 121 prelați ai Vaticanului ca: Jean Villot, Agostina Casaroli (ministru de externe al Vaticanului), Sebastiano Baggio, Ugo Poletti și directorul băncii Vaticanului, Paul Marcinkus. Dar în loc să fie trase la răspundere aceste persoane, mai întâi a fost asasinat Papa Paul I și apoi a urmat persecuția ziariștilor și publiciștilor.

După cum am văzut, Iluminații susțin totdeauna amândouă părțile aflate într-un conflict sau război. Absolut clar s-a văzut acest lucru după al doilea război mondial: sprijinul dat organizației CIA prin Allan Dulles, și sprijinul față de SS, organizație secretă, cu șeful ei Gehlen.

Biserica catolică a transferat clandestin mulți membri SS în Elveția. Unii din ei s-au transformat în preoți și s-au împrăștiat în alte țări ca Argentina, Paraguay sau SUA. După război, Gehlen a primit însărcinarea să organizeze postul de radio *Europa Liberă*, care a vehiculat tot

timpul minciuni în legătură cu „războiul rece”, pentru a camufla dorința de a înarma ambele părți, din banii cetățenilor, cu sudoarea muncii lor. Din înarmarea vestului și a estului, Iluminații au realizat profituri astronomice. După aceste pseudo-revoluții „de catifea”, se pot arunca rachetele la gunoi. Cu acești bani nu era mai bine să se facă ceva pentru popor?

În sfârșit, o bună parte din membrii SS au fost preluați direct de CIA. Un alt membru clerical din „Comitetul celor 300” este Josef Retinger (Ratzinger) care era în strânsă legătură cu CIA. El se consulta cu Luigi Gedda, medicul Papei Pius VII, apoi al Papei Paul VI, și lucrau mână în mână cu oficiul Serviciilor Strategice al CIA. Retinger era în strânsă legătură și cu prințul Bernhard al Olandei, cu premierul italian Sir Collin Grubbin (membru în serviciul secret britanic) și cu directorul CIA, generalul Walter Bedell.

Prințul Bernhard era înainte de război membru SS și avea o funcție în concernul I.G.Farben. După căsătoria și intrarea sa în casa regală a Olandei a primit o funcție la Shell Oil. Această grupă a fost sâmburele din care în mai 1954 s-a constituit Organizația Bilderberg în hotelul din Osterbeek, Olanda. Prințul Bernhard a fost primul director al Organizației Bilderberg.

Un alt membru CIA cu mare influență în Vatican a fost cardinalul Spellman. Acesta a jucat un rol în răsturnarea democrației de către CIA, în Guatemala, în 1954. Spellman a fost acela care l-a adus pe preotul Paul Marcinus (crescut la periferia Chicago-ului), făcându-l cardinal și șef al băncii Vaticanului. Sub conducerea lui, prin această bancă, s-au făcut cele mai criminale tranzacții de bani și acțiuni, împreună cu Michelle Sindona (cunoscut mai târziu ca un excroc de talie mondială și arestat în SUA), Roberto Calvi, șeful băncii Ambrosiana (mai târziu găsit mort sub un pod din Londra) și Licio Gelli, șeful lojii P2, s-au făcut cele mai spectaculoase afaceri, dar și cele mai dubioase din istoria Vaticanului.

Banca Vaticanului a înlesnit scoaterea în străinătate a unor imense sume de devize din Italia, ruinând economia italiană.

În 1966, magazinul *Look* a publicat articolul „Rolul evreilor în schimbarea gândirii bisericii catolice”, în care sunt descrise detalii ale consultațiilor secrete între loja evreiască *B'nai Brith* și cardinalul Bea care reprezenta Biserica Catolică. Vaticanul este probabil cea mai bogată organizație din lume. Averea Vaticanului este administrată de Banca Rothschild.

Orice om politic îl vizitează pe Papă, fie Bush sau Gorbaciov.

Dacă considerăm evenimentele petrecute numai în ultimele trei decenii, observăm întâmplări demne de romane criminale. Asasinarea Papei Ioan al XXIII-lea: anunțul morții lui a fost din eroare tipărit în ziarul masonic mexican *El informator* pe data de 3 iunie 1963, iar Papa a murit în seara zilei de 3 iunie 1963, la ora 19.49.

Asasinarea Papei Paul I, după numai 33 zile de pontificat, constituie un alt fapt concludent. Acest papă a fost botezat de popor „Papa zâmbitor” iar în timpul cât a fost patriarhul Veneției, oamenii l-au îndrăgit și apreciat. El voia să transforme radical politica Vaticanului și să facă ordine în finanțele Vaticanului. Acest om integru, incoruptibil, luptător pentru cei săraci, hotărât să lupte contra mafiei și hotărât să facă reforme drastice, a fost asasinat. Felul cum au reacționat vârfurile din Vatican, nepermiterea unei autopsii, graba îmbălsămării și înmormântării cadavrului, informațiile false și contradictorii au demască evenimentul tragic.

Papa Ioan Paul al II-lea, alias Carol Voityla Katz, actualul papă este un Iluminat și membru al clubului Rotary. El este șeful lojii secrete „Opus Dei” și guvernatorul clanului Rockefeller. El este de origine evreu și pseudo-regentul „Noii biserici mondiale romano-iezuite”. Misiunea sa este de a subordona biserica catolică religiei „mozaice”, de a recunoaște „vina seculară” a catolicismului față de poporul mozaic, de a recunoaște participarea religiei creștine la holocaust și de a slăbi biserica ortodoxă propunând ortodocșilor „unirea credințelor creștine”. El este pregătitorul unei „One World” religii (religii mondiale). În cuvântarea sa din 15 noiembrie 1982, într-o audiență generală, cu ocazia morții președintelui libanez Gemayel a spus următoarele: «Ierusalimul, orașul Domnului, poate deveni și un oraș al oamenilor „City of man”». Această denumire este întrebuințată de Iluminați când spun „guvern mondial” sau „dictatură mondială”.

În 18 aprilie 1983, a fost primită în audiență papală întreaga „Comisie trilaterală”, înființată de Zbigniew Brzezinski și Rockefeller. Aici a fost criticat mersul prea încet al făuririi „Noii Ordini Mondiale”. Ne putem imagina că această întâlnire între Papă și o asemenea Comisie nu s-a rezumat la consumarea împreună a unei cești de cafea.

Fondul Monetar Internațional

Noi centre financiare ca FMI, Banca Mondială, Bank of International Settlement au fost create pentru a controla economia întregului glob.

Cotizațiile țărilor membre se ridică anual la miliarde de dolari. Dacă o națiune are greutate în a plăti cotizațiile, imediat aceasta se resimte la nivelul omului de rând, al omului muncitor, plătitor de impozite. Fondul Monetar Internațional lucrează după un model de lucru realizat de Ditchley, numit Ditchley Plan, care obligă țările să se subordoneze fără drept de veto politicii monetare financiare a FMI.

FMI are ca scop să centralizeze sau să reunească toate băncile naționale ale lumii. În 1982, băncile importante din Wall Street au hotărât fiecărei națiuni datornice condiții draconice, ceea ce s-a pus și în practică prin „Kissinger Associates Inc.”. În acest comitet sunt trei președinți: Robert Anderson, Lordul Carrington, Lordul Roll Ipsden, directorul băncii engleze și băncii Warburg.

FMI, Federal Reserve Bank și Bank of England sunt socotite ca percepatori pentru încasarea datoriilor în lume. Condițiile inumane ale FMI au fost elaborate de Irving Friedman care are o poziție remarcabilă în City Bank. Creditele din FMI sunt prezentate națiunilor ca o **momeală**. După ce FMI are toate informațiile economice ale statului respectiv, acestuia i se comunică:

- 1) când și cu ce sumă poate fi creditat de la o bancă internațională;
- 2) reducerea drastică a importurilor;
- 3) reducerea drastică a cheltuielilor;
- 4) tăierea subvențiilor pentru mărfuri de primă necesitate (alimente);
- 5) tăierea ajutoarelor în domeniul social;
- 6) devalorizarea monedei naționale sub motivul ieftinirii exporturilor, dar prin această măsură se scumpește importul și astfel crește suma datorată.

Acesta este primul pas.

Al doilea constă în acceptarea unui program de refinanțare pentru plata dobânzilor. În această fază, băncile străine își asigură o mulțime de drepturi de proprietate în statul respectiv. Amănuntele tranzacției nu sunt divulgate niciodată populației. În numele băncilor internaționale, FMI-ul are funcția unei poliții. El face tranzacții cu diversele state și stabilește „modele de amânare” a plății datoriilor.

După statistica Băncii Mondiale, s-au încasat între anii 1980-1986 procente de 326 miliarde dolari din 109 țări, și ratele datoriilor s-au ridicat la o sumă de 332 miliarde dolari. Deci s-au plătit 658 miliarde de dolari, la o sumă inițial datorată de 430 miliarde de dolari. Totuși aceste 109 țări datorează băncilor particulare internaționale încă 882 miliarde de dolari.

Pentru bănci aceasta reprezintă o spirală de aur pe care se învârtesc popoarele datornice.

Prin liberul schimb de mărfuri spre dominație mondială

După semnarea acordului convenției „liberului schimb” a zonei nord-americane NAFTA, care cuprinde un teritoriu economic imens, între SUA, Mexic și Canada, anul trecut, în decembrie 1993, 117 state au încheiat un acord GATT, care a creat o zonă mondială de comerț

liber fără vamă și subvenție. După câțiva ani va adera și Africa. Se spune că liberul schimb favorizează bunăstarea popoarelor, în realitate este exact invers. Aceasta înseamnă constrângere, deoarece obligă statele să lase să cadă pradă economia lor, prin desființarea vămilor și a subvențiilor celui mai puternic din punct de vedere financiar, adică al celui mai puternic concurent străin.

Expresia „liber schimb” este de fapt un paravan ideologic sub care se ascunde lupta celui mai tare contra celui mai slab. Liberul schimb se poate asemăna cu o măsură luată de un stat de a dezarma dintr-o lovitură și de a distruge armamentul. Imediat va începe o cursă de întrecere între alte state spre a cuceri statul dezarmat. „Liberul schimb” nu este altceva decât o metodă de a cuceri un stat fără război. Liberul schimb nelimitat, așa cum este el astăzi propagat, este la fel ca „dobânda”: instrumentul celei mai riguroase exploatare și distrugerii de către financiarul internaționalist.

Convenția NAFTA, Convenția zonei Pacificului din ASIA APEC, Convenția GATT precum și asocierea la Uniunea Europeană a statelor EFTA constituie împreună ultima etapă care duce la un „Stat mondial multinațional unitar”.

Această dominare cu forța nu se va deosebi prea mult de economia planificată comunistă, instaurată de Iluminații internaționaliști. Ambele sisteme au fost dirijate de capitaliștii monopoliztii internaționali.

Energia este tot o armă în mâna bancherilor internaționali. În 1974, țările din OPEC (țările arabe producătoare de petrol) au ridicat prețul petrolului. În culise, bancherii au încheiat un contract cu țările arabe din OPEC. Principiul a fost foarte simplu. Arabii și concernele Arco, Shell, Mobil, Exxon în legătură cu Banca Chase Manhattan (Rockefeller) au încasat profituri considerabile. Contractele cu țările arabe au fost efectuate prin Banca Chase Manhattan. Bani rezultați au fost dați împrumut țărilor din America Latină pe dobânzi grase. Mexic, Brazilia și Argentina neputând să plătească datoriile din economia curentă au permis o influență tot mai mare în interiorul țărilor lor atât în plan politic cât și economic. Mediile au propagat imaginea negativă a arabilor, nesuflând o vorbă despre adevărații vinovați de criza din 1974.

Interesant este de analizat situația din Argentina. Aici în aproape patru decenii s-a încheiat un proces după modelul Iluminațiilor internaționaliști. Ei au adus Argentina la numitorul dorit de ei. În timpul erei Peron, întâi ca vicepreședinte din 1942, iar apoi ca președinte, situația era stabilă, moneda națională bine cotate. Deși mediile de pe atunci pregăteau înlăturarea lui sub motivul „dictaturii” (mai întâi este necesară o campanie de mai mulți ani în sens negativ), totuși în această dictatură s-a efectuat o migrație a evreilor din Europa, care au beneficiat acolo de o viață comodă și prosperă în afaceri. Peron a dus însă o politică de tip național și social. La răsturnarea lui s-a produs haosul, toți cetățenii și-au pierdut economiile, iar țara cu toate bogățiile ei a ajuns la sapă de lemn: datorii, devalorizarea monedei, lipsa totală de bani în visteria statului, astfel încât pensionarii nu primeau pensie aproape câte o jumătate de an. În sfârșit, președintele Menem a scos o lege în martie 1994 în care a scos la vânzare bogățiile subsolului.

Finanța internațională a pus mâna pe minele de cupru, argint, aur, zinc și plumb, de asemenea, pe petrol, wolfram și mangan. În prezent, mediile răspândesc știri pozitive și afaceri laudative la adresa guvernului. Este interesant a se studia toate etapele prin care trece o țară până este în totala posesie a Iluminațiilor.

În 1979, revoluția din Iran l-a alungat pe Șah, care a fost adus pe tron cu ajutorul CIA în 1953. Este cunoscut faptul că majoritatea personalului ambasadelor americane este în organizația CIA, de aceea drept răzbunare rebelii iranieni i-au luat ostatici pe diplomații ambasadei americane. Drept răspuns, CIA a dat semnalul lui Saddam Husein să intre pe teritoriul iranian, pe motivul că la acea dată era momentul cel mai prielnic. Invazia lui Hussein a decurs cu succes, iar rebelii au transmis președintelui Carter că vor elibera pe ostatici în schimbul unor livrări de arme. Deoarece armele existente în Iran erau de proveniență americană, era oricum nevoie de piese de schimb din SUA. Carter nu a acceptat această tranzacție și a inițiat o expediție secretă pentru

eliberarea americanilor. Toate acestea s-au întâmplat cu puțin înaintea alegerii unui nou președinte în America. Deoarece s-a plănuțit alegerea lui Reagan și nu realegerea lui Carter, CIA a sabotat acțiunea de eliberare a ostaticilor numită „Desert One” pentru a-l compromite pe Carter. În același timp William Casey, fost director CIA, a luat contact cu Ayatollah Kohmeini. Casey era directorul băncii Export-Import și Kohmeini a găsit ca foarte nimerită această luare de contact. În octombrie 1980 a avut loc o întâlnire între Busch și emisari ai organizației iraniene extremiste Hesbollah în hotelul Rafael din Paris. S-a perfectat o înțelegere între aceștia și anume: americanii să livreze armament prin Israel, iar ostaticii să fie eliberați imediat după alegerea lui Reagan ca președinte. Livrarea armamentului urma să înceapă trei luni după această dată, adică în martie 1981. Totul a decurs perfect.

Pe 24 iulie 1981 s-a semnat un acord de livrare de armament între negustorul evreu Yacov Nimrodi și Iran în valoare de 135 milioane dolari pentru 50 rachete „Missiles”, 50 „Mobile” și 68 „Hawk Anti Missiles”, 360 tone piese de tancuri în valoare de 27 milioane dolari transmise pe calea aerului din Israel în Iran.

Războiul între Irak și Iran s-a terminat și a avut ca singur scop îmbogățirea negustorilor internaționali de armament.

La începutul anului 1980, SUA a furnizat Irak-ului date false prezicându-i o victorie sigură și imediată asupra Iranului. În anul 1989 Saddam a invitat la Bagdad o delegație compusă din președintele băncii „Trust Mobil” și Alan Stoga, de la biroul lui Saddam, ca să privatizeze măcar o parte din exploatarea petrolului. Saddam a refuzat. La sfârșitul lui 1989 Busch a promis lui Saddam un credit de 2,3 miliarde dolari pe care însă Banca Națională del Lavoro l-a blocat. Saddam a înțeles că este exclus de a primi credite de la bănci din Vest. Acum intră în arenă Al-Sabah, șeicul Kuweit-ului. În timpul războiului de opt ani, acesta a finanțat Irak-ul după indicația Washington-ului. În 1990 a început Kuweit-ul să livreze petrol sub prețul fixat de OPEC și să exploreze petrol pe teritoriul Irak-ului.

Americanii au transmis lui Saddam prin ambasadoarea lor din Bagdad că nu se vor amesteca în conflictul dintre Irak și Kuweit.

La întâlnirea Iluminațiilor la Conferința Bilderberg din 6-9 iunie 1990 au fost puse la punct operațiunile ce au urmat. Trupele irakiene au invadat Kuweit-ul; familia domnitoare kuweitiană a fost informată dinainte de CIA, încât a părăsit la timp Kuweit-ul cu automobilele Rolls-Royce, luându-și bijuteriile.

A urmat un scenariu bine pregătit: la **11 septembrie** Busch a anunțat „Noua Ordine Mondială” și a urmat intervenția din Golful Persic. William Cooper a știut și a comunicat cu un an înainte data exactă a intervenției trupelor americane. În mâna lui au fost documentele secrete ale Serviciului Secret al Marinei, Naval Intelligence Office, unde își făcea el serviciul.

Războiul din Golf a adus inițiatorilor americani un profit de o sută miliarde dolari.

Problema Serbiei

Războiul început în anul 1991 în Iugoslavia nu ar fi putut lua amploare dacă sârbii nu ar fi fost încurajați de Moscova și de administrația Busch. Lawrence Eagleburger, viceministrul de externe de atunci și partener proeminent al Consulting, al firmei „Kissinger Associates” (birou de avocatură al lui Kissinger), împreună cu Lord Carrington, de asemenea Kiss-Ass-Partner (partener al lui Kissinger) au dat mână liberă să pornească un război de curățire etnică și de genocid. În același timp, pentru a finanța acest război, s-au pus în funcție planuri de transfer al banilor în mod masiv și ilegal. Cu acești bani urma să plătească Belgradul importul de arme, petrol și alte mărfuri. În ultimul an și jumătate Băncile particulare din Belgrad au surprins lumea finanțelor oferind 15% lunar procente pentru depunere de devize și 200% procente lunare pentru depunere de dinari, la o inflație de 25.000% pe an. Acest gest a fost o înlesnire pentru populația,

în mare măsură, șomeră și fără venituri și a părut a fi o manevră politică. Cineva a spus: „se pare că o mână din umbră finanțează aici un sistem de ajutor social”.

Unele aspecte au ieșit la lumina zilei când s-au descoperit practici dubioase. Astfel, bancherul din Belgrad, Jesdomir Vasilievici, șeful băncii Jugoskandic Bank, în martie 1993 s-a refugiat în Israel. Banca avea în depozit 4 milioane de conturi cu un volum de devize de două miliarde dolari. De unde acești bani? Înainte de război, Iugoslavia a avut o industrie de armament și venituri din turism, dar, după plata urgentă a 14 miliarde dolari datorii externe, nu erau devize în țară. Belgradul joacă un rol important în rețeaua de droguri ce trec prin Balcani și datorită acestui lucru are acces la sistemul internațional „Offshore” de spălare a banilor. Activitatea mafiei sârbești în Europa de Vest urmărește să fie fonduri disponibile, necesare pentru război. Petrolul rusesc și armamentul rusesc se plătesc cu bani gheață.

Petrolul importat din Vest de la rafinăria „Mobil Oil” de la Thessaloniki are un preț (la negru) de 400% peste prețul pieței. Sârbii mai au mari capturi de război, regiunile ocupate de ei, apoi în Belgrad este o școală de instruire a delincvenților ce dau lovituri mari în țările din vestul Europei. Ei livrează veniturile unor rețele bine organizate, dar toate acestea nu sunt suficiente pentru a acoperi cheltuielile imense de război.

Băncile Jugoskandic și Dafiment Bank au scos multora bani din buzunar prin practicile lor necinstite. Dar nu aceste bănci atrăgeau capitalul internațional dubios, ci aceiași care au dat mână liberă pentru război au aranjat și finanțarea lui. Serbia nu este cea care a aranjat această sursă de bani, ci ea este profitoarea acestui transfer. Băncile interne din Belgrad și Offshore canale, contra unor taxe, iau bani ce rezultă din vânzări internaționale de droguri, pentru a-i „spăla”. Procente între 3 și 7% ba chiar și 30% sunt plătite de traficanții de droguri care vor să bage banii în circuit financiar. „Defia Milanovici” îl are ca asociat pe șeful băncii Dafirhent Bank, Israel Kelman din Tel Aviv, care deține 25% din acțiuni. Vasilievici de la Jugoskandic Bank a jucat un rol important în tehnica de finanțare inspirată de anglo-americani. Prin aceste metode, unele bănci private din SUA s-au salvat de la faliment prin infuzia banilor proveniți din droguri, după ce dăduseră credite neacoperite țărilor latino-americane în 1982. Toate acestea au foarte puține în comun cu o piață liberă. Interpolul european a remarcat că Serbia nu dorește o cooperare în a depista această mafie și deci este o țară mai comodă decât Elveția sau Cipru pentru spălarea banilor. Reprezentanții băncilor cipriote precum și diplomații din Belgrad erau în cunoștință de cauză la aceste tranzacții.

Războiul din Iugoslavia face parte din scenariul Iluminațiilor. Ei doresc în flancul sudic al Europei un al doilea „Orient Apropriat”.

În Pale, o localitate olimpică nu departe de Sarajevo, locuiește într-o vilă splendidă, ușă în ușă cu Karadzic, un anume Sir Alfred Sherman. Acest evreu englez este cunoscut ca eminența cenușie a Doamnei Thatcher. În Pale se știe că Sherman este sfătuitoarea lui Karadzic. Observatori locali confirmă că nu există zi în care cei doi să nu se întâlnească.

Cea mai mare parte din omenire crede într-adevăr că dacă azi începe un război, atunci vinovat este poporul care l-a început. Alții cred că anumite popoare sunt predestinate să poarte război, ca de pildă „rușii imperialiști” sau „rasa galbenă” sau „nemții naziști”, ceea ce este o teză absolut greșită.

Ce părere aveți dvs., de unde iau banii pentru a se înarma guvernul rus, chinez, arab, sârb, german sau american? Credeți cu adevărat că există o națiune care din propriile ei economii să poată dezvolta o înarmare pentru a duce un război?

Astăzi nu există aproape nici o națiune în lume care să nu aibă datorii externe și care nu poate exista fără credite de la bancherii internaționali. Credeți că sârbii au bani proprii pentru a duce acest război? Sau dacă rușii ar fi început un război în ultimele decenii (războiul rece) de unde credeți că ar fi luat banii necesari? Bineînțeles tot de la bancherii internaționali. Rotschild posedă o bancă la Kremlin. De aceea se și numesc bancheri internaționali. Pentru ei nu are importanță despre ce națiune este vorba. Acolo unde se pot câștiga bani, acolo sunt prezenți. Și

cum războiul este o afacere foarte lucrativă ei sunt totdeauna interesați în declanșarea de conflicte. Dacă bancherii nu doresc război, atunci acesta nu va izbucni. Acest lucru este foarte simplu. Dacă o națiune dorește război trebuie mai întâi să trateze cu acești bancheri. Desigur, dacă națiunea nu are bani i se dau credite, amanet fiind patrimoniul național, dacă creditele nu pot fi plătite se adaugă procente. Astăzi se observă pe întreg teritoriul lumii, din Africa până în India, o vânzare a patrimoniilor naționale, ce poartă numele de „privatizare”. Bineînțeles se vând numai întreprinderi de stat lucrative; băncile internaționale nu cumpără ce nu aduce venit. Anglia, Germania, Olanda, Belgia etc. vând poșta, telefonul, căile ferate, asigurările, băncile, societățile aeriene, fabricile, automobilele etc. În fostele țări comuniste este mai simplu, ei pun mâna pe întreprinderi aproape pe degeaba, inclusiv terenurile. Poate dă odată Dumnezeu să nu mai posedă un popor nimic de vândut, și atunci poate vor înceta împrumuturile, camătă, războaiele.

Bolșevicii, naziștii, Saddam Husein etc. și-au procurat banii pentru război din aceeași sursă.

De aceea războaiele sunt întotdeauna planificate, banii necesari trebuie puși la dispoziție. Scopul este unul și anume: guvern mondial. Iluminații contestă aspectul negativ al guvernului mondial, spunând că este nevoie de el doar pentru a aduce pacea pe Pământ.

Interesant este că numai prin războaie se poate ajunge la acest țel! Credeți că acești indivizi se vor schimba și vor acționa altfel dacă, în sfârșit, vor întrona acest guvern? Faptele vor vorbi! Acest guvern mondial este plămădit de și pentru o elită secretă, restul sunt ținuti în neștiință și dezinformare și vor constitui sclavii moderni.

Pentru fiecare este prevăzută o tatuare cu laser pentru a purta în palmă un număr (un cod).

666

Noua ordine mondială este „societatea fără bani”. Elementele premergătoare sunt: carnetul de CEC, cartea de credit, cartela pentru telefon, cartea de asigurare de boală sau cartela pentru benzină; toate acestea se citesc electronic. Masele trebuie să fie convinse că este mult mai simplu, eficient, ușor și fără risc să faci plăți cu aceste carnete, decât cu bani.

Al doilea pas este de a convinge masele că, decât să porți în buzunar atâtea cărticele, este mai bine să ai una singură, așa-zisa carte debitoare pentru Canada, Noua Zeelandă, Australia, care există deja (Debit Când).

Scopul final este tatuarea prin laser. Invizibilă pentru ochiul liber, conține cifra de cod care se citește cu un „Scanner”. Chiar dacă nu va fi obligatoriu, nu vei avea însă o alternativă pentru că nicăieri nu vei putea cumpăra sau plăti cu bani.

Acesta este un control absolut asupra fiecărui individ. Prin satelit, fiecare persoană poate fi depistată pe acest glob! Desigur și răufăcătorii. Pot fi controlate orice deplasări, orice cumpărături, orice bun pe care îl dai, orice întâlnire cu prieteni, orice informație. În Apocalipsa lui Ioan, cap. 13, versetele 16-18, se spune: *„Va veni vremea când cei mici și cei mari, cei bogați ca și cei săraci, cei liberi și sclavii, vor purta un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, pentru ca nimeni să nu poată să cumpere sau să vândă dacă nu are acest semn, adică numele fiarei sau numărul numelui fiarei. Cine are minte, să vadă că numărul este 666”*.

Pe orice Cod de bare de pe mărfuri vom observa în toată lumea linii subțiri sau mai groase scurte și 3 perechi de câte două linii subțiri lungi. Două linii subțiri înseamnă 6. Găsim totdeauna 3 perechi de linii subțiri lungi, adică 666.

În Vechiul Testament putem citi: (Cartea Regilor, cap. 10) „Grămada aurului care s-a adunat într-un an pentru Solomon a fost de 666 talanți de aur”.

666 este semnul puterii banului evreiesc.

Codul Băncii Mondiale este 666. „Credit Card” al Băncii australiene poartă cifra 666. „Credit Card”-urile noi în America poartă codul 666. Sistemul de calculatoare Olivetti poartă numărul 666, la fel și calculatoarele din SUA. Pe fiecare loz de loterie în Israel este tipărit numărul 666. Numărul de cod pentru convorbiri telefonice al Israelului este 666. „Exon” al lui Rockefeller poartă cifra 666.

Deși în această carte am amintit pe scurt date din Protocoalele Sionului și din Noul Testament Satanic, fiecare om trebuie să analizeze în mod critic faptele celor ce trag sforile.

Orice om care vede astăzi discordia și ura, războaiele și conflictele, foamea și sărăcia din această lume, destrămarea națiunilor, ura rasială în creștere în toate țările, tendința de libertate și independență a popoarelor, neputința celor ce guvernează, corupția politicianilor, perversiunea și violența în creșterea oamenilor, datoriile fără granițe ale statelor la bănci, instabilitatea monezilor naționale, crizele economice, falimentul în agricultură, șomajul, nemulțumirea și zăpăceala în societate, plăcerea crescândă pentru petreceri și câștig fără muncă a oamenilor, lipsa de credință și manipularea tineretului și a sexului feminin, poate să afirme că numai din întâmplare toate acestea au fost concepute în Protocoalele Sionului?

Putem cita pe Roosevelt: „În politică nu se petrece nimic întâmplător! Când se petrece ceva, putem fi siguri că a fost plănuț!”

CAPITOLUL II :

Interogatoriul ambasadorului sovietic Cristian Jurevitsch Rakovski luat de către funcționarul GPU, Gabriel G. Kuzmin, la 26 ianuarie 1938, la Moscova

Tipărit după Manuscris

Titlul originalului spaniol: Sinfonia en Rajo Mayor

Capitule XI: Radiografia de la Revolucion

INTRODUCERE

În timpul marșului din est în al doilea război mondial, un voluntar din divizia albastră spaniolă a găsit, într-o casă din Rusia, cadavrul medicului dr. Josef Landovski, mulți ani medicul oficial al NKVD-ului, precum și o mulțime de manuscrise. Aceste manuscrise au fost traduse, în 1950, în spaniolă de către Mauricio Carlavilla sub titlul „Sinfonia en Rajo Mayor”. Cartea, după apariția ei, a dezlănțuit efecte alarmante și a fost retrasă de pe piață de anumite puteri.

Senzațional este protocolul după interogatoriul luat lui Cristian Rakovski, fostul ambasador sovietic la Paris. Acesta, un vechi bolșevic din garda lui Trozki, a fost arestat în cadrul mării „Tischistka” împreună cu Gomornik, Jakir, Tuhacevski și alții, dar spre deosebire de aceștia, în mod surprinzător, el nu a fost „lichidat”. De ce? Acest lucru se poate explica dacă vom analiza cu atenție acest interogatoriu.

Cititorul să nu treacă ușor peste pasajele mai dificil de înțeles, ci să le aprofundeze minuțios. Ar fi bine, de asemenea, să compare neîntrerupt descrierea cu evenimentele petrecute în realitate. Efortul acesta merită pe deplin să fie făcut, pentru a se putea înțelege importanța majoră a acestor documente.

Interogatoriul luat lui Cristian Jurevitsch Rakovski - ambasadorul sovietic la Paris - de funcționarul GPU Gabriel G. Kuzmin, la 26 ianuarie 1938, la Moscova

Kuzmin: După cum ne-am înțeles la Ljubljanka eu mi-am dat osteneala să obțin o ultimă șansă pentru dumneavoastră; prezența dumneavoastră aici este o dovadă că aceasta mi-a reușit. Să vedem dacă nu ne veți înșela.

Rakovski: Eu sper că nu.

Kuzmin: Înainte de toate însă, un sfat ca de la om la om: aici este vorba numai de adevărul curat. Nu de „adevăr pentru proces”, care, în lumina mărturisirilor celorlalți inculpați, trebuie să fie conform cu cerința politică a „rațiunii de Stat”, cum se spune în Occident. Cerințele politicii internaționale ne fac să ținem secret adevărul, „adevăratul adevăr”. Indiferent cum va decurge procesul, popoarele și oamenii vor afla numai ce trebuie să afle; unul singur trebuie să știe totul: Stalin. Cuvintele dumneavoastră aici, indiferent cum vor fi, nu vă pot agrava propria situație. Aceasta, după cum știți, nu poate fi mai gravă. Vă puteți numai îmbunătăți situația. Vă puteți recâștiga viața pierdută. Așadar, vrem să vedem: voi toți ați recunoscut că sunteți spioni ai lui Hitler, în slujba Gestapoului și a O.K.W. (Comandament general al Wermacht-ului), nu-i așa?

Rakovski: Da!

Kuzmin: Și sunteți în adevăr, spioni ai lui Hitler?

Rakovski: Da!

Kuzmin: Nu, Rakovski, nu! Spuneți adevărul, un adevăr pentru proces!

Rakovski: Noi nu suntem spioni ai lui Hitler, noi îl urâm pe Hitler așa cum îl urăști dumneata, așa cum îl poate urî Stalin, poate chiar mai mult. Dar problema este foarte complicată.

Kuzmin: Încerc să vă ajut. Poate știu și eu ceva. Voi trotzkiștii ați luat contact cu Statul major german, nu-i așa?

Rakovski: Da!

Kuzmin: De când?

Rakovski: Data exactă nu mi-o amintesc, dar curând după răsturnarea lui Troțki, cu mult înainte de venirea lui Hitler la putere.

Kuzmin: Atunci nu sunteți spioni personali ai lui Hitler sau ai regimului lui?

Rakovski: Exact, am fost cu mult înainte.

Kuzmin: Cu ce scop? Poate să-l ajutați într-o victorie și să cedați teritorii rusești Germaniei?

Rakovski: Nu, bineînțeles că nu.

Kuzmin: Atunci ca spioni ordinari, pentru bani?

Rakovski: Pentru bani? Noi nu am primit nici o marcă de la germani. Hitler nu are nici pe departe atâtia bani ca să cumpere un comisar al poporului, al Uniunii Sovietice, însărcinat cu afaceri externe, care are însă la dispoziția lui un buget mai mare decât averea lui Ford, Morgan și Vanderbilt la un loc, fără să dea socoteală.

Kuzmin: Atunci, din ce motive?

Rakovski: Îmi permiteți să vorbesc liber?

Kuzmin: Vă rog chiar, pentru acest lucru v-am chemat.

Rakovski: N-a avut și Lenin un motiv mai important să accepte ajutorul Germaniei, ca să poată ajunge în Rusia? Trebuie acceptate calomniile care s-au îndreptat împotriva lui? Nu l-au numit și pe el un spion al Kaiserului?

Legăturile lui cu Kaiserul, intervenția Germaniei care a favorizat intrarea bolșevicilor în Rusia, bolșevicii fiind instigatorii care au facilitat înfrângerea Rusiei, sunt doar fapte evidente.

Kuzmin: Dacă ele sunt adevărate sau false, aceasta nu face parte din discuția noastră.

Rakovski: Nu, permiteți-mi să închei cu acestea. Nu este sigur că felul de a acționa al lui Lenin a fost de folos statului german? Permiteți-mi: Aici este vorba de pactul Brest-Litovsk, prin care teritorii imense au fost puse la dispoziția Kaiserului. Cine a proclamat încă în 1913 că înfrângerea este favorizată de arma bolșevică? Lenin. Eu cunosc pe de rost scrisoarea lui adresată lui Gorki: „Războiul dintre Austria și Rusia va fi pentru Revoluție de mare folos, dar nu este sigur că Franz Josef și Nikita ne vor oferi acest prilej”. Dumneavoastră să observați că noi, așa-ziii trotzkiști, am plănuit în 1905 înfrângerea, iar Lenin se referă chiar la această metodă în 1913; iar noi urmărim până azi această tactică, tactica lui Lenin.

Kuzmin: Cu mica deosebire, Rakovski, că azi în Uniunea Sovietică domnește socialismul și nu țarismul.

Rakovski: Sunteți convins de durata socialismului în Uniunea Sovietică?

Kuzmin: Nu este Uniunea Sovietică socialistă?

Rakovski: Pentru mine numai cu numele. Aici este adevăratul motiv al Opoziției. Trebuie să-mi îngăduiți - dacă urmărim o logică pură, trebuie să-mi dați dreptate - că noi, teoretic și rațional, avem același drept să spunem „Nu” când Stalin a spus „Da”? Și dacă victoria comunismului cere provocarea unei înfrângeri, atunci cei ce socot că comunismul a fost trădat de bonapartismul lui Stalin, au tot atâta drept să provoace o înfrângere, cum a făcut-o Lenin.

Kuzmin: Eu cred, Rakovski, că acest stil înalt dialectic vă atrage spre teoretizări. În public, bineînțeles, vă voi contrazice; bine, eu recunosc că în situația dumneavoastră este singurul

argument plauzibil, eu însă cred că pot dovedi că este un sofism. Dar aceasta o lăsăm pe altă dată, vom avea cu siguranță ocazia și sper că îmi veți acorda o revanșă. Pentru moment însă numai atât; dacă acțiunea dumneavoastră, vizează înfrângerea însăși a Uniunii Sovietice și are ca scop instaurarea socialismului, a adevăratului socialism, după dumneavoastră trozkismul, în momentul de față o asemenea înfrângere este lipsită de scop și sens, toate cadrele și promotorii acestei acțiuni vor fi consecvent „lichidați” așa cum o facem noi acum. Înfrângerea va avea ca urmare întronarea unui „Führer” sau a unui țar fascist, nu-i așa?

Rakovski: De bună seamă, concluzia dumneavoastră este justă.

Kuzmin: Așadar, cred că noi am ajuns departe. Eu, stalinist, dumneavoastră trozkist, am făcut din imposibil posibil și am ajuns la un punct în care suntem de acord. Noi suntem amândoi de părere că Uniunea Sovietică astăzi nu are voie să fie învinsă.

Rakovski: Trebuie să recunosc, că n-am crezut să am înaintea mea un om atât de inteligent. Într-adevăr, acum și încă mulți ani de acum înainte nu avem voie să dorim înfrângerea Uniunii Sovietice sau să o provocăm, pentru că astăzi - acest lucru este sigur - nu am fi în măsură să tragem folos dintr-o acaparare a puterii. Noi, comuniștii, nu am avea nici un avantaj. Aceasta este într-adevăr situația, sunt de acord cu dumneavoastră. Nimicirea statului stalinist nu ne poate interesa pe noi. Eu spun aceasta, subliniind că acest stat este, dintre toate, cel mai anticomunist. După cum vedeți, eu sunt sincer.

Kuzmin: Recunosc, aceasta este singura cale ca să ne putem înțelege. Dar vă rog să-mi dați o explicație într-o chestiune pe care eu o calific drept contradicție: dacă pentru dumneavoastră statul sovietic este cel mai anticomunist, de ce nu doriți azi distrugerea lui? Altul va fi mai puțin anticomunist, obstacolul mai mic ca să puteți instaura comunismul dumneavoastră adevărat.

Rakovski: Nu, aceasta este o deducție prea simplistă. Chiar dacă bonapartismul lui Stalin stă în contradicție cu comunismul, ca Napoleon față de Revoluție, este clar că Uniunea Sovietică are mai departe o doctrină și o formă comunistă, ea are un comunism formal și nu real. Așa cum dispariția lui Trozki a permis automat lui Stalin să transforme comunismul real în unul formal, tot așa dispariția lui Stalin va permite transformarea comunismului său formal într-unul real. Într-o oră am realiza aceasta. M-ați înțeles?

Kuzmin: Da, bineînțeles. Mi-ați spus un adevăr clasic, nimeni nu distruge ce dorește să moștenească. Ei bine, aceasta este o prezentare sofisticată. Se bazează pe presupuneri, care nu corespund faptelor și anume anticomunismului lui Stalin. Avea Uniunea Sovietică proprietate privată? Exista un plan individual, o plusvaloare? Existau clase? Nu vreau să enumăr mai mult, ce reprezintă toate acestea?

Rakovski: Eu am admis existența unui comunism formal. Tot ceea ce enumerați sunt forme goale.

Kuzmin: Așa? Dintr-un pur capriciu?

Rakovski: Nu, este o necesitate! Nu este posibil să ținem în loc evoluția doctrinei materialiste, chiar dacă dorim să o încetinim. Și cu ce preț! Cu prețul că în teorie o propagăm, iar în practică o combatem. Puterea ce mână omenirea spre comunism este de neînvins, această putere însă în cazul unei întorsături stă în calea revoluției permanente.

Kuzmin: Un exemplu?

Rakovski: Hitler. Este exemplul cel mai vădit. El s-a folosit de socialism pentru a combate socialismul. De aici, socialismul lui antisocialist – acesta este național-socialismul. Stalin are nevoie de un comunism pentru a învinge comunismul. De aici comunismul lui anticomunist, acesta este național-comunismul său. Paralela bate la ochi. Totuși antisocialismul lui Hitler și anticomunismul lui Stalin reușesc, chiar fără voia lor, să instaureze un socialism și un comunism. Cu voința sau cu știința lor, aceștia clădesc un socialism și un comunism formal, pe care noi, moștenitorii lui Marx, trebuie să le acceptăm.

Kuzmin: Moștenire? Cine moștenește pe cine? Lichidarea trozkismului este definitivă.

Rakovski: Chiar dacă dumneavoastră o spuneți, eu nu sunt convins, cu toate „lichidările” enorme ce au loc; noi, comuniștii, le vom supraviețui. Cât de lungi ar fi tentaculele Ochraanei lui Stalin, ele nu pot cuprinde pe toți comuniștii.

Kuzmin: Rakovski, vă rog, la nevoie, vă ordon, să vă abțineți de la aluzii jignitoare. Nu faceți uz, vă rog, de imunitatea dumneavoastră diplomatică.

Rakovski: Cum, încă sunt ministru plenipotențiar? Sau ambasador? Al cui?

Kuzmin: Exact spus, al statului stalinist, acest troțkism eşuat, dacă îl pot numi astfel.

Rakovski: Aceștia, la care faceți aluzie nu m-au împuternicit și nici nu sunt reprezentantul lor. Dumneavoastră m-ați numit.

Kuzmin: Încep să am încredere. Eu notez în favoarea dumneavoastră că atunci când am pomenit de troțkism, dumneavoastră nu l-ați negat. Acesta este un start bun.

Rakovski: Cum aş putea eu să-l neg? Eu l-am adus în discuție.

Kuzmin: După ce noi amândoi am ajuns la o înțelegere că există un anumit troțkism, vă rog să-mi dați câteva detalii ca să le pot preciza în raportul meu.

Rakovski: Eu pot face aluzie la fapte, care cred eu că fac parte din temă, nu pot însă fi sigur că sunt ideile „acelora”.

Kuzmin: Deci, așa trebuie să înțeleg.

Rakovski: Suntem de acord că acum Opoziția nu are interes să-l răstoarne pe Stalin, deoarece nu-l poate înlocui fizic. Suntem de aceeași părere. Un fapt sigur însă este că agresorul potențial există. Aici este marele nihilist Hitler care-și îndreaptă pistolul Wehrmacht-ului contra întregului orizont. Cu sau fără ajutorul vostru - va deschide el focul contra Uniunii Sovietice? Pentru noi este enigma hotărâtoare. Am pus problema bine?

Kuzmin: Problema este bine pusă, pentru mine însă nu este o enigmă hotărâtoare. Eu consider agresiunea lui Hitler asupra Uniunii Sovietice mai mult ca sigură.

Rakovski: De ce?

Kuzmin: Foarte simplu, pentru că cei ce-i dau instrucțiuni ordonă astfel: Hitler nu este decât condottierul capitalismului internațional.

Rakovski: Recunosc existența acestui pericol, dar de aici și până la certitudinea că Hitler va ataca Uniunea Sovietică, sunt prăpăstii adânci.

Kuzmin: Agresiunea stă în natura însăși a fascismului; afară de aceasta, toate statele capitaliste, care l-au ajutat să se înarmeze, îl împing spre acest lucru. De asemenea i-au înlesnit însușirea diferitelor baze strategice și economice. Acest lucru este evident.

Rakovski: Dumneavoastră uitați un lucru important: reînarmarea lui Hitler și nerespectarea tratatului de la Versailles au fost favorizate de statele capitaliste într-o vreme când, în Rusia, Opoziția (troțkiștii) era prezentă și noi am fi putut fi urmașii unui Stalin învins. Socotiți aceasta o simplă coincidență?

Kuzmin: Eu nu văd nici o legătură între faptul că acțiunile tratatului de la Versailles i-au permis lui Hitler reînarmarea și existența opoziției în Rusia, însemnătatea hitlerismului este clară și logică. Agresiunea lui Hitler asupra Uniunii Sovietice se afla de mai mult timp menționată în programul său. Distrugerea comunismului și întinderea lui spre est este dogmă în „Mein Kampf”, acest talmud al național-socialismului, iar politica „învingerii”, al cărui adept sunteți, ar voi să facă uz de această amenințare fiind pe linia ideologiei dumneavoastră politice.

Rakovski: Da, la prima vedere toate acestea par logice și de la sine înțelese, dar sunt prea logice și simple, ca să fie adevărate.

Kuzmin: Ca să împiedicăm acest lucru, ca să nu ne atace Hitler, ar fi înțelept să mizăm pe alianța Franței; dar este o copilărie să ne închipuim că capitalismul ar face sacrificii pentru salvarea comunismului.

Rakovski: Dacă într-adevăr capitalismul suferă economic din cauza contradicțiilor interne? Economia și politica nu sunt entități de sine stătătoare, ele sunt factori sau dimensiuni ale elementului social luat în întregime. Contradicțiile interne se manifestă pe tărâm social și

influențează factorul economic sau politic, sau pe amândouă. Ar fi absurd să numim ca insucces în economie, dar succes pe plan politic, teza dumneavoastră cu privire la atacarea Uniunii Sovietice.

Vedeți câtă dreptate am avut să consider pregătirea dumneavoastră marxistă mediocră? Dumneavoastră reacționați ca un luptător oarecare din rândul maselor.

Kuzmin: Și nu am dreptate?

Rakovski: Da, aidoma unui șef de cadre, unui birocrat sau marii mase populare. Ei trebuie să creadă așa și să scandeze încontinuu. Vă rog să mă ascultați în mod confidențial – marxismul se aseamănă cu religiile esoterice din antichitate: credincioșii trebuiau să cunoască numai lucrurile elementare, de suprafață, dacă se urmărea impunerea credinței; deci în revoluție la fel ca în religie.

Kuzmin: Nu cumva doriți să-mi dezvăluiți un marxism misterios cam în felul unei noi masonerii?

Rakovski: Nu, nimic din esoteric. Dimpotrivă, vă voi explica clar, ca lumina zilei. Marxismul, înainte de a deveni un sistem filozofic, politic sau economic, a fost o conspirație în vederea revoluției. Și fiindcă pentru noi revoluția este o realitate absolută, politică, economia sau filozofia sunt adevăruri numai în măsura în care folosesc revoluției. Adevărul subiectiv, intim, în filozofie, politică, economie și în morală nu există, el este adevăr sau eroare numai ca o componentă abstractă în marxism. Componenta abstractă este însă pentru noi subordonată dialecticii revoluționare; de aceea, așa trebuie să gândească fiecare revoluționar adevărat, chiar și Marx. Vă amintiți citatul lui Lenin prin care răspunde cuiva care-i reproșează că ținta lui stă în contradicție cu realitatea? „Eu cunosc realitatea” a spus el. Credeți că a spus o prostie? Nu, pentru că realitatea era relativă față de o altă realitate absolută: revoluția. Marx a reușit să păcălească atâția oameni de știință, el a fost mai presus ca ei. Acum însă, dacă vrem să-l măsurăm în toată grandoarea lui trebuie să-l privim pe adevăratul Marx, revoluționarul, promotorul „Manifestului comunist”. Marx, conspiratorul, a trăit tot timpul revoluția din conspirație. Nu degeaba revoluția îi datorează succesul și victoria oamenilor conspirativi.

Kuzmin: Așadar, tăgăduiți procesul dialectic al contradicției interne a capitalismului ca fiind triumful comunismului?

Rakovski: Fiți sigur că dacă Marx ar fi crezut că triumful comunismului stă în contradicția capitalismului, n-ar fi pomenit nici o singură dată în miile lui de pagini științifice acest lucru. Acesta este imperativul unui revoluționar și nu al unui teoretician. Un revoluționar, un conspirator nu dezvăluie niciodată dușmanului său secretul victoriilor sale. El nu livrează niciodată „informații”, ci „dezinformații”, la fel ca în contraspionaj. Nu-i așa?

Kuzmin: Expunerea dumneavoastră ne duce deci la concluzia că nu există contradicții interne în capitalism și dacă Marx vorbește despre ele este numai o strategie revoluționară. Așa este? Dacă contradicțiile mari și permanente în capitalism sunt evidente, înseamnă că Marx a mințit spunând adevărul.

Rakovski: Ca dialectician, care rupe cu dogma scolastică, deveniți primejdios! Este adevărat, Marx mințea spunând adevărul. El a mințit când a spus că în istoria economiei capitaliste contradicția internă este o „constantă” indubitabilă și predestinatoare. Dar el a știut că aceste contradicții se pot provoca din ce în ce mai mult, până la punctul culminant.

Kuzmin: Acum susțineți o antiteză.

Rakovski: Nu este nici o antiteză. Marx înșală din motive tactice când este vorba de cauzele ce duc la contradicții în capitalism. Marx știa cum se provoacă acestea, cum se pot ascuți și, în sfârșit, cum pot duce la totala anarhie a producției capitaliste, care duce inevitabil la revoluția comunistă. El a știut că toate acestea vor avea loc, pentru că îi cunoaștea pe cei care le pot produce. La asemenea concluzii absurde ajungem pentru că vorbele și faptele în marxism sunt subordonate unor legi stricte: legile conspirației și revoluției. Grevele, despre care se afirmă că sunt un mijloc de a îmbunătăți traiul proletariatului, constituie numai un paravan,

indispensabil pentru sabotarea producției ei în capitalism. Astfel se unesc contradicțiile sistemului proletar cu cele ale puterii de mijloc și făuresc o armă dublă pentru revoluție. Este ușor de înțeles că acest lucru nu vine de la sine, aceasta necesită o organizare, un conducător, o disciplină, și mai ales puține greșeli. Nu vi se naște bănuiala că celebrele „contradicții interne ale capitalismului” mai ales ale Finanței ar putea fi organizate de cineva?

Ca idee fundamentală, vă reamintesc că Internaționala proletară a fost la declanșarea inflației în concordanță cu Finanța Internațională. Acolo unde este concordanță este posibil și un pact. Acestea sunt cuvintele dumneavoastră.

Kuzmin: Văd în toate acestea o absurditate și o încercare de a crea un nou paradox încât nu-mi pot închipui nimic, îmi face impresia că dumneavoastră susțineți existența unei Internaționale Comuniste opusă Kominternului.

Rakovski: Exact. Când am spus Finanța Internațională am personificat-o exact așa cum numim Kominternul. Enunțarea acestui Kapintern nu spune că este dușmanul...

Kuzmin: Dacă doriți să pierdem timpul aici cu sofisticări sau lucruri fantastice, ați ales prost momentul.

Rakovski: Credeți poate că eu sunt sclava din poveștile celor 1001 nopți care seară de seară își risipește imaginația ca să-și salveze viața? Nu, dacă sunteți de părere că eu bat câmpii, greșiți. Dar, ca să ajungem acolo unde ne-am propus, trebuie să limpezesc anumite lucruri importante, având în vedere neștiința dumneavoastră totală în materia „marxismului superior”. Eu nu pot renunța la această clarificare, pentru că eu cunosc neștiința care domnește la Kremlin. Vă rog să-mi spuneți dacă pot continua.

Kuzmin: Puteți continua, dar eu vă spun deschis: dacă totul se reduce la o discuție fantasmagorică, plăcerea dumneavoastră va avea un epilog amarnic. V-am prevenit.

Rakovski: Continuu, ca și când nu aș fi auzit nimic. Deoarece sunteți scolastic în domeniul „Capitalului”, iar eu aș dori să trezesc în dumneavoastră aptitudini inductive, am să vă amintesc ceva special. Luați seama, vă rog, cu ce spirit ascuțit descrie Marx industrialismul rudimentar în Anglia de pe vremea sa, și cât de respingător face portretul industriașului. Fantezia dumneavoastră ca și a maselor când caută să-și reprezinte monstruosul „Capital” arată așa cum l-a descris Marx: un industriaș burtos, țigară de foi în gură, ghiorțăind satisfăcut, încearcă să seducă fiica sau nevasta lucrătorului. Nu este așa? Pe de altă parte, amintiți-vă cât de ponderat și de bine crescut apare Marx când descrie finanțele. La bani nu apar renumitele lui „contradicții interne”. Lumea financiară, ca unitate, nu există pentru el, comerțul și moneda sunt pentru el consecințele sistemului capitalist de producție, căruia îi este subordonat și de care depinde.

În problema banilor Marx apare reacționar. Este surprinzător că era așa, cu toate că avea înaintea ochilor steaua cu cinci colțuri, steaua sovietică, care strălucea peste toată Europa; **cei cinci frați Rothschild** cu băncile lor, domnind peste cea mai mare acumulare de capital pe care a văzut-o omenirea. Pe lângă această monstruoasă realitate care orbea imaginația acelei epoci trece Marx cu vederea. Nu este curios? Poate că reiese din această atitudine a lui Marx un fenomen comun în revoluțiile ultimilor ani. Noi toți putem dovedi că atunci când masele pun mâna pe un oraș sau națiune, au o frică aproape superstițioasă de bănci și bancheri. Ei au ucis regi, generali, patriarhi, polițiști, preoți și alți reprezentanți ai privilegiatilor dușmăniți, au jefuit și au dat foc bisericilor, palatelor și chiar locurilor științifice, dar acești revoluționari economico-sociali au respectat viața bancherilor, iar băncile le-au lăsat neatrinse. Până în ziua când am fost arestat se petrecea la fel...

Kuzmin: Unde?

Rakovski: În Spania. Nu știți aceasta? Și acum vă rog să-mi răspundeți: nu vi se pare acest lucru curios? Nu-mi dau seama dacă ați observat asemănarea miraculoasă între Internaționala finanțelor și Internaționala proletariatului. Putem spune că una este oglinda celeilalte, Proletariatul fiind mai nou decât Finanțele.

Kuzmin: Unde vedeți o asemănare la o asemenea contradicție?

Rakovski: Obiectiv să spunem, ele sunt identice. Da, așa cum am arătat, Kominternul, susținut de reformiști și întregul aparat sindical, produce anarhie în producție, inflație, mizerie și disperarea maselor. Internaționala finanțelor, conștient sau inconștient, sprijinită de financiarul particulari, creează aceleași condiții, numai în număr mult mai mare. Noi ne putem închipui de ce Marx a trecut sub tăcere „contradicțiile interne” ale lumii finanțelor, lucruri care cu siguranță n-au putut rămâne neobservate de către el. Finanțele erau aliatul său, ele acționau irevoluționar și jucau de pe atunci un mare rol.

Kuzmin: O coincidență inconștientă, nu o alianță care presupune un pact.

Rakovski: Dacă sunteți de acord, suspendăm acest aspect. Este mai bine să trecem la analiza subiectivă a Finanței și să privim personajele care o reprezintă. Este bine cunoscut că banii, prin puterea lor, sunt internaționali. Din acest adevăr putem deduce că banul este cosmopolit. Finanțele în vârf, adică Internaționala finanței, neagă naționalitatea și nu o recunoaște. Ea nu recunoaște nici Statul, de aceea, obiectiv privind, ea este anarhică, și așa va fi întotdeauna: Stat în Stat. Acest Stat exclude Puterea. Banul este Puterea, Banul este Statul. Suprastatul comunist pe care-l clădim de peste o sută de ani, a cărui schemă este Internaționala lui Marx (prototipul este Uniunea Sovietică), nu este nimic altceva decât Puterea curată. Identitatea ambelor creații este perfectă. Este o predestinare, deoarece personajele care le-au creat au fost identice: financiarul și comunistul sunt amândoi internaționaliști. Ambii, din motive diferite și cu mijloace diferite, duc război împotriva statului național burghez. Marxistul care face parte din statul comunist este un internaționalist. Financiarul neagă statul național burghez, ca scop în sine, putem spune că nu este internaționalist, ci un cosmopolit anarhic. Astăzi el se prezintă în felul acesta, dar vom vedea mai departe cine este el și ce vrea. În sens negativ după cum vedeți este o analogie între comunistul internaționalist și financiarul cosmopolit, deci între Internaționala comunistă și Internaționala finanței.

Kuzmin: Analogie subiectivă, întâmplătoare, care însă la rădăcină, nu ține.

Rakovski: Permiteți-mi să nu vă răspund, ca să nu pierd firul logic. Eu vreau numai să subliniez axioma de bază. Banul înseamnă Puterea. Banul este și centrul gravitației în lume. Nu-i așa?

Kuzmin: Continuați, vă rog.

Rakovski: Ca să înțelegem cum a fost posibil ca Internaționala finanței să devină stăpână peste Bani, acest talisman magic, care a devenit azi pentru oameni ceea ce odată a fost Dumnezeu și Națiunea, acest lucru este mai mult decât arta strategiei revoluționare, acest lucru este în același timp artă și revoluție. Eu vă voi explica.

În timp ce masele și istoricii erau orbiți de răcnetele și succesul Revoluției Franceze, regele și privilegiatii detronați de la putere și nimiciți, nu au observat că o mână de oameni tăcuți, prudenți și din umbră au pus mâna pe putere, pe adevărata putere monarhică, aproape dumnezeiască. Masele n-au observat că străinii au pus mâna pe putere și aveau să introducă un sclavagism mai mare decât cel de pe timpul regilor. Regele prin religiozitate, prin principii morale, prin negliobia lui, nici nu a fost în stare de un asemenea sclavagism. De aceea au și fost în stare acești oameni să smulgă regilor puterea, prin calitățile lor intelectuale și cosmopolite. Bineînțeles acești oameni, din naștere, nu sunt creștini ci cosmopoliți.

Kuzmin: Care să fie puterea magică pe care și-au însușit-o?

Rakovski: Și-au însușit privilegiul regal de a *bate moneda*. Vă rog nu zâmbiți, nu-mi vine să cred că nu știți ce înseamnă a bate monedă. Mă văd în postura unui medic care trebuie să explice unuia de la Institutul Pasteur bacteriologia... Dar eu vă acuz de această ignoranță. O limbă care a jonglat cu cuvinte ce au ascuns adevărate fapte și țeluri nu poate mijloci noțiuni exacte. Eu am vorbit despre monedă; am văzut în ochii dumneavoastră că v-ați gândit la moneda fizică din metal sau hârtie. Nu, însă! Acesta nu este Banul! Banul fizic care este în circulație este un adevărat anacronism. Dacă acesta este încă în circulație, numai datorită unui atavism practic, unei iluzii, unei ficțiuni a fanteziei se mai menține.

Kuzmin: Un paradox fantastic, aproape poetic!

Rakovski: Fantastic, dacă vreți, dar nu paradox. Și eu știu că în zilele noastre se bat monezi cu insigne regale sau bancnote cu insigne naționale, dar ce însemnătate mai au acestea? Marea masă a banilor circulă în lume, banii marilor tranzacții, contravaloarea bogățiilor naționale o au „Aceia” la care fac mereu aluzie. Titluri, obligațiuni, cecuri, polițe, note bancare, conturi, cursuri, cifre și mereu cifre au căzut ca niște imense cascade de apă și au inundat popoare. „Aceia” ca niște psihologi foarte subtili, și-au permis încă mai mult, datorită lipsei generale a sancțiunilor și datorită ignoranței totale.

Peste imensele sume financiare au creat „*Creditele*”, înzestrându-le cu un caracter infinit și cu iuțeala gândului. O abstracțiune, o cifră, un credit, o credință puteți înțelege? Escrocherie, bani falși la un curs legal... Cu alte cuvinte, ca să mă înțelegeți mai bine, bănci, burse, întregul sistem financiar sunt o mașinărie gigantică care este o monstruozitate contra naturii, cum a spus Aristotel: banul să producă iar ban, este o nelegiuire față de economie; în cazul financiarilor e nelegiuire față de Codul penal, deoarece este o afacere cămătărească.

Îmi dau seama ce argument vor aduce: că lucrează cu procente legale. Dar dacă amintim acest lucru camătă rămâne aceeași, deoarece chiar dacă procentul este stabilit de lege, ei înșeală prin falsul unui capital ce nu există. Băncile au totdeauna posibilitatea să dea credite, bani în cifre, care sunt de cinci sau o sută de ori mai mari decât suma pe care o au la dispoziție drept capital fizic. Lăsând la o parte creditele ce depășesc banii depuși la bancă, este vorba aici de un *capital inexistent care aduce procente, în consecința, aceste procente sunt îndreptățite*. Vă rog să țineți seama că eu vorbesc aici încă de un sistem care este mai puțin culpabil. Imaginați-vă, dacă puteți, o mână de oameni cu o putere neîngrădită asupra proprietății bunurilor reale, dictatori absoluți asupra valorii adevărului, adică dictatori ai producției și distribuției, deci ai muncii și consumului. Dacă aveți putere de imaginație, închipuiți-vă acest lucru pe plan mondial și veți recunoaște efectul anarhic și revoluționar pe plan social și moral. M-ați înțeles?

Kuzmin: Nu, încă nu.

Rakovski: Desigur, este greu să pricepi minuni.

Kuzmin: Minuni?

Rakovski: Da, minuni! Nu este o minune dacă o bancă de lemn se transformă într-o catedrală? Asemenea minuni au trăit în ultimul timp oamenii de nenumărate ori, fără a clipi din ochi. Este o minune uimitoare că tarabele unde cămătarii negociau cu banii lor, s-au transformat în „temple”. La fiecare colț de stradă triumfă fațadele lor păgâne, către care aleargă mulțimea stăpânită de o credință pe care nici zeii n-au reușit să le-o insufle: să aducă tot ce au zeului „Ban”, despre care sunt convinși că stă pe tronul safeului bancherului și are puterea dumnezeiască să înmulțească banul la nesfârșit.

Kuzmin: Aceasta este noua religie a burgheziei leneșe.

Rakovski: Desigur, religie, religia Puterii!

Kuzmin: Așadar dumneavoastră sunteți un poet al economiei?

Rakovski: Îți trebuie o doză de poezie ca să-ți faci o imagine despre finanțe, opera cea mai genială și mai revoluționară din toate timpurile.

Kuzmin: Este un mod de a vedea greșit. Finanțele, așa cum le-a definit Marx și mai ales Engels, sunt determinate de sistemul de producție capitalist.

Rakovski: Exact, dar invers: sistemul producției capitaliste este determinat de Finanțe. Ceea ce Engels aduce ca argument contrar și ceea ce caută să demonstreze este dovada cea mai convingătoare că Finanțele domină producția burgheză. Și pentru că așa este, Marx și Engels au evitat să enunțe și să dea la iveală Finanțele, cea mai grandioasă mașinărie a Revoluției, un joc de copil în comparație cu Kominternul. Dimpotrivă, folosindu-se de talentul lor științific au camuflat încă o dată adevărul în interesul Revoluției. Și acest lucru l-au făcut amândoi.

Kuzmin: Povestea nu este nouă. Îmi amintesc că așa ceva a scris Troțki acum zece ani... când a proclamat că Kominformul este o organizație conservatoare, asemenea bursei din New-York și că marii bancherii sunt promotorii Revoluției.

Rakovski: Da, acest lucru l-a scris într-o broșură mică unde a prezis și decăderea imperiului britanic. El se întreba: Cine împinge Anglia de partea Revoluției? Și tot el răspundea: Nu Moscova, ci New-York-ul.

Kuzmin: Dar vă amintiți că tot el a afirmat că dacă oamenii finanțelor au pregătit de la New-York Revoluția, acest lucru l-au făcut inconștient! Motivul pentru care v-am spus că Marx și Engels au ascuns adevărul este valabil și pentru Troțki.

Kuzmin: Am apreciat la Troțki punctul lui de vedere prin care se exprima aproape literar: „Bancherii îndeplinesc irezistibil și inconștient misiunea lor revoluționară”.

Rakovski: Și ei îndeplinesc misiunea lor cu toate că Troțki îi arată cu degetul? Curios că nu-și schimbă tactica!

Kuzmin: Financiarii sunt revoluționari inconștienți deoarece, obiectiv, datorită neputinței lor psihice, ei nu văd consecințele până la sfârșit.

Rakovski: Credeți într-adevăr acestea? Credeți că aceste adevărate genii acționează inconștient? Îi considerați pe acești oameni de care ascultă azi o lume întreagă drept o mână de idioți? Aceasta ar fi o contradicție îngrozitoare.

Kuzmin: Adică ce vreți să spuneți?

Rakovski: Foarte simplu. Eu afirm că ei sunt, obiectiv și subiectiv, revoluționari conștienți.

Kuzmin: Bancherii, ați înnebunit?

Rakovski: Eu nu, poate dumneavoastră; reflectați, vă rog. Acești oameni sunt oameni ca mine și ca dumneavoastră. Că ei posedă bani, că ei sunt debitorii creditelor, acestea nu sunt ambițiile lor finale. La ei ambiția este pentru Putere. De ce să nu aibă acești bancheri acces spre stăpânirea totală?

Kuzmin: Dacă însă ei au deja în mână puterea economică, ce și-ar mai putea dori?

Rakovski: Repet, puterea totală. O putere ca a lui Stalin asupra Uniunii Sovietice, dar pe plan universal.

Kuzmin: O putere ca a lui Stalin, dar cu scop invers.

Rakovski: Puterea dacă este într-adevăr absolută este numai una. Gândul la absolut exclude diversitatea. Așadar, puterea spre care tind Kominternul și Kapinternul pentru a avea influență politică trebuie să fie identică. Puterea absolută este scop în sine, altfel nu este absolută. Până acum nu se cunoaște o mașinărie a puterii totale mai mare ca statul comunist. Puterea burghezo-capitalistă, chiar la apogeul ei, a fost o putere limitată, când faraonii și cezarii în antichitate au fost întruchiparea zeilor, viața economică era atât de primitivă și aparatul tehnic al statului atât de înapoiat încât era destul spațiu liber de acțiune pentru individ. Înțelegeți că aceia care stăpânesc deja națiuni și guverne pe acest pământ doresc să fie stăpâni absoluți? Înțelegeți că acesta este încă singurul lucru pe care nu l-au atins?

Kuzmin: Interesant, cel puțin ca un aspect al nebuniei.

Rakovski: Mai puțin nebuni decât Lenin care visa într-o mansardă în Elveția să domine întreaga lume, sau Stalin, care visa același lucru dintr-o colibă de lemn, unde era surghiunit în Siberia. Mie mi se pare o asemenea ambiție mult mai naturală la acești domni ai banilor de la nivelul unui zgârie-nori în New-York.

Kuzmin: Să ajungem la un final. Cine sunt „Aceia”?

Rakovski: Credeți că dacă aș ști cine sunt „Aceia” m-aș afla aici, înțemnițat?

Kuzmin: De ce?

Rakovski: Foarte simplu, cine-i cunoaște pe „Aceia” nu se află în postura să fie obligat să-i numească. Aceasta este o regulă elementară a conspirației inteligente, știți și dumneavoastră.

Kuzmin: N-ați spus dumneavoastră că ei sunt bancheri?

Rakovski: Eu nu, amintiți-vă că eu am spus totdeauna „Finanța Internațională” și când voiam să-i numesc am spus mereu „Acea” și nimic altceva. Dacă vreau să vă informez mă pot referi numai la fapte, nu pot numi persoane, deoarece eu nu-i cunosc. Cred că nu vă înșel dacă spun că „Acea” nu sunt persoane care ocupa funcții în politică sau bănci, în lume. După câte știu, de la omorârea lui Rathenau - Rathenau de la Rapallo - ei folosesc în politică și în finanțe numai intermediari. Bineînțeles, bărbați în care au deplină încredere, care garantat le sunt fideli, din o mie de motive. De aceea putem fi siguri că politicienii și bancherii sunt oamenii lor „de paie” oricât de mare ar fi rangul lor sau oricât ar voi să pară că sunt Independenți.

Kuzmin: Totul este logic și de înțeles dar nu cumva dumneavoastră încercați să camuflați și să vă jucați de-a v-ați ascunselea? După cele ce cunosc eu din acte și despre persoana dumneavoastră ați jucat un rol mult prea mare în această conspirație, ca să nu știți mai multe. Nu bănuieți cel puțin o persoană dintre „Acea”?

Rakovski: Da, dar poate n-o să mă credeți. Eu cred că sunt personalități mistice ale Puterii absolute, un fel de Gandhi, dar nu atât de bătaoare la ochi. Nume sau adrese ale „Acelora” nu cunosc. Imaginați-vă: Stalin ar stăpâni azi Uniunea Sovietică ca un simplu cetățean fără ziduri și fără gardă personală. Care ar fi mijlocul prin care s-ar putea feri de atentate? Mijlocul fiecărui conspirator, indiferent câtă putere are, este anonimatul!

Kuzmin: Este foarte logic ceea ce spuneți, totuși eu nu vă pot crede.

Rakovski: Vă rog să mă credeți, eu nu știu! Dacă aș ști, ce fericit aș fi eu azi! N-aș sta aici pe scaun să-mi apăr viața! Eu înțeleg îndoiala dumneavoastră și că meseria de polițist vă împinge să aflați lucruri mai concrete. Ca să vă fac pe plac și ca o necesitate în discuția pe care o ducem, voi încerca să vă inițiez.

Știți că istoria nescrisă pe care o cunoaștem numai noi, îl dă pe **Adam Weishaupt**, în secret, ca întemeietorul primei Internaționale comuniste. El era șeful Iluminaților, ordin mason cunoscut; numele l-a purtat de la a doua conspirație comunistă, anticreștină a epocii noastre. Acest mare revoluționar semit a prevăzut triumful Revoluției franceze; el s-a decis (sau a fost însărcinat) să creeze o organizație absolut secretă – șeful lui a fost filozoful Mendelssohn – și să conducă mai departe țelurile politice ale Revoluției franceze spre a o transforma într-o revoluție socială, pentru înfăptuirea comunismului. În acele timpuri era un mare pericol enunțarea comunismului ca scop.

De aici toate măsurile de precauție ale Iluminaților. Încă un secol a trebuit să treacă pentru ca cel ce se intitula comunist să nu fie aruncat în închisoare sau executat. Ceea ce a rămas un mister este legătura între Weishaupt cu aderenții lui și primul Rotschild. Acești renumiți bancheri au finanțat primul Komintern (Revoluția franceză).

Este cunoscut că, de îndată ce cei cinci frați Rotschild și-au împărțit între ei imperiul financiar european, o putere secretă i-a ajutat să-și sporească averea legendară. Poate au fost primii comuniști din catacombele bavareze (Weishaupt și Co. în 1790), care s-au răspândit apoi în întreaga Europă. Alții spun, ceea ce cred și eu, că Rotschild a fost nu numai trezorerul ci și capul acelor primi comuniști misterioși. Această teorie se sprijină sigur pe faptul că Marx și căpeteniile de vârf ale primei Internaționale, deja cunoscută (printre alții Heine, Herzen), ascultau de baronul Lionel Rotschild. Disraeli, evreu, primul ministru englez, a format imaginea revoluționară a lui Lionel Rotschild, acest multimilionar de care asculta o gloată de spioni: carbonari, masoni, evrei, țigani, revoluționari etc... Acestea par fantasmagorii, dar este dovedit că fiul bătrânului Nathan Rotschild a dus o luptă contra Țarului Nikolai în favoarea lui Herzen, pe care a câștigat-o. În lumina acestor fapte adevărate putem spune pe drept cine este întemeietorul mașinăriei Acumulării și Anarhiei ce reprezintă Internaționala Finanței; este același care a creat Internaționala revoluționară.

Ceva genial: prin capitalism să crezi acumularea capitalului în cel mai înalt grad, proletariatul să-l împingi spre greve și să-l aduci la disperare, iar în același timp să crezi organizația care să unească proletariatul și să-l pună în mișcare spre revoluție. *Acesta este*

capitolul cel mai „sublim” din istorie. Și încă mai mult: vă amintiți de spusele mamei celor cinci frați Rotschild „dacă fiii mei nu doresc, nu vom avea război”. Adică ei au fost arbitrii și stăpânii păcii și ai războiului, nu regii. Puteți să vă imaginați un fapt de o asemenea importanță cosmică? Nu vedeți deja că războiul a căpătat o funcție revoluționară? Război - Comuna! De atunci, oricare război a devenit un pas uriaș spre Comunism. Cu o putere magică a fost ajutat Lenin în dorința lui împărtășită de Gorki între 1905-1914! Recunoașteți cel puțin că două din cele trei pârgii care au dus lumea spre Comunism n-au fost și nu au putut fi mânuite de proletariat. Războaiele n-au fost inițiate și purtate de Internaționala a III-a și nici de Uniunea Sovietică, care nu exista atunci. Nici acele grupări minore de bolșevici din exil n-au putut să ducă sau să provoace războaie, cu toată dorința lor arzătoare. Acest lucru este limpede. Mai mult, Internaționala sau Uniunea Sovietică n-au putut ajunge la acumularea capitalului și anarhia națională sau internațională a producției capitaliste este capabilă să distrugă imense cantități de hrană în loc să le-o dea celor ce mor de foame, este capabilă să facă ca „jumătate din mapamond să producă gunoi, iar cealaltă jumătate să fie obligată să-l cumpere” - citat din Rathenau (Ministru de externe, evreu, în Germania, 1922).

Proletariatul nu-și poate asuma progresia geometrică a inflației galopante, devalorizarea, furtul perpetuu al plus-valorii, nerefinanțarea capitalului economisit, lipsa procentelor adecvate la capital, scăderea continuă a puterii de cumpărare, care duc la pauperizarea clasei de mijloc, principalul dușman al Revoluției.

Nu proletariatul are în mână pârgia războiului sau a economiei. El este pârgia a treia, vizibilă și care, printr-un ultim salt asupra fortăreței statului capitalist, îl cucerește. Desigur, îl cucerește dacă „Acea” le-o permit.

Kuzmin: Toate acestea, expuse atât de literar, au un nume: contradicția capitalismului - în discuția noastră am repetat-o de o sută de ori. Dar dacă faceți aluzie la o Putere sau o Acțiune pe care proletariatul nu o cunoaște, eu vă cer concret să-mi numiți acum un fapt anume.

Rakovski: Sunteți mulțumit cu un singur exemplu? Așadar, „Acea” au izolat politic pe Țar în războiul ruso-japonez. America a finanțat Japonia, mai bine spus, Jakob Schiff, șeful casei bancare Kuhn, Loeb & Co., cel mai mare urmaș al băncii Rotschild. Puterea lui era atât de mare încât a reușit ca națiunile ce posedau colonii în Asia (Franța, Anglia, Olanda) să treacă de partea împărăției japoneze xenofobe; această xenofobie o simte acum Europa. În lagărele japoneze, prizonierii ruși au fost instruiți de agenți americani revoluționari și trimiși înapoi la Petrograd ca luptători perfecți; cei ce au finanțat pe japonezi, au obținut învoirea Japoniei în această acțiune.

Războiul ruso-japonez, prin înfrângerea organizată a armatei țariste, a fost un prolog spre revoluția din 1905. Chiar dacă revoluția a fost prematură, era aproape să triumfe. Ea a creat condițiile politice necesare pentru victoria din 1917.

Mai mult încă. Ați citit biografia lui Troțki? Vă amintiți de perioada lui de început ca revoluționar? Era încă un băiețuș, după fuga lui din Siberia, când s-a aciuat printre emigranți în Londra, Paris, Elveția; Lenin, Plechanov, Martov văd în el un novice foarte promițător. Dar el, la prima sciziune își permite să rămână independent și ia rol de arbitru. În anul 1905 la doar 25 de ani se întoarce singur în Rusia, fără de partid și fără organizație proprie. Citiți rapoartele „nefrizate” ale lui Stalin despre revoluția din 1905, rapoartele lui Lunatscarski, care nu este troțkist. Troțki stă în fruntea revoluției din Petrograd. Acesta este adevărul. Numai el se ridică cu prestigiu și popularitate dintre revoluționari. Nici Lenin, nici Martov, nici Plechanov nu sunt la înălțimea lui. Cum și de ce se ridică acest necunoscut Troțki și capătă deodată autoritate peste cei mai cunoscuți și vechi revoluționari? Foarte simplu. El s-a căsătorit. Cu el vine în Rusia soția sa, Sedowa. Știți cine era ea? Fiica lui Jivotovski, din cercul bancherilor Warburg, companionii și verii lui Jakob Schiff, ai grupului financiar care a finanțat Japonia și care prin Troțki a finanțat revoluția din 1905. Aici aveți motivul pentru care Troțki se află deodată pe treapta de sus a revoluționarilor. Și aici aveți de asemeni cheia pentru a vă explica persoana lui Troțki. Facem un salt în 1914. În spatele atentatului contra moștenitorului tronului a stat Troțki; acest atentat a

dezlănțuit primul război mondial. Credeți că atentatul și războiul au fost simple întâmplări? Analizați, vă rog, în lumina „neîntâmplării” mersul operațiunilor din Rusia. „Manevrarea” înfrângerii este o capodoperă. Ajutorul aliaților pentru țară a fost așa de dozat și regulat încât ambasadorii aliaților de pe atunci spuneau că prostia țării duce ofensive de automasacrare. Carnea de tun a rușilor era imensă, dar fără importanță. Ofensivele organizate au dus la revoluție, încolțiți din toate părțile, au găsit soluția în proclamarea unei Republici democrate. O republică a „soliilor”, cum a numit-o Lenin, și a asigurat nepedepsirea tuturor revoluționarilor. Kerenski mai organizează încă o ofensivă de masacru ca să dea republica democratică peste cap și, mai mult, Kerenski trebuie să predea puterea totală a statului comuniștilor. Trotzki preia „neobservat” întregul aparat de stat. Acesta este adevărul despre mult cântata Revoluție din Octombrie. Bolșevicii au luat puterea pe care „Aceia” le-au permis să o ia și le-au predat-o.

Kuzmin: Îndrăzniți să afirmați că Kerenski a fost complicele lui Lenin?

Rakovski: Nu al lui Lenin ci al lui Trotzki, mai bine-zis complicele „Acelora”.

Kuzmin: Absurd!

Rakovski: Nu puteți înțelege? Tocmai dumneavoastră? Mă uimiți. Dacă dumneavoastră, ca spion, v-ați afla comandant într-o fortăreață pe care inamicul vrea să o cucerească, nu ați deschide porțile celor ce asaltează și în serviciul cărora sunteți? Nu veți risca să muriți în timpul asaltului dacă un agresor vă crede dușman? Credeți-mă, fără monumente și mausolee, comunismul datorează mai mult lui Kerenski decât lui Lenin.

Kuzmin: Vreți să spuneți că Kerenski s-a lăsat de bună voie învins?

Rakovski: Da, pentru mine este sigur, înțelegeți, vă rog, eu am fost la toate prezent. Vă spun mai mult: știți cine a finanțat revoluția din Octombrie? „Aceia” au finanțat, mai bine spus, aceiași oameni care au finanțat Japonia, revoluția din 1905. Jakob Schiff și frații Warburg, adică marele cuplu al băncilor, una din băncile Federal Reserve, banca Kuhn, Loeb & Co. la care au participat și bănci europene: Gugenheim, Hanauer, Breitung, Aschberg de la „Nya Bank” din Stockholm. Am fost martor la predarea banilor. Până a venit Trotzki eu am fost singurul dintre revoluționari. Apoi a venit la sfârșit Trotzki. Aliații l-au expulzat din Franța pentru acțiuni subversive și tot ei l-au lăsat liber să meargă în Rusia aliată unde să organizeze înfrângerea. Tot fapte întâmplătoare? Cine a dirijat aceasta? Aceiași oameni care au reușit, prin intermediul lui Rathenau, să-l facă pe Lenin să treacă liber prin Germania. „Aceiași” oameni au reușit în Anglia ca Trotzki să iasă dintr-un lagăr canadian și, cu pașaport, să treacă liber toate granițele până în Rusia. Dacă veți studia odată istoria revoluțiilor și războaielor civile cu spiritul cercetător al unui polițist veți găsi o sumedenie de fapte „întâmplătoare”.

Kuzmin: Bine, să spunem că toate acestea n-au fost la întâmplare, ce consecințe practice reies din ele?

Rakovski: Lăsați-mă să isprăvesc această scurtă poveste, apoi tragem concluziile. Trotzki, de la venirea lui la Petrograd, este acceptat fără rezerve. După cum știți, divergențele de păreri între el și Lenin în timpul revoluției au fost mari. Totul s-a dat uitării și Trotzki este maestrul triumfător al revoluției, chiar dacă Stalin o dorește sau nu. De ce? Secretul îl păstrează soția lui Lenin, Krupskaja. Ea știe cu adevărat cine este Trotzki, ea l-a convins pe Lenin să-l accepte pe Trotzki. Ea l-a deblocat pe Lenin în Elveția. Lenin a știut cât de imens a fost ajutorul material din afară adus de Trotzki; vagonul plombat a fost dovada. Apoi unirea tuturor celor de stânga revoluționară, socialiști, anarhiști este opera lui Trotzki și nu încăpățânarea lui Lenin. Nu degeaba este „liga veche a proletarilor evrei” adevăratul „partid” al lui Trotzki fără partid, „liga” din care au fost recrutați **nouăzeci la sută din căpeteniile revoluției**. Bineînțeles, nu liga publică, ci liga conspirativă care pătrunsese în toate partidele socialiste și ai căror șefi stăteau sub conducerea acestei ligi.

Kuzmin: Și Kerenski?

Rakovski: Și Kerenski împreună cu alți șefi de partide naționaliste, partide conservatoare.

Kuzmin: Cum așa?

Rakovski: Nu uitați rolul **masoneriei** în prima fază burghezo-democratică a revoluției!

Kuzmin: Ascultau și ei de „ligă”?

Rakovski: Cu o treaptă mai presus de ei, dar ascultau de „Aceia”.

Kuzmin: Cu toată mișcarea marxistă care se ridica și le periclita drepturile și viața?

Rakovski: Cu toate acestea. Desigur ei n-au recunoscut pericolul. Țineți seama, fiecare mason crede că știe mai mult decât realitatea, imaginația lui se orientează după dorințele lui. Apoi numărul mare de masoni în guvernele statelor burgheze este pentru ei dovada puterii lor politice. Țineți cont că pe vremea aceea toți șefii de guverne ale aliaților, cu mici excepții, au fost masoni. Ei toți au crezut că revoluția se va desfășura ca revoluția franceză. Masonii n-au învățat lecția întâi că în revoluția cea mare, în care ei au jucat un rol important, majoritatea lor a fost înghițită: marele maestru, principele de Orleans, regele, care era tot mason, apoi Girondinii, Herbertiștii, Iacobinii... dacă câțiva au scăpat cu viață, aceasta datorită lui Napoleon și loviturii lui de stat din Brumaire.

Kuzmin: Vreți să spuneți că masonii au fost sortiți să moară de mâna revoluției pe care ei înșiși o inițiaseră?

Rakovski: Exact... Ați pronunțat un adevăr secret. Eu sunt mason, vă voi destăinui secretul care li se spune masonilor că îl vor afla. Dar nici a 25-a, sau a 33-a, sau a 93-a lojă nu-l află.

Kuzmin: Și ce poate să fie?

Rakovski: Organizația masonică a fost creată cu scopul să pregătească revoluția comunistă mondială, lichidarea clasei burgheze și clasei de mijloc, lichidarea fizică a conducătorilor burgheziei, care înseamnă sinuciderea fiecărui mason mai important. De aceea, spre a li se ascunde adevărul este nevoie de atâta teatru, mistere, secrete etc... Nu pierdeți ocazia să priviți trăsăturile feței ce exprimă stupoarea și spaima fiecărui mason când înțelege că trebuie să moară pentru revoluție. Este un spectacol de răs.

Kuzmin: Și negați încă prostia din naștere a burgheziei?

Rakovski: Neg prostia clasei burgheze, nu a anumitor indivizi ai ei. Prezența caselor de nebuni nu demonstrează că nebunia este generală. **Masoneria este o casă de nebuni**, dar în libertate. Eu continuu. După victoria revoluției s-a ivit prima problemă: pacea și cu ea prima sciziune în partid. Nu vreau să discut despre lupta de la Moscova între adepții și adversarii păcii de la Brest-Litovsk. Vreau să spun că gruparea care s-a numit mai târziu „opозиția lui Trozki”, cei lichidați și cei ce urmau să fie lichidați, toți fuseseră sau erau contra semnării păcii. Această pace a fost o eroare, o trădare înconștientă a lui Lenin față de revoluție. Închipuiți-vă pe bolșevici în rândul Națiunilor Unite sau la Conferința de pace de la Versailles, în spatele lor cu armata roșie, dotată și întărită de aliați. Dar Lenin, orbit de putere, susținut de Stalin, urmat de aripa național-rusă a partidului au izbutit. Astfel s-a născut național-comunismul, sub care Stalin a ajuns azi la apogeu. Desigur, au fost lupte interne, dar numai în măsura în care nu distrug statul comunist - aceasta este condiția sine qua non până azi a opозиției. Acesta a fost motivul eșuării noastre și al insucceselor ce au urmat. Dar a fost o luptă sălbatică, chiar dacă a fost camuflată, pentru a nu pierde puterea. Trozki a organizat atentatul lui Kaplan contra lui Lenin. Din ordinul lui a ucis Blukim pe ambasadorul Von Mirbach. Puciul Spiridonovei și al social-revoluționarilor ei era în înțelegere cu Trozki. Soțul ei nu fusese bănuț, era acel Rosenblum, un evreu din Lituania cu numele O'Reillz, unul din cei mai buni spioni ai Intelligence Service. L-au ales pe Rosenblum ca, în cazul unui eșec, să cadă vina pe englezi și nu pe trozkiști. Așa s-a și întâmplat. Războiul civil ne-a dat posibilitatea să renunțăm la metodele conspirative și teroriste, el ne-a dat puterea în mână când Trozki a fost numit organizatorul și șeful armatei roșii. Armatele sovietice, care se retrăgeau mereu din fața „armatei albe” și au redus Uniunea Sovietică la mărimea principatului Moscovei, ca prin minune, au început să fie victorioase. Pe ce cale credeți, prin minune sau întâmplare? Vă pot spune: nouăzeci la sută este datorită „Acelora”. Să nu uităm că armata albă era formată din „democrați” cu restul de measevici și din alte partide liberale, în mijlocul cărora „Aceia” au avut foarte mulți oameni în serviciile lor. Când a preluat Trozki

puterea ei au căpătat ordin să trădeze pe „albi”, cu promisiunea că vor face parte din viitorul guvern sovietic. Maiski a fost unul dintre aceștia, unul din puținii față de care „Acea” și-au ținut cuvântul și aceasta numai pentru că s-a arătat loial față de Stalin. Prin aceste acte de sabotaj, împreună cu diminuarea ajutorului pentru generalii „albi”, sărmanii idioți au suferit înfrângeri peste înfrângeri. În sfârșit, Wilson a luat decizia să se pună capăt ostilităților prin punctul 6 din cele 14. În timpul războiului civil, Trotzki a fost prezumtivul urmaș al lui Lenin. Lenin care scăpase de glonțul lui Kaplan, nu va mai scăpa cu viață din eutanasia care s-a complotat împotriva sa (și care a fost aplicată de medicul său, Levin).

Kuzmin: Trotzki i-a scurtat viața? Un „clou” în procesul dumneavoastră!

Rakovski: Trotzki? Poate a acționat și el. „Acea” au atâtea canale și posibilități, încât execuția tehnică este lipsită de importanță. Cert este că și-au atins scopul.

Kuzmin: Oricum, uciderea rafinată a lui Lenin este de o mare importanță, încât ar trebui adusă în discuție la primul proces.

Rakovski: Vă sfătuiesc să nu vă atingeți de acest fir roșu este prea periculos chiar pentru Stalin însuși. Puteți face cu propaganda dumneavoastră ce voiți, dar „Acea” au și ei propaganda lor și ei sunt mult mai puternici decât eventuala mărturisire a lui Lenin. Zicala „cui prodest” lasă să cadă bănuiala că Stalin este ucigașul lui Lenin.

Kuzmin: Adică, ce voiți să spuneți?

Rakovski: Metoda clasică ca să descoperi un ucigaș, trebuie să afli cui i-a folosit crima. În cazul lui Lenin, Stalin a fost acela care a smuls puterea, Stalin, șeful dumneavoastră. Este un secret cunoscut. Dacă Trotzki nu i-a urmat lui Lenin, cauza nu a fost de natură umanitară. În timpul ultimei boli a lui Lenin, Trotzki poseda mai multă putere decât avea nevoie. Noi aveam deja condamnarea la moarte a lui Stalin; scrisoarea pe care Krupskaja a smuls-o bărbatului ei a fost motiv îndeajuns pentru Trotzki să-l lichideze pe Stalin. Dar o întâmplare neprevăzută a cauzat eșuarea planurilor noastre. Trotzki s-a îmbolnăvit, o boală ca din senin, luni de zile. Nu a fost în stare de nici o activitate în momentul decisiv când Lenin murea. Natural că un Trotzki pregătit pentru misiunea sa nu putea fi deodată improvizat. Nici unul din noi, nici Zinoviev, nici Kamenev n-a avut instrucțiunile sau pârghiile necesare în mână. De altfel, Trotzki, gelos, n-ar fi lăsat pe nimeni să-l înlocuiască. Așa că ne aflăm în fața lui Stalin la moartea lui Lenin (Stalin duse o nemaipomenită activitate secretă) și am întrevăzut, pentru noi trozkiștii, viitoarea înfrângere în Comitetul Central. Deci, trebuia să improvizăm o soluție: aceia dintre noi care se puteau alătura lui Stalin, trebuiau să se alăture, să devină mai staliniști decât el, să exagereze, adică să-l saboteze. Restul îl cunoașteți - lupta noastră subversivă permanent, eșecul permanent față de Stalin, care s-a dovedit un geniu în materie polițienească. Mai mult încă: dintr-un atavism naționalist, Stalin pune accent pe elementul rusesc și se înconjoară de indivizi pe care noi am fost hotărâți să-i nimicim, promotori ai comunismului național în contradicție cu comunismul internațional pe care-l reprezentăm noi. Stalin a pus Internaționala în slujba Uniunii Sovietice; aceasta este în slujba lui, deci Internaționala îi slujește lui. Dacă căutăm în istorie o paralelă, o putem găsi în bonapartism și dacă căutăm o personalitate asemănătoare lui Stalin nu o vom găsi. Eu cred că am găsit o paralelă: Fouché și Napoleon. Dacă lăsăm la o parte a doua jumătate din viața lui Napoleon, cu lucruri fără importanță ca uniforme, ierarhie militară, coroană, care pe Stalin nu-l interesau, și luăm ceea ce este important: sugrumarea revoluției, căreia el nu-i aduce nici un serviciu ci se folosește de ea, identificarea cu vechiul imperialism rusesc, ca Napoleon cu cel galic, crearea unei păтури aristocratice, nu din militari, căci nu a avut victorii, ci din pătura birocratico-polițistă...

Kuzmin: Destul. Nu sunteți aici să faceți propagandă trozckistă. Vreți în sfârșit să deveniți concret?

Rakovski: Desigur, voi ajunge acolo. Dar când voi reuși să fac să aveți măcar o mică idee despre „Acea” cu care avem de-a face concret? Țin foarte mult la acest lucru.

Kuzmin: Atunci deveniți mai concis.

Rakovski: Eșecul nostru, care din an în an devenea mai concret, se explică și prin faptul că tot ce s-a întreprins după război pentru continuarea revoluției de către „Aceia” a fost fără țel. Tratatul de la Versailles, pe care politicienii și economiștii nu l-au înțeles pentru că nimeni nu-i vedea scopul, a fost condiția hotărâtoare pentru revoluție.

Kuzmin: Teoria este foarte nebuloasă. Cum voiți să o explicați?

Rakovski: Nici unui popor nu i-a servit impunerea reparațiilor și embargoului economic de la Versailles. Calculele absurde erau atât de elocvente încât chiar țările învingătoare le-au criticat. Numai Franța revendica o sumă care era mai mare decât averea ei națională, de parcă pământul ei se transformase într-o Sahară. O nebunie au fost revendicările către Germania, sume ce nu puteau niciodată să le plătească, cerând toată munca națională și întreaga ei avere. În plus, au lansat contra ei un dumping, ceea ce a dus la foamete în Germania, subconsum și șomaj. Așadar a fost sau nu tratatul de la Versailles revoluționar? S-a încercat mai mult. O reglementare pe plan internațional a productivității ca și când clima, resursele naturale, calificarea tehnică erau egale între națiuni. Anarhia a constatat în faptul că țările mai sărace trebuiau să lucreze mai mult pentru a egala lipsa resurselor naturale. Reglementarea impusă de Liga Națiunilor, reglementarea muncii pe principii abstracte a adus cu sine o inegalitate economică; consecința imediată a fost o producție scăzută, importuri masive care trebuiau plătite în aur, aceasta cât timp Europa a avut aur, iar America era copleșită de aur. Ca orice anarhie în producție - unică în istorie - și aceasta a fost exploatată de Finanță, de „Aceia”, în felul următor: sub masca de a o însănătoși, au provocat o inflație a monedei naționale și o inflație de o sută de ori mai mare a banilor de credit, bani falși. Una după alta, țările și-au devalorizat moneda. Rezultatul a fost peste treizeci de milioane de șomeri. Credeți acum că tratatul de la Versailles și Liga Națiunilor au creat condițiile revoluției?

Kuzmin: Asta se poate, fără intenție. Nu-mi puteți aduce dovada de ce mereu vă abateți de la cursul normal al dezvoltării comunismului și revoluției și faceți front comun cu fascismul care triumfă în Italia și Europa? Ce aveți de spus?

Rakovski: Dacă nu ținem seama de scopul „Acelora” aveți dreptate; dar noi nu avem voie să ignorăm existența și țelul „Acelora” și faptul că Stalin deține puterea în URSS.

Kuzmin: Nu văd nici o legătură între acestea.

Rakovski: Pentru că nu voiți! Puncte de reper sunt o mulțime. Stalin este pentru noi (trotzkiștii) un bonapartist, nu un comunist.

Kuzmin: Dar fascismul este anticomunism curat, atât contra comunismului stalinist cât și contra celui trozkist. Și dacă „Aceia” au atâta putere de ce nu au împiedicat aceasta?

Rakovski: Pentru că „Aceia” l-au propulsat pe Hitler.

Kuzmin: Acum bateți recordul în absurdități.

Rakovski: Eu am recunoscut că opoziția a eșuat. „Aceia” au recunoscut că Stalin nu poate fi răsturnat printr-o lovitură de stat, de aceea, cu experiența lor istorică au găsit altă soluție: să procedeze cu Stalin ca odinioară cu țarul. Era însă o piedică care ni se părea nouă de neînving: în Europa nu era o țară care ar fi putut săvârși invazia, nici una nu avea o armată așa de mare și nici poziția geografică care să permită o invazie în Uniunea Sovietică. Deoarece lipsea adversarul, „Aceia” trebuiau să-l găsească. Numai Germania, din punct de vedere numeric și strategic ca poziție, era în stare să năvălească în Uniunea Sovietică și să-l doboare pe Stalin. Dar republica din Weimar nu era în acel moment în stare de așa ceva.

Pe cerul foametei din Germania începea să strălucească steaua lui Hitler. Ochii ascuțiți s-au îndreptat asupra lui. Lumea a admirat ridicarea lui fulminantă. Eu nu vreau să afirm că aceasta a fost numai opera noastră. Tratatul revoluționar-comunist de la Versailles adună din ce în ce mai multe mase în jurul lui. Versailles a adus Germaniei proletarizare, foamete, șomaj, toate nu puteau să aducă decât triumful revoluției comuniste. Deoarece aceasta a eșuat sub Stalin, pentru ca Germania să nu cadă sub acest nou Bonaparte, s-au imaginat planul Dawes și planul Young, care au ameliorat puțin situația Germaniei. Determinismul economic a silit proletariatul german să recurgă la revoluție. Dar, fiindcă sub Stalin revoluția social-internațională a fost zădărnicită,

proletariatul german a fost canalizat spre revoluția național-socialistă. Aceasta a fost o faptă dialectică (arta de a acționa cu metoda). Cu toate condițiile propice, național-socialiștii n-ar fi izbândit în Germania fără ajutorul nostru. În 1929, când partidul național-socialist se afla într-o criză de descreștere și mare lipsă de bani, „Acea” au trimis un mesager; eu îi cunosc chiar numele, acesta a fost Warburg. Fiind în tratative cu Hitler, s-au înțeles asupra finanțării partidului național-socialist. Hitler primește în câțiva ani milioane de dolari trimise de Wallstreet și milioane de mărci procurate de Schacht cu care întreține serviciile SA și SS; finanțarea alegerilor următoare, care aduc triumful lui Hitler, cu dolari și mărci date de „Acea”.

Kuzmin: După spusele dumneavoastră, cei ce tind spre un comunism perfect să înarmeze tocmai pe unul ca Hitler, care jură să nimicească prima națiune comunistă? Ce să spun, halal logică la acești oameni ai finanțelor!

Rakovski: Dumneavoastră uitați mereu bonapartismul lui Stalin. Amintiți-vă că în comparație cu Napoleon, cel care a anihilat efectele revoluției franceze, chiar un Ludovic al XVIII-lea, un Wellington, un Metternich, chiar un autocrat ca țarul apar ca revoluționari. Aceasta este teză adevărat stalinistă. Teza lui, despre relațiile coloniilor vis-a-vis de țările imperialiste, cred că o cunoașteți pe de rost. După această teorie și emirul Afganistanului și regele Faruk sunt comuniști, deoarece ei luptă contra coroanei britanice. De ce să nu fie și Hitler în lupta lui contra lui Stalin, obiectiv, un comunist? Și în sfârșit, ca să n-o lungesc, îl vedeți acum pe Hitler cu o putere militară crescândă, care-și întinde Reichul al III-lea până va fi destul de puternic să-l atace pe Stalin și să-l doboare.

Nu observați ce mielușei s-au făcut lupii de la Versailles care se rezumă la un ușor mârâit? Sunt acestea tot întâmplătoare? Hitler va invada URSS și, așa cum în 1917 l-au izgonit pe țar după înfrângere, așa îl vom izgoni și înlocui pe Stalin. Și din nou va suna ceasul revoluției mondiale. Națiunile democratice, azi adormite, vor simți un vânt nou când va veni Trotzki din nou la putere așa cum au simțit o schimbare prin războiul civil. Hitler va fi atacat din vest, iar generalii lui îl vor lichida. Este deci acțiunea lui Hitler, obiectiv, comunistă?

Kuzmin: Eu nu cred în fabule și nici în minuni!

Rakovski: Așadar, dacă dumneavoastră nu vreți să credeți că „Acea” sunt în stare să realizeze ceea ce doresc, atunci pregătiți-vă să trăiți invazia în Uniunea Sovietică și sfârșitul lui Stalin în decurs de un an. Chiar dacă considerați acestea drept minuni sau hazarduri, să fiți pregătiți să le trăiți. Dar, chiar în cazul că acestea sunt ipoteze, într-adevăr refuzați să credeți ceea ce v-am povestit?

Kuzmin: Bine, să privim lucrurile ipotetic, ce propuneți?

Rakovski: Pe noi nu ne interesează atacul asupra Uniunii Sovietice, deoarece doborârea lui Stalin înseamnă distrugerea acestui comunism; chiar dacă el este formal, noi vom reuși încă o dată să-l transformăm într-un comunism real.

Kuzmin: Minunat, care este soluția?

Rakovski: Înainte de toate trebuie să avem grijă ca pericolul potențial din partea lui Hitler să dispară.

Kuzmin: Dacă dumneavoastră spuneți că „Acea” l-au adus în vârf ca Fuhrer, ei trebuie să aibă putere asupra lui și el trebuie să-i asculte.

Rakovski: În grabă, nu m-am exprimat îndeajuns de limpede și nu m-ați înțeles. Chiar dacă „Acea” l-au finanțat, poate că scopul final al „Acelora” este diferit de al lui. Warburg s-a întâlnit cu Hitler sub un nume fals, nu știu dacă Hitler a știut că el este evreu. Apoi el i-a spus o minciună, că un grup de financiari ai Wallstreet-ului l-au trimis ca să finanțeze național-socialismul împotriva Franței, deoarece Franța duce o politică economică care provoacă o criză în America.

Kuzmin: Și Hitler a crezut această poveste?

Rakovski: Nu știu, nu este important, pentru noi a fost important ca el să vină la putere, *țelul nostru a fost să provocăm războiul* și Hitler înseamnă război, înțelegeți?

Kuzmin: Înțeleg. Dar acum eu nu văd altă cale decât un pact între Uniunea Sovietică și țările democratice, pact care să-l intimideze pe Hitler. Eu cred că puterea lui nu este atât de mare încât să se îndrepte contra tuturor statelor lumii, destul de tare însă, rând pe rând...

Rakovski: Nu vi se pare aceasta o soluție prea simplă, pot spune chiar o soluție contrarevoluționară?

Kuzmin: Ca să împiedicăm un război contra Uniunii Sovietice?

Rakovski: Tăiați această frază în două: „să împiedicăm un război” nu sună contrarevoluionar? Gândiți-vă: fiecare comunist adevărat, având în față pe Lenin ca idol și pe alți mari strategii, trebuie să dorească totdeauna război. Nimic nu grăbește așa pașii revoluției mondiale ca războiul. Aceasta este o dogmă marxist-leninistă. Acest comunism național, acest bonapartism este capabil să întunece de așa manieră mintea comunistului pur, încât acesta nu-și dă seama de întorsătură. Stalin tinde să subordoneze Revoluția Națiunii în loc să subordoneze Națiunea Revoluției.

Kuzmin: Ura dumneavoastră față de Stalin vă întunecă mintea și vă face să vă împotmoliți în controverse. N-am fost noi de părere că un atac contra Uniunii Sovietice trebuie evitat?

Rakovski: Și de ce trebuie un război să fie neapărat îndreptat contra Uniunii Sovietice?

Kuzmin: Ce alt popor ar fi ținta atacului lui Hitler? Este clar că în urma discursurilor lui atacul este îndreptat contra Uniunii Sovietice. Ce dovezi ne mai trebuie?

Rakovski: Dacă dumneavoastră și bărbații din Kremlin credeți fără discuție acest lucru, atunci de ce ați provocat războiul civil în Spania? Să nu-mi spuneți că motivele au fost exclusiv revoluționare. Stalin nu este capabil să realizeze o oarecare teorie marxistă. Dacă la bază ar fi fost un motiv revoluionar, atunci nu era corect să se jertfească atâtea minunate forțe revoluționare. Este națiunea cea mai îndepărtată geografic de Rusia și o cunoaștere elementară a regulilor strategice ar fi impus să nu se irosească acolo atâtea putere. Cum ar fi putut Stalin să aprovizioneze o republică sovietică spaniolă și să o susțină din punct de vedere militar? Dar să fim serioși: alți factori au stat la baza războiului din Spania. Acolo este un punct strategic important, o răscruce a intereselor țărilor capitaliste. Teoretic a fost just, dar nu în practică. După cum vedeți, nu are loc un război între capitalismul democratic și cel fascist. Dacă Stalin este capabil să creeze un motiv care să ducă la un conflict între statele capitaliste, atunci de ce să nu fie posibilă o situație inversă?

Kuzmin: Putem admite ipoteza, dacă condițiile sunt aceleași.

Rakovski: Deci suntem de acord că un război contra Uniunii Sovietice trebuie evitat și că acesta trebuie provocat între statele capitaliste.

Kuzmin: Noi doi suntem de acord sau această părere o au „Acea”?

Rakovski: Este părerea mea. Eu nu am de la „Acea” nici o însărcinare și nici nu am contact cu ei. Dar vă pot asigura că „Acea” au la acest punct aceeași părere, la fel și Kremlinul.

Kuzmin: Este important să stabilim de la început acest lucru. Totuși aș vrea să știu, pe ce vă bazați când credeți sigur că „Acea” sunt de aceeași părere.

Rakovski: Dacă aș fi avut timp să expun în întregime Planul lor, atunci ați fi cunoscut motivele pentru care ei sunt de acord. Acum voi numi numai trei motive.

Kuzmin: Care sunt acestea?

Rakovski: Unul este că Hitler, acest incult și primitiv individ, a creat din intuiție naturală și chiar împotriva opoziției tehnice a lui Schacht *un sistem economic periculos în cel mai înalt grad*. Analfabet în orice teorie economică, ținând seama numai de necesități, el a făcut ca noi în Uniunea Sovietică: a exclus Finanța internațională și cea particulară. Aceasta înseamnă că el și-a luat dreptul și privilegiul să facă bani, nu numai monedă fizică ci și monedă financiară pentru tranzacții contabile (monedă fictivă); el și-a însușit astfel instrumentul de a produce în exclusivitate pentru stat. El ne-a întrecut, deoarece noi în Rusia am desființat acest sistem și l-am înlocuit cu un aparat greoi, numit capitalism statal; aceasta a fost o victorie foarte costisitoare în slujba demagogiei prerevoluționare. Soarta i-a fost favorabilă lui Hitler; el nu a avut nici un gram

de aur, de aceea n-a fost ispitit să pună aurul la paritatea sau la baza monedei lui. Singura paritate a monedei sale au fost capacitatea tehnică și munca susținută a germanilor; tehnica și munca au fost tezaurul lui. Acestea sunt atât de contrarevoluționare, încât, după cum știți, a desființat ca prin minune și radical șomajul în rândul milioaneilor de germani.

Kuzmin: Printr-o înarmare galopantă.

Rakovski: Ah, nici gând! Hitler ar fi fost singurul în stare, spre deosebire de celelalte state, să pună fără greutate economia lui în slujba unei producții pacifiste. Puteți să vă imaginați ce înseamnă un asemenea sistem, dacă de el s-ar molipsi și alte popoare și ar forma un sistem autarchic într-un cerc închis? Ca, spre exemplu, Commonwealth-ul britanic? Imaginați-vă dacă ar funcționa ceva atât de contrarevoluționar? Pericolul încă nu este amenințător: noi am avut noroc că Hitler a construit acest sistem fără o bază teoretică, absolut empiric, nicăieri formulat științific. Aceasta înseamnă că sistemul nu a trecut un examen rațional deductiv, nu există nici o teză științifică, nu este încă nicăieri formulată o instrucțiune. Dar pericolul este latent: în fiecare clipă, pe calea inducției, se pot crea formule. Acesta este un lucru foarte serios, mai serios decât întreg teatrul și cruzimea național-socialismului. Propaganda noastră nu se atinge de această temă – din controverse polemice s-ar putea naște formularea și sistematizarea acestei științe economice contrarevoluționare! Avem o singură scăpare: Războiul!

Kuzmin: Și al doilea motiv?

Rakovski: Dacă Thermidorul revoluției ruse a triumfat, atunci acest lucru a fost posibil numai datorită existenței anterioare a unui naționalism rus. Fără un asemenea naționalism, bonapartismul rus nu ar fi fost posibil. Dacă în Rusia s-a întâmplat așa, unde naționalismul era embrionar în persoana țarului, atunci vă închipuiți ce obstacole ar fi întâmpinat marxismul într-o Europă cu un naționalism perfect dezvoltat! Marx a făcut o mare greșală în alegerea locului în care să învingă revoluția. Marxismul nu a biruit în țările puternic industrializate, ci în Rusia, unde proletariatul a fost aproape inexistent. Vedeți cum se ridică naționalismul puternic în centrul Europei și se transformă în fascism? Vedeți cât este de molipsitor? Veți înțelege că acum este momentul să tragă Stalin foloase și deci este posibilă zdrobirea naționalismului în Europa printr-un război. Acest război ar fi foarte profitabil.

Kuzmin: Ca s-o luăm sistematic, Rakovski, ați numit un motiv economic și unul politic. Și care este al treilea?

Rakovski: Ușor de ghicit. Mai avem un motiv religios. **Fără să zdrobim ceea ce a rămas din creștinism este imposibilă victoria comunismului.** Istoria ne arată că revoluției i-au trebuit șaisprezece secole până la un prim succes, când i-a reușit o primă sciziune a bisericii. Într-adevăr, creștinismul este singurul nostru dușman: politicul și economicul în națiunile burgheze sunt numai consecințele lui. Creștinismul care definește individul este capabil să asfixieze statul ateist sau laic cu toată poleiala lui revoluționară, așa cum o trăim în Rusia. Creștinismul poate produce un nihilism spiritual care încă trăiește în masele asuprite și creștine: nici în douăzeci de ani de marxism nu au fost biruite acestea. Trebuie să recunoaștem că, pe plan religios, Stalin nu a fost un bonapartist. Nici noi nu am fi putut face mai mult. Dacă Stalin, ca și Napoleon, ar fi îndrăznit să treacă Rubiconul creștinismului, atunci naționalismul cu efectul lui antirevoluționar ar fi crescut înmiit.

Kuzmin: Într-adevăr, părerea mea personală este că ați enunțat trei puncte care formează într-adevăr linia unui plan. Cu aceasta pot fi de acord. Dar eu am rezerve și neîncredere în ceea ce privește expunerea dumneavoastră cu privire la oameni, organizații și fapte. Dar continuați cu linia generală a planului dumneavoastră.

Rakovski: Da, acum da. Momentul a sosit. Cu o rezervă: eu expun pe propria mea răspundere. Eu expun cele trei puncte ca păreri ale „Acelora”; dar este posibil ca pentru acest scop ei să aibă un alt plan, poate mai eficient. Țineți cont de acest lucru. Să fiu cât se poate de scurt. Pentru armata germană nu mai există motivul pentru care a fost concepută, anume distrugerea comunismului (finanțată fiind de „Aceia”, dar cu alt scop și anume: instaurarea

trotzkiștilor în locul lui Stalin). Cu alte cuvinte, nouă, opoziției, să ni se dea posibilitatea de a lua puterea, să schimbăm frontul, iar agresiunea lui Hitler să aibă loc de la est spre vest.

America nu poate sili Franța sau Anglia să intre în conflict cu Hitler și cu Stalin în același timp. În acest caz ar trebui ca America să intre din prima zi în război. Este însă imposibil. America încă nu a intrat până acum într-un război dacă nu a fost atacată. Dacă provocarea nu are succes, atunci agresiunea trebuie inventată. În 1898 agresiunea contra Spaniei, a cărei înfrângere era aproape sigură, a fost născocită, mai bine-zis „Acea” au născocit-o. În 1914 provocarea a avut succes. Această minunată tactică americană, pe care o admir, pune totdeauna o condiție: ca agresiunea să fie bine plasată, adică când îi convine celui care a fost „atacat”, deci atunci când America este destul de înarmată. Este cazul acum? Nu. America are azi mai puțin de o sută de mii de oameni sub arme și o aviație mediocră; considerabilă este numai marina. Cu aceasta, America nu poate convinge pe aliați să declare război Rusiei. Franța și Anglia au numai o flotă aeriană bună. Deci, nici America nu schimbă echilibrul de forțe.

Kuzmin: Vă rog să-mi expuneți realizarea tehnică.

Rakovski: Cum v-am arătat, interesele lui Hitler și Stalin coincid în ceea ce privește agresiunea asupra Poloniei; rămâne de văzut cum se poate formula acest pact.

Kuzmin: Și vă imaginați că este ușor?

Rakovski: Cert că nu este simplu. Este nevoie de o diplomatie mai mare decât cea a lui Stalin. De exemplu, să i se promită și să i se arate că mobilizarea noastră se va reduce numai la trupele necesare intrării în Polonia, ceea ce necesită într-adevăr oameni puțini. Influența noastră trebuie să acționeze într-atât încât Hitler să-și concentreze masele în vederea unui eventual atac anglo-francez. Stalin trebuie să fie mai generos în exportul petrolului către Germania, petrol cerut de Hitler. Deocamdată, atâta îmi trece prin minte. Se vor ivi pe parcurs mii de probleme care însă trebuie toate rezolvate în felul acesta. Hitler să aibă toată siguranța că noi nu dorim partea noastră din Polonia. Asta înseamnă a-l înșela pe Hitler cu un adevăr.

Kuzmin: Dar unde vedeți înșelăciunea?

Rakovski: Vă pot face să vedeți singur în ce constă înșelarea lui Hitler. Dar mai întâi vreau să accentuez și vă rog să uitați că eu până acum am expus un plan logic și normal. Cu acest plan putem reuși ca statele capitaliste să se distrugă între ele în conflictul fascisto-burghez. „Acea” rămân în umbră, ca să realizeze planul. Ei nu intervin. Ghicesc în ochii dumneavoastră că socotiți o prostie faptul că eu vreau să vă demonstrez mereu existența „Acelora”.

Kuzmin: Adevărat.

Rakovski: Fiți sincer, nu vedeți intervenția „Acelora”? Ca să vă ajut, intervenția lor este evidentă și hotărâtoare. Nu-i recunoașteți într-adevăr pe „Acea”?

Kuzmin: Ca să fiu sincer, nu!

Rakovski: Natural și logic ar fi ca Hitler și Stalin să se nimicească reciproc. Un lucru ușor pentru democrați, ușor de obținut, chiar dacă permit, notați, vă rog, „permit” lui Hitler să-l atace pe Stalin. Germania nu va putea câștiga, întinderea teritorială a Rusiei, lupta disperată a lui Stalin sunt factori suficienți să doboare Germania, în caz contrar democrațiile îl vor ajuta metodic pe Stalin până când ambele armate vor fi epuizate. Acesta ar fi țelul natural al democrațiilor, așa precum mulți oameni o cred. Dar nu este așa, aceste fapte sunt numai pretexte. Există numai un singur țel - victoria comunismului - și pentru acest țel sunt silite să acționeze democrațiile, dar nu de Komintern-ul și de „Kapintern-ul” din New York sau Wallstreet-ul. Cine în afară de aceștia ar putea să-i impună Europei o asemenea contradicție? (să-l ajute pe Stalin). Puterea care este în stare să pună în aplicare această manevră sunt banii. Banii înseamnă Putere. [În anul 1940 Churchill a fost ministrul marinei. Chamberlain a fost prim-ministru. Churchill era deja de partea „Acelora” și voia să ocupe postul de prim-ministru pentru a forța războiul contra lui Hitler. Ca persoană particulară, Churchill a fost falit. El datora opt milioane de lire sterline (copiii lui erau mână spartă), lucru care era o mare piedică ca să ajungă prim-ministru, fapt comentat în presa londoneză. „Acea” - Beneș (președintele Cehoslovaciei) - îndeamnă un evreu milionar ceh,

proprietarul multor mine de aur sud-africane, să-i plătească datoriile lui Churchill. Acesta execută planul, Churchill este ales prim-ministru. Așa se manifestă acțiunea „Acelora”. Este un exemplu.]

Kuzmin: Cu ce trebuie să începem?

Rakovski: Eu voi începe chiar mâine să sondez Berlinul.

Kuzmin: Pentru o înțelegere în atacarea Poloniei?

Rakovski: Nu voi începe așa. Mă voi arăta conciliator, deziluzionat de democrați. În legătură cu Spania voi fi mai moderat... apoi voi aborda problema poloneză.

Kuzmin: Să fiu sincer, după cum gândesc oamenii Kremlinului, astăzi este greu să-mi închipui o asemenea întorsătură în politica internațională. Numai cu dezvăluirile, cu argumentele și cu ipotezele dumneavoastră nu putem învinge pe nimeni. Eu personal, care v-am ascultat și, recunosc, sunt foarte impresionat de cele spuse de dumneavoastră, nu-mi pot imagina un pact între Uniunea Sovietică și Stalin.

Rakovski: Evenimentele internaționale vor sili aceasta.

Kuzmin: Dați-mi ceva concret, ceva care dovedește autenticitatea spuselor dumneavoastră.

Rakovski: Este de ajuns dacă cineva neoficial ar lua contact cu o persoană importantă?

Kuzmin: Da, este mai concret. Ați vorbit de oameni de finanțe importanți, de un anume Schiff sau de un altul care a vorbit cu Hitler și-l finanțează.

Există politicieni sau personalități de rang care aparțin „Acelora” sau sunt în slujba „Acelora”. Cunoașteți pe vreunul?

Rakovski: Voi încerca să vă satisfac, deși v-am spus, eu nu-i cunosc pe „Aceia”. Trotzki mi-a spus odată că unul era Walther Rathenau. Apoi altul, Lionel Rotschild. Aș putea să vă enumăr persoane care, bănuiesc eu, sunt din tabăra „Acelora”, dar dacă ei comandă sau ascultă de comenzi, nu pot spune.

Kuzmin: Spuneți-mi câțiva.

Rakovski: Din casa bancară Kuhn, Loeb & Co., în Wall-street, familia Schiff, Warburg, Loeb și Kuhn. Cei înrudiți cu ei: Baruch, Frankfurter, Altschul, Cohen, Benjamin, Strauss Steinhardt, Blum, Rosenman, Lippmann, Lehman, Dreyfus, Lamont, Rotschild, Loed, Mandel, Morgenthau, Ezechiel, Lasky. Sunt convinși că fiecare din cei enumerați vor duce un mesaj „Acelora”, dacă nu sunt chiar ei înșiși. Pe urmă, nu se așteaptă răspuns. Răspunsul îl constituie faptele. Este o tehnică de care trebuie să țineți seama. Spre exemplu, dacă doriți să faceți un pas diplomatic, nu este nevoie de o formă directă, ci numai de o aluzie și apoi se așteaptă...

Kuzmin: Veți înțelege că nu am nici o cartotecă să caut aceste persoane pe care le-ați enumerat. Unde se află?

Rakovski: În America.

Kuzmin: Dacă noi începem o acțiune, aceasta costă mult timp, și noi ne grăbim, mai bine spus nu noi, ci dumneavoastră.

Rakovski: Eu?

Kuzmin: Amintiți-vă: procesul dumneavoastră începe curând. Hotărâtor este ca planul pe care l-ați expus să intereseze Kremlinul înaintea procesului. Eu cred că trebuie, în interesul propriu, să ne furnizați foarte repede o dovadă că ați spus adevărul. Dacă puteți să ne dați, vă asigur că vă pot salva viața... În caz contrar, nu garantez pentru nimic.

Rakovski: Bine, voi încerca. Știți dacă Davies se află la Moscova? Ambasadorul american.

Kuzmin: Cred că da, cred că s-a întors.

Rakovski: Aceasta ar fi o cale. Un asemenea caz neobișnuit îmi dă dreptul să calc uzanțele diplomatice.

Kuzmin: Putem presupune că guvernul american stă în spatele tuturor?

Rakovski: Nu în spate, ci dedesubt.

Kuzmin: Roosevelt?

Rakovski: Bănuiesc. Urmăriți cele ce vă spun cu mania dumneavoastră pentru romane de spionaj. Eu aş putea să inventez o poveste întreagă, atâta imaginație am, și să fie credibilă. Pentru fapte și date cunoscute public nu sunt dovezi mai plauzibile? Uitați-vă! Amintiți-vă de acea dimineață de 24 octombrie 1929. Va veni vremea când această dată va fi mai importantă pentru revoluție decât 24 octombrie 1917. A fost crahul bursei din New York, începutul așa-numitei „depresiuni” a adevăratei revoluții, 15 milioane de șomeri! În februarie 1933, ultima lovitură a crizei a fost închiderea băncilor. Mai mult n-a putut face „Finanța” decât să-i dea una în cap americanului clasic, care mai stătea în reducta industriei sale, și să-l facă sclavul Wallstreet-ului. Este cunoscut că fiecare pauperizare a economiei duce la înflorirea parazitismului și „Finanța” este marele Parazit. Dar această revoluție americană n-a avut numai scop cămătăresc, să sporească puterea banului, ea a urmărit mai mult. Puterea banului ca putere politică a fost exercitată până acum indirect. Acum, această putere se va exercita direct, bărbatul care va întruchipa această putere va fi Franklin Delano Roosevelt. În anul 1929, în februarie, în primul an al acestei revoluții americane, Trotzki pleacă din Rusia. Finanțarea lui Hitler începe în iulie 1929 și crahul bursei are loc în octombrie. Credeți că acestea au fost întâmplătoare? Cei patru ani ai președinției lui Hoover sunt folosiți de „Aceia” spre a-și consolida puterea, în America prin revoluție economică, iar în Rusia prin pregătirea unui război care să-l detroneze pe Stalin. Un asemenea plan trebuia pus în aplicare de un bărbat perfect în organizare și hotărât. Franklin Delano Roosevelt și Eleanor Roosevelt, acest cuplu formidabil, au fost executanții.

Kuzmin: Făcea Roosevelt parte dintre „Aceia”?

Rakovski: Nu știu. N-are importanță, el își cunoaște misiunea și o îndeplinește cu mare conștiințiozitate.

Kuzmin: În cazul contactului cu Davies, ce formă alegeți?

Rakovski: Mai întâi trebuie bine aleasă persoana. Cineva ca „Baronul”. Mai trăiește încă?

Kuzmin: Nu știu.

Rakovski: Bine, alegerea persoanei este treaba dumneavoastră, el trebuie să fie discret și intim și să se deghizeze ca făcând parte din opoziție. Poziția greșită a Uniunii Sovietice trebuie comparată cu poziția greșită a democrației americane, acesta ar fi punctul de apropiere. Dacă Rusia și America nu au interes să susțină imperialismul și colonialismul european, atunci vor folosi amândoi, politic și economic, distrugerea acestui imperialism-colonial, direct sau indirect. Dacă Europa pierde toată puterea sa într-un război, atunci Anglia, cu imperiul ei de limbă engleză, va gravita imediat către America. Hitler comite o agresiune, el este prin fire un agresor. Atunci trebuie pusă întrebarea: ce atitudine trebuie să ia Statele Unite și Uniunea Sovietică față de un război care, indiferent de motiv, este un război între imperialiști? Iată mersul planului:

1) Pact cu Hitler și împărțirea Cehoslovaciei sau a Poloniei. Preferabil a Poloniei.

2) Hitler va urma planul.

3) Statele democratice (aliații) vor declara război lui Hitler și nu lui Stalin. Oficial se va spune că ambii sunt agresori, dar, strategic și din punct de vedere al întăririi, trebuie învinși pe rând, mai întâi Hitler, apoi Stalin.

Kuzmin: Dar dacă Hitler învinge și învinge rapid? Dacă la fel ca Napoleon, mobilizează întreaga Europă contra Uniunii Sovietice?

Rakovski: Nu este posibil. Uitați factorul decisiv: S.U.A. Nu va fi normal ca S.U.A. să susțină pe Stalin și pe aliați? Dacă sprijinim ambele părți care se află în conflict cu ajutoare, asigurăm prelungirea războiului.

Kuzmin: Și Japonia?

Rakovski: Japonia are destul de furcă cu China.

Kuzmin: Credeți că ambasadorul Davies...

Rakovski: Nu am fost lăsat să iau contact cu el. Dar țineți minte un amănunt - numirea lui Davies ca ambasador a fost anunțată oficial în noiembrie 1936; presupunem că Roosevelt a plănuț numirea lui mai înainte. Se știe că de la numire până la înscăunarea unui ambasador trece

mult timp, deci cred că încă din august a fost de acord cu numirea lui. Ce a fost în august? Sinoviev și Kamenev au fost împușcați. Pot să jur că numirea lui Davies are ca singur scop să revizuiască din nou politica „Acelora” față de Stalin. Sunt convins. Cu câtă îngrijorare a urmărit Davies căderea unuia după altul a șefilor opoziției în „lichidarea” (curățirea) lor din Partid! Știți că el a fost prezent și la procesul lui Radek?

Kuzmin: Da.

Rakovski: Îl vedeți. Vorbiți cu el, așteaptă de luni de zile acest lucru.

Kuzmin: Pentru azi trebuie să încheiem. Dar înainte de a ne despărți, vreau să știu mai mult. Presupunem că toate cele ce am discutat sunt adevăruri și totul se va realiza. În acest caz „Aceia” vor pune anumite condiții. Bănuieți care pot fi acestea?

Rakovski: Nu este greu de ghicit. Prima condiție este ca executarea comuniștilor, așa-ziii trozkiști, cum suntem numiți noi, să înceteze. Apoi se vor fixa sfere de influență, cum să mă exprim, granița ce va despărți comunismul formal de comunismul real. Apoi se va discuta despre asigurarea ajutorului reciproc pe perioada executării planului. Veți trăi paradoxul că o mulțime de oameni, dușmani ai lui Stalin, îl vor sprijini, aceștia nefiind nici proletariat, nici spioni de meserie. În păturile cele mai de sus ale societății se vor ridica, plini de curaj, oameni care vor susține comunismul formal al lui Stalin. Este cunoscut că marxismul este numit și hegelianism. Idealismul lui Hegel este adaptarea vulgară la misticismul lui Baruch Spinoza. „Aceia” sunt adeptii lui Spinoza și viceversa. „Aceia”, adică Marx, ca adept al lui Spinoza n-a fost credincios învățăturii sale din motive tactice. Marxismul nu are dreptate când spune că din contradicție se naște sinteză. După integrarea reușită a tezei și antitezei ca sinteză se naște o realitate, un adevăr care culminează într-un acord final între subiectiv și obiectiv. Nu vedeți? La Moscova comunism, la New York, capitalism. Teza și Antiteza. Analizați-le pe amândouă. Moscova: comunism subiectiv și capitalism obiectiv = capitalism de stat. New York: capitalism subiectiv și comunism obiectiv. În rezumat: Finanța Internațională. Capitalism, Comunism și deasupra tuturor, în ultimă instanță: „ACEIA”.

CAPITOLUL III

Un adevărat act de acuzare împotriva evreilor **de Marcus Eli Ravage**

Despre persoana autorului:

Evreul Revici s-a născut la 25 iunie 1884 în Bârlad (România), fiind fiul lui Loeb Revici și al soției sale Bella Rosenthal. În anul 1900 a emigrat în America luând numele Ravage. Între anii 1909 și 1913 a studiat la Universitățile din Missouri, Illinois și Columbia din New York, unde și-a luat doctoratul. Pe data de 2 decembrie 1915 s-a căsătorit cu Jeanne Louis Martin din Paris. Au avut 5 copii: Suzana, Anna, Louise, Bella și Mark.

A publicat: „An American in the Making”, „The Jew Pazz”, „The Mylady of Europe”, „The Storz of Teamport Donee”, „Scandalul petrolului american (1924)”, „Cinci din Frankfurt”, „Istoria Rotschilds-ilor”.

Cartea „Un adevărat act de acuzare împotriva evreilor” (A Real Case Against the Jews) a apărut în anii 1930 și 1931 în limbile germană, olandeză, franceză, spaniolă și cehă.

Un adevărat act de acuzare împotriva evreilor

- un evreu dă la iveală întreaga profunzime a vinovăției lui -

„Pe bună dreptate au (goimii) ciudă pe noi”. Nu are nici un sens să afirm contrariul. De aceea să nu pierdem timp cu minciuni sau alibiuri. Este cunoscut că aceasta provoacă numai neînțelegere. Mulți goimi au prieteni evrei mi s-a spus: pe mine personal, deși sunt un evreu din cei mai îndoctrinați, nu vor să mă atace direct când pornesc atacul contra noastră, ceea ce înseamnă că ei mă consideră aproape unul de al lor. Însă această excepție nu mă obligă deloc să le fiu îndatorat. Goimii sunt arțăgoși, tind să ajungă sus, sunt necinstiți și materialişti, exact precum evreii pe care îi urăsc, dar eu nu doresc să-i critic.

Doamne ferește, eu nu reproșez nimănui faptul de a nu putea suferi pe cineva. Ceea ce însă mi se pare curios în această afacere antisemită este lipsa totală de materie cenușie din capetele lor. Umblă pe ocolite și folosesc scuze fantasmagorice și transparente. Sunt teribil de aroganți și, dacă jocul nu ar fi grotesc, aş putea cu adevărat să mă supăr. Nu afirm că voi (goimii) ați fi lipsiți de profesionalism în ceea ce privește activitatea antisemită; de cincisprezece secole vă îndeletniciți cu această treabă. Dar când mă uit la voi, când aud argumentele voastre copilărești, am impresia că nu aveți nici cel mai mic habar despre ceea ce se petrece în jurul vostru.

Sunteți plini de ură contra noastră dar nu sunteți în stare să spuneți de ce! Vă bateți capul o zi întreagă să formulați un pretext sau cum îl numiți voi: dovadă. De secole ați adunat dovezi una peste alta pentru acțiunile voastre antisemite, dar fiecare găselniță nouă este mai ridicolă decât cea veche, pretextele voastre se contrazic și astfel se reduc la zero.

Nu demult s-a putut auzi că suntem (noi evreii) vânduți banului și când facem afaceri ne gândim numai la punga noastră. Acum se vorbește la fiecare colț de stradă că nu există domeniu în care evreii să nu fi pătruns. Noi suntem, după părerea voastră, în același timp sociabili și neasimilabili pentru că nu vrem să ne încuscrim cu voi! Noi suntem ambițioși și tindem să ne cățărăm sus și suntem un pericol pentru puritatea rasei voastre. Noi suntem atât de săraci încât v-

am ajutat să intrați în posesia unor întreprinderi în care puteți exploata și înșela și suntem atât de bogați încât v-am alungat din cartierele cele mai nobile.

În război ne eschivăm de la datoria față de patrie pentru că *firea noastră este pacifistă*. Noi suntem însă inițiatorii conflictelor și tragem cele mai mari foloase din războaiele locale și mondiale [Protocoalele Sionului]. Noi întruchipăm în aceeași persoană pe întemeietorul și pe reprezentantul capitalismului. În același timp noi suntem mecanismele care învârtesc roata revoluțiilor contra capitalismului. Istoria nu cunoaște un alt exemplu pentru o asemenea diversitate. Dar, stai! Era aproape să uit motivul tuturor motivelor. Noi suntem poporul cel mai îndărătnic care nu a adoptat niciodată creștinismul și suntem poporul nelegiuit care am crucificat pe întemeietorul creștinismului. Dar eu vă spun că vă înșelați, sau suferiți de necunoașterea proprie, sau vă lipsește curajul să priviți faptele față în față și să recunoașteți adevărul. Îi urâți pe evrei nu pentru că au trimis la moarte pe Cristos, *după cum cred mulți*, ci pentru că din noi, din poporul nostru s-a născut. Adevăratul motiv al luptei voastre contra noastră nu este faptul că noi nu am devenit, ci acela că v-am silit pe voi să deveniți creștini. Și pentru că istoria a consemnat demult nelegiuirea noastră acuzația voastră nu face doi bani.

Ne acuzați de a fi instigatorii revoluției din Moscova. Să presupunem că este adevărat. Ei și ce? În comparație cu ceea ce a înscenat evreul Paul din Tarsus în Roma, revoluția bolșevică este numai o banală răfuială pe uliță. Faceți mare scandal că noi evreii avem o influență nefastă asupra teatrelor și cinematografele voastre. Perfect! De acord! Aveți dreptate. Dar ce importanță are acest lucru în comparație cu influența noastră asupra bisericii voastre, asupra școlilor voastre, asupra legislației voastre, asupra guvernelor voastre, chiar și asupra întregii voastre vieți spirituale!

Un prostănac rus a tipărit o carte numită Protocoalele Sionului. În ea scrie că noi am complotat spre a dezlănțui primul război mondial. Da! Recunoaștem că dovezile sunt autentice. Dar ce înseamnă aceasta pe lângă activitatea conspirativă de netăgăduit dusă de noi de-a lungul istoriei?

Dacă voi luați în serios vorbăria despre comploturile evreiești, atunci dați-mi voie să vă atrag atenția asupra unui lucru demn de comentat. Ce sens are să ne aduceți acuzații privind controlul nostru asupra opiniei publice prin oameni ai finanțelor sau jurnaliști și magnați evrei ai cinematografiei, când întreaga voastră civilizație este bazată pe mitul evreiesc!

Nici nu vă dați seama de adevărata imensitate a vinovăției noastre. Noi suntem penetranți, suntem distructibili, suntem revoluționari. Am luat în posesie și întregul vostru univers. Am introdus răul în idealurile voastre, în soarta voastră. Suntem cauza nu numai a ultimului război, ci a tuturor războaielor. Am fost inițiatorii nu numai ai revoluției bolșevice, ci a tuturor revoluțiilor din istoria voastră. Am introdus în viața particulară, politică și socială neînțelegere și haos. Acest lucru îl facem și astăzi. Nimeni nu știe cât timp o vom mai face. Priviți în trecut o clipă și veți vedea ce s-a întâmplat. Acum douăzeci de secole ați fost o masă de oameni nevinovați, fără grijă și păgâni. V-ați închinat mai multor zei și zeițe, zei ai luminii, ai apelor și ai pădurilor. Fără să vă rușinați ați fost mândri de goliciunea voastră măreață. Ați făurit zeilor chipuri cioplite, după înfățișarea voastră. Ați găsit plăcere în lupte și războaie. Bătăliile și sclavagismul erau înscrise pe stindardele voastre politice. Ați străbătut și cercetat natura și ați aflat misterele vieții, punând temelia științelor naturale și a filozofiei. V-ați însușit cultura, prin rafinament o conștiință socială și viziune sentimentală cu privire la egalitatea indivizilor.

Cine știe la ce apogeu sublim și înalt ați fi ajuns dacă noi v-am fi lăsat singuri și în pace. Dar noi nu v-am lăsat singuri. Noi v-am luat în cleștele nostru și am dărâmat ceea ce ați clădit voi frumos și solid. Noi am schimbat întregul curs al istoriei voastre. Noi v-am înjugat la carul nostru, atât de tare cum nici un popor din Africa sau Asia nu a fost înjugat. Aceasta am realizat-o fără arme, fără gloanțe, fără sânge și bătălii zgomotoase, fără violență. Noi am săvârșit aceasta numai prin puterea irezistibilă a spiritului, a inteligenței, a ideilor și a propagandei noastre. Noi am făcut din voi purtătorii îngăduitori și inconștienți pe întreg globul ai misiunii

noastre. Fără să vă dați seama la ce v-am supus, v-ați transformat în mijlocitorii principali ai tradițiilor rasei noastre și ați răspândit în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului mitologia noastră. Poruncile clanului nostru strămoșesc constituie sâmburele vieții voastre morale. Legile strămoșilor noștri sunt fundamentul tuturor constituțiilor voastre și jurisprudenței voastre. Legende și poveștile noastre sunt soliile sfinte pe care le șoptiți copiilor voștri cu o voce plină de mister. Cântecul și cărțile voastre de rugăciuni sunt pline de scrieri ale poezilor noștri. Istoria noastră națională face parte neapărat din învățătura pe care preoții și învățătorii voștri o propagă. Regii și profeții noștri sunt eroii voștri. Țărișoara noastră din trecut este pământul vostru sfânt. Literatura noastră tradițională este Biblia voastră. Ceea ce poporul nostru a gândit și propovăduit ați împletit indisolubil în limba și tradiția voastră încât niciunul din voi nu poate fi considerat cult dacă nu cunoaște valorile ereditare ale poporului nostru. Pescarii și păstorii evrei sunt sfinții voștri ale căror chipuri sunt immortalizate în mii de statui și icoane și pentru care ați ridicat nenumărate catedrale. O tânără evreică reprezintă pentru voi simbolul maternității și al feminității. Un evreu rebel este punctul cardinal al religiei voastre. Noi am dărâmat zeii voștri și am îndepărtat moștenirea voastră strămoșească și v-am substituit dumnezeul nostru și tradiția noastră. În istoria lumii nu există o cucerire asemănătoare ca aceasta prin care v-am făcut supușii noștri. Cum se explică această reușită? Pot să afirm că aproape din întâmplare. Acum două mii de ani în Palestina religia noastră a căzut pradă ruinei și materialismului. Cămătarii erau stăpânii templelor noastre. Preoții noștri depravați și egoiști storceau vraga poporului nostru și înotau în bogăție.

Deodată s-a ridicat din popor un patriot idealist care a început să cutreiere țara pentru a purifica credința. El nu a voit o nouă biserică. Voința sa a fost să propovăduiască și să dea viață nouă credinței. El a pornit contra preoților și i-a alungat pe cămătari din templu. Aceasta l-a pus în conflict cu stăpânirea. Reprezentanții Romei, care stăpâneau Palestina, s-au temut de agitația lui revoluționară, l-au arestat, l-au judecat, l-au condamnat la moarte pe cruce, pedeapsă pe atunci obișnuită. Adepții lui Iisus din Nazaret, sclavi și meseriași dezamăgiți și părăsiți s-au retras din viața de toate zilele și s-au grupat într-o frăție de oameni pacifiști. După dărâmarea Ierusalimului de către romani, credința lui Iisus a ieșit din nou la suprafață. Un evreu cu numele Paul și-a pus în gând să predice pentru soldații romani pacifismul, iubirea aproapelui etc., pentru a submina Imperiul Roman. El a devenit apostolul păgânilor și și-a dus activitatea atât de bine încât în patru sute de ani, jumătate de glob a devenit un morman de dărâmături și legea mozaică izvorâtă din Sion a devenit religia oficială a Romei. Acesta a fost începutul puterii noastre în lumea voastră. Dar acesta a fost doar începutul. De la această dată istoria voastră este lupta neîntreruptă între spiritul vostru strămoșesc păgân și spiritul nostru iudaic.

Jumătate din războaiele voastre mari sau mici au fost războaie religioase care s-au purtat numai în numele unei doctrine sau alteia. Să privim cele trei revoluții recente din istorie, cea franceză, cea americană și cea bolșevică. Ce altceva au fost decât *triumful ideilor evreiești*, bazate pe dreptate, ordine socială, politică sau economică. Sfârșitul este încă departe. Noi suntem încă stăpânii. În momentul de față, credința voastră va intra în conflict cu fundamentalistii, pe de o parte, și internaționaliștii, pe de alta. Un război între cei ce încearcă să ne combată și să ne înlăture (fundamentalistii) și voi care țineți de învățătura noastră.

Neîncetat se duce o luptă pentru interesele noastre deosebite fără ca oamenii să bage de seamă contradicția. Neîncetat se manifestă puritanismul iudaic sub formă de cenzură în teatru, legislație, presă și biserică ca și alte interdicții la nivel național. Și în timp ce aceasta se întâmplă sub ochii noștri, voi pălăvrăgiți despre influența evreilor asupra cinematografiei. Este de mirare că ne urâți? Noi v-am pus un bolovan în calea progresului vostru. Noi v-am pus în mână o carte și o credință străină pe care voi nu le puteți digera și din care cauză sunteți în permanență neliniștiți. În același timp nu aveți tăria sufletească nici să le respingeți nici să le acceptați cu toată inima. Bineînțeles, voi nu ați aderat sufletește niciodată total la religia creștină. În fundul inimii voastre sunteți încă păgâni. Voi iubiți încă războaiele și sculpturile în lemn. Voi sunteți mândri de goliciunea corpului omenesc. Cu toate democrațiile și răsturnările sociale, ordinea

voastră socială este încă într-o stare de imperfecțiune, de plâns. Noi am produs sciziune în sufletele voastre, v-am tulburat simțurile, am făcut ca dorințele voastre să fie de neîndeplinit.

În vâltoarea neajunsurilor zilnice, a luptei pentru bani și pentru existență, trebuie să vă amintiți de predica de duminică: „să nu ai grijă de ziua de mâine”, în lupta pentru un salariu mai bun trebuie să vă amintiți: „fericiți cei săraci”. Dacă încercați să cădeți în ispită, atunci, în spiritul învățaturii iudaice, o mână nevăzută vă atinge pe umăr și vă ia paharul de la gură.

Totuși voi nu veți fi niciodată creștini adevărați. În această privință noi v-am ales rău. Însă noi v-am stricat pentru totdeauna plăcerea de a fi păgâni. Noi în locul vostru am face la fel. Numai că noi nu ne vom pierde timpul cu explicații pentru această ură. Noi nu vom căuta să formulăm pretexte sau să invocăm motive cusute cu ață albă. Ținând seama de milioanele de oameni de afaceri evrei nu vom vorbi mereu despre comunism ca despre o invenție evreiască; ținând seama de milioanele de lucrători evrei nu ne vom face noi înșine ridicoli vorbind despre capitalismul internațional ca fiind un monopol evreiesc. Nu, noi vom merge direct la țintă. Vom analiza de aproape brambureala confuză, amestec de creștinism și păgânism care se numește civilizație și vom declara sus și tare: Nu, mulțumim pentru acest „talmeș-balmeș”, pentru profeții voștri, pentru Biblia voastră!

UN MESAJ CĂTRE NEEVREI

Voi creștinii vă jeliți și ne acuzați pentru influența evreilor în cultura voastră. Voi afirmați că noi suntem o nație internaționalistă, o minoritate unitară în mijlocul vostru, cu tradiții, interese, năzuinți și scopuri care se deosebesc mult de ale voastre. La aceasta voi adăugați că această situație este în pericol pentru dezvoltarea voastră normală, ea slăbește puterea voastră de acțiune și întunecă drumul pe care trebuie să-l urmați. Eu nu văd deloc în acestea un pericol. Voi ați fost totdeauna guvernați de o minoritate și mie mi se pare absolut neimportant de unde vine cheia care vă guvernează și ce credință are această minoritate. Influența noastră este însă adevărată și este mult mai mare și mai vicleană decât sunteți în stare să pricepeți. Această luptă a voastră contra evreilor ne provoacă durere de cap, ne întristează dar ne și amuză. Voi faceți pe grozavii. Alergați încoace și încolo și vorbiți peste tot îngroziți că influența evreiască este pretutindeni. Acest lucru ne face să ne „tremure” tot corpul. Noi recunoaștem nedreptatea ce v-am făcut-o silindu-vă să luați o tradiție străină. „Tremurând” vă pun această întrebare: când veți înțelege, în sfârșit, că credința voastră, educația voastră, morala voastră, sistemul vostru social, administrativ și legislativ sunt de la origine croite după modelul iudaic „judisch”.

Apoi, scoateți la iveală detalii și vorbiți despre financiarul evrei și regii evrei ai cinematografului.

Deodată încetăm să „tremurăm” și ne apucă râsul. Respirăm ușurați și constatăm că goim-ul nu va cunoaște niciodată gravitatea crimei noastre. Pentru noi acest lucru este inexplicabil. Sau sunteți proști, sau vă lipsește curajul să ne acuzați de această nelegiuire care se vede limpede și pe care orice avocat inteligent sau judecător poate să o examineze liniștit și fără enervare.

De ce să ne contrazicem pentru mărunțișuri fără sens când este mult mai lesne să ne acuzați pentru fapte capitale? De ce ne acuzați de un fals vizibil și grosolan ca Protocoalele Sionului, când ne puteți confrunța cu Apocalipsul Sf. Ioan?

De ce pierdeți timpul cu acuzațiile la adresa lui Marx și Trozki când puteți să ne puneți în încurcătură cu Iisus din Nazaret și Paul din Tarsus. Voi ne numiți revoluționari instigatori și provocatori ai revoluțiilor. Aveți dreptate, mă închin în fața acestei descoperiri! Se pot aduce dovezi fără să mistificăm lucrurile că noi suntem cei ce am tras sforile în toate revoluțiile voastre. Este de necontestat că în revoluția lui Luther noi am avut un amestec. Este un lucru dovedit că în revoluțiile burghezo-democratice din ultimele secole cum este cea franceză sau americană noi am făcut începutul. Dacă n-am fi făcut aceasta însemna să nu ne cunoaștem interesele. Imaginația voastră ne acuză de marele război mondial și revoluția bolșevică, dar și un copil putea să vadă că lucrurile nu puteau lua decât o astfel de întorsătură.

Însă toate aceste comploturi și revoluții nu înseamnă nimic în comparație cu marea noastră conspirație de la începutul acestei ere, când am reușit să facem ca religia unei mici secte evreiești să fie preluată de întreaga lume apuseană. Prin Reformă noi am așezat Biblia noastră la loc de cinste. Revoluțiile republicane antimonarhice ale secolului al XVIII-lea ne-au eliberat de îngrădirile politice și sociale. Noi am avut câștig de cauză iar voi ați fost lăsați în pace. Dimpotrivă, ați devenit bogați și ați ajuns în posturi înalte. Acestor revoluții le datorăm supremația voastră în lume.

Dar răsturnarea pe care a adus-o creștinismul în Europa, lucru ușor de dovedit, a fost pusă la cale și realizată de evrei, drept răzbunare contra unui Stat iudaic. Și dacă tot vorbiți mereu despre aceste comploturi, nu înțeleg de ce nu menționați și distrugerea Romei și a civilizației antice, care au pierit de mâna creștinismului iudaic. Este greu de înțeles că voi, creștinii, nu cunoașteți originea religiei voastre și nu vă întrebați „de ce” și „cum” în legătură cu religia. Istoricii voștri, cu excepția câtorva, nu vă povestesc nimic. Cât despre documentele în cauză care alcătuiesc Biblia voastră nu faceți decât să le căutați, dar nu le citiți cu atenție. Noi am făcut o treabă bună. Voi ascultați orbește propaganda noastră.

Creștinismul, pentru voi, nu este un eveniment obișnuit, istoric, care a reieșit din mersul timpului, ci împlinirea unei profeții dumnezeiești, evreiești. Creștinismul nu a distrus, după cum vedeți, cultura noastră înaltă evreiască și nici nu a aruncat omenirea pentru o mie de ani în barbarie și întuneric.

Creștinismul a fost o mare mișcare revoluționară pornită din Palestina răspândită prin agitatori evrei, finanțată cu bani evreiești, răspândită în popor prin toate mijloacele posibile și asta într-o epocă când iudaismul și Roma erau dușmani de moarte; a fost o luptă pe viață și pe moarte care s-a terminat cu prăbușirea statului neevreiesc. Dar voi nu vedeți nimic din toate acestea, deși un copil inteligent, care încă nu este îndobitocit de vrăjitorie teologică, prin simpla studiere a faptelor poate să vă spună despre ce este vorba. Voi însă o luați razna și vorbiți într-una despre comploturi în legătură cu revoluția rusă și războiul mondial.

Nu este de mirare că am luat ușor antisemitismul vostru, atâta timp cât nu recurgeți la violență. Amintiți-vă, nimeni altul decât un om de încredere ca Gibbon a încercat de mult să vă facă lumină. Acum 150 de ani a apărut cartea „Descompunerea și căderea Imperiului Roman” care a dat cărțile pe față. Gibbon care nu era un neprofesionist în istorie n-a încercat să explice sfârșitul unei ere, sfârșitul Imperiului Roman, prin căderea morală a acestuia, n-a susținut o prostie ca aceasta explicând sfârșitul unui imperiu prin degradarea credinței și a vieții lui tocmai când se afla la apogeu.

Gibbon a trăit în Londra într-un timp când, ca și în Roma, moravurile erau decăzute. Gibbon a fost de rasă ariană și admirator al culturii păgâne a vestului, un istoric cu minte și cu vederi clare. Pentru el nu a fost greu să arate cauza prăbușirii culturii antice. Creștinismul, legea pornită de la Sion și porunca lui Dumnezeu pornită de la Ierusalim au fost cauzele, scrie Gibbon, care au pierdut Roma și unele dintre valorile culturale ale ei. Până aici este totul în regulă. Dar Gibbon n-a dezvoltat problema în profunzime. După cum știți, el s-a născut și a murit cu o sută de ani înainte de apariția „antisemitismului științific”. El a descris religia ce a venit de la răsărit și s-a răspândit repede peste toate popoarele înfloritoare ale vestului. Nu se gândea că acest plan ce părea că duce la mântuire, ducea la distrugere. Dați-mi voie să expun pe scurt întreaga poveste, fără să o împodobesc cu minuni, profeții și magii. Pentru o mai clară expunere, trebuie să mă întorc în trecut. Totul se poate împărți în patru acte, punctul culminant fiind actul 3.

Cortina se ridică, suntem în anul 65 a.Ch. Drama se petrece în Iudeea și Roma. Iudeea este o țărișoară mică în estul Mării Mediterane, de 500 de ani nu a fost altceva decât un punct geografic. Mereu a fost pârjolită această țărișoară de războaie, iar locuitorii trimiși în exil sau luați ca sclavi de către vecinii ei puternici. După lege era independentă, dar în pragul unui război civil. Imperiul Roman, cu capitala republicii lui, Roma, era pe cale de a deveni stăpânul lumii. El era cea mai mare putere militară, moștenitorul Greciei antice și centrul civilizației. Până la

această dată aceste două țări nu au venit deloc sau aproape deloc în contact. Iată că Roma, fără voia ei, a fost împinsă să se amestece în treburile Iudeei. A izbucnit o ceartă între doi frați, pentru tronul acestei țări mici. Pompeius, un general roman aflat tocmai în Damasc cu treburi importante, a fost chemat să medieze între acești frați. Pompeius, un soldat al republicii, drept și corect, a trimis pe unul din frați în exil, a pus în capul statului un rabin și a desființat dintr-o lovitură tronul. Intenția a fost să facă din Iudeea o provincie romană. Bineînțeles, evreii s-au opus unui asemenea plan.

Pentru a-i liniști și pentru a domoli rezistența locală, romanii au introdus din nou demnitatea regală, dar Roma a pus un rege ales de ea. Acesta era fiul unui perceptor născut din neamul Idumiților cu numele Herodes. Evreii nu erau mulțumiți și au creat noi tulburări. Autoritățile din Roma s-au arătat puțin binevoitoare. Aceste evenimente au fost numai prologul celor ce aveau să urmeze. Nemulțumirea evreilor a devenit din ce în ce mai puternică și a dus la împotrivire și revoltă deschisă.

Stăpânii neevrei au început să introducă în Ierusalim binecuvântata cultură apuseană: idoli sculptați, lupte în arenă, drame grecești și lupte între gladiatori, toate nefiind pe placul evreilor. Evreul habotnic vedea acestea ca un afront la adresa lui Iehova, chiar dacă funcționarii romani responsabili afirmau că acestea sunt pentru amuzamentul și consolidarea garnizoanelor neevreiești. De asemenea, evreii s-au opus vehement sosirii perceptorilor romani aspri. Dar, mai ales, ei doreau un rege din rasa lor regală. Masele în stare de rebeliune au început din nou să sperie în venirea lui Mesia, credință veche la ei. Un mântuitor trimis de Dumnezeu să dezrobească poporul de jugul străin. Nu puțini au fost aceia care s-au dat drept mântuitori. În Galileea, un anume Iudas a provocat o revoluție puternică, susținută de popor; Ioan Botezătorul acționa în regiunea Iordanului. Un alt bărbat din nord, care se numea Iisus din Nazaret, împreună cu primii doi a acționat ca un maestru, declanșând activități politice, răzmerițe, toate într-un iscusit înveliș teologic. Toți trei foloseau aceeași lozincă: „Timpul a sosit” și curând toți trei au fost arestați și condamnați la moarte. Cei doi din Galileea au fost crucificați.

Iisus din Nazaret a fost la fel ca înaintașii lui un instigator politic care voia să-și elibereze patria de asupritorii străini. Există dovezi că el voia să se instaureze cu forța pe tronul Iudeei independente. El, sau biografia lui, au pretins că la origine era din familia regelui David. Dar linia lui după tată este confuză. Același biograf, care susținea originea lui după mamă, după regele David, scrie că Iisus este fiul lui Iehova și recunoaște că Iosif nu a fost tatăl lui. Se pare că Iisus a întrevăzut lipsa de perspectivă în misiunea sa politică deoarece a folosit popularitatea lui mare și talentul oratoric pentru o altă cauză. El începuse să predice în mod primitiv și populist socialismul și pacifismul.

Această schimbare în program i-a adus ura claselor alese și bogate, a preoților și patrioților și a redus numărul adeptilor săi la cei săraci, lucrători și sclavi. După moartea sa, apostolii săi s-au unit într-o asociație comunistă. O predică pe care odată a ținut-o conducătorul lor pe un deal a devenit pentru ei cadrul atotcuprinzător al învățăturilor lui, din care ei și-au croit programul vieții. A fost o ideologie valabilă mai ales pentru niște oameni subjugăți. Ea promitea, în schimbul suferințelor pe acest pământ, fericire dincolo de mormânt. Ea făcea din nevoi și neputință o virtute. Oamenilor fără perspectivă în viitor li s-a spus să nu-și facă griji pentru ziua de mâine.

Cei ce erau supuși ofenselor și opreliștilor, cei fără apărare erau învățați să nu răspundă răului cu rău. Oamenilor condamnați o viață întreagă la chinuri și nevoi li se arăta demnitatea sărăciei și a muncii. Cel slab, cel disprețuit, cel dezmoștenit, cel călcat în picioare urma să fie pe lumea cealaltă cel ales și cel iubit de Dumnezeu.

Fructul misiunii lui Iisus a fost nașterea unei noi secte în Iudeea. Ea nu a fost nici prima, nici ultima. Iudeea a fost, ca și America modernă, un teren propice pentru forme religioase curioase. „Ebionimii”, cerșetorii cum se intitulau ei, au privit credința lor nu ca pe o nouă religie. Ei au fost născuți evrei și au rămas evrei.

Învățătura meșterului lor era mai mult de natură social-filozofică, o formă etică a vieții, o călăuză în viață. Creștinismul modern nu încetează să se întrebe de ce evreii nu au luat credința lui Iisus și nu l-au acceptat pe el. Răspunsul este că la început numai evreii au fost adepții lui. Nu este de mirare că întregul popor evreu nu s-a alăturat Ebionimilor (primii creștini palestinieni). Putem compara cu americanii care nu toți s-au alăturat Unitariștilor, Baptiștilor sau altor secte. În timpuri normale, nimeni nu ar fi băgat în seamă această adunătură de zdrențăroși. Ei erau sclavi și lucrători și atitudinea lor era influențată de purtarea claselor sus-puse.

Dar într-o luptă ce se duce cu o putere străină în propria țară, părerea despre lume poate lua forme periculoase. A fost o credință a dezamăgirii, a resemnării. Era un pericol ca morala celor ce apărau patria să fie, în război, subminată. Mântuirea sufletului celor veșnici, a întinde și cealaltă parte a obrazului, această invitație la a face concesii sau: „iubește-ți propriul dușman” aveau caracterul unei slăbiri a voinței poporului în timpuri de criză, ușurând astfel victoria dușmanului. Astfel, nu este de mirare că autoritățile evreiești au început cu oprirea Ebionimilor. Adunările lor au fost împrăștiate, căpeteniile lor au fost aruncate în închisoare, învățătorii lor au fost judecați. S-a crezut că această sectă a dispărut cu desăvârșire. Cortina s-a ridicat pentru actul 3 și evenimentele au luat o altă întorsătură.

Cel mai aprig dușman al acestei secte a fost Saul din Tarsus (Paul), care avea o educație bazată pe cultura greacă. El disprețuia această nouă învățătură considerând-o contrară vieții și lumii. Ca evreu patriot s-a temut ca ea să nu influențeze cauza națională. El făcuse multe călătorii și cunoștea mai multe limbi, era omul potrivit de a porni contra acestei doctrine pacifist-sociale și de a uni comunitățile evreiești atât de risipite. Vârfurile autorităților din Ierusalim l-au numit principalul conducător în urmărirea și persecuția Ebionimilor.

Într-una din zile, pe când era în drum spre Damasc, spre a aresta o grupă din această sectă, i-a venit o idee. În descrierea minunată a apostolilor este descrisă această întâmplare ca o viziune pe care a avut-o Paul. El a văzut clar cât de mici erau șansele de izbândă pentru Iudeea minusculă într-un conflict armat cu cea mai puternică forță armată din vremea aceea. În al doilea rând, ceea ce era mai important, el a văzut clar că această nouă doctrină a vagabonzilor, pe care el o combătea, ar putea fi o armă împotriva dușmanului.

Pacifismul, supunerea oarbă, resemnarea, iubirea aproapelui erau arme periculoase. Răspândite în legiunile romane, ele puteau submina caracterul bărbătesc al acestora și astfel Ierusalimul putea triumfa. Cu un cuvânt, putem afirma că Paul a fost probabil primul om care a intuit posibilitățile de a purta un război prin propagandă.

El a sosit la Damasc și spre marea uimire a celor pe care îi persecutase, a anunțat că se convertește la credința lor și a cerut să fie primit în comunitatea lor frățească. Întors în Ierusalim, a expus planul său înțelepților Sionului. După dezbateri și discuții pro și contra, acest plan a fost aprobat. În rândul căpeteniilor Ebionimilor a întâmpinat o mare împotrivire. Ei au fost foarte bănuitori în ceea ce privește intențiile, metodele și obiceiurile preluate spre a răspândi această nouă învățătură, precum și teama că mor pe jumătate convertiți, vor face iluzorie exactitatea noii credințe.

Până la urmă însă Paul i-a convins și pe aceștia. Și așa s-a transformat Saul, cel mai înverșunat prigonitor al lui Iisus, în Apostolul Paul, convertitor al păgânilor. Așa a început să se împrăștie peste țările păgâne din vest o nouă religie orientală.

Din nefericire, câmpul de acțiune al lui Paul s-a dovedit foarte propice. Această dogmă, cârpăcită și cu multe înflorituri, a adunat mai repede mai mulți adepți decât s-a sperat și s-a dorit. Planul său, să nu uităm, a fost urzit numai pentru apărare. În intenția lui nu a fost să dea lumii o nouă Evanghelie; el a sperat numai să-și descurajeze inamicul din interior. După ce și-a atins scopul și garnizoanele romane au părăsit Palestina, el a fost gata să încheie un armistițiu. Sclavii și asupriții imperiului, exilații nefericiți și proletariatul nevoiaș din capitală au găsit în învățătura bine croită a lui Paul mai multă alinare decât în învățătura de odinioară, a învățătorului lor crucificat.

Rezultatul a fost că dușmanului i s-au deschis ochii. Știri alarmante din partea comandanților despre nesupunerea trupelor romane veneau neconținut dinspre Palestina și altele dinspre Roma. În loc să se amelioreze atitudinea autorităților imperiale, acestea au devenit și mai rigide în hotărârile lor. Precum o pasăre răpitoare, Roma s-a aruncat asupra Ierusalimului cu foc și spadă și, după un asediu înverșunat de patru ani, a distrus cuibul conspiratorilor (70 d.Ch.). Cel puțin așa au crezut ei. Istoricii din acea vreme ne arată exact intențiile Romei. Ei ne povestesc că Nero a dat ordin lui Vespasian și fiului său Titus să distrugă Palestina și creștinismul.

Pentru romani creștinismul nu a însemnat nimic altceva decât iudaism militant, o părere care nu diferă mult de realitate. În ceea ce privește planul lui Nero, jumătate s-a îndeplinit. Palestina a fost total distrusă și a rămas până astăzi o ruină. Creștinismul însă nu s-a putut distruge ușor. Programul lui Paul s-a realizat în întregime după căderea Ierusalimului. Cum am mai spus, tactica lui a avut ca scop să-i sperie pe cuceritori așa cum a făcut Moses cu Faraonii. El a pornit la acțiune prudent și ezitant, ferindu-se să-și enerveze adversarul puternic.

Paul a fost hotărât să ascute noua sa armă sub nasul lui Nero și să-l facă să simtă ascuțimea ei, dar nu a avut curajul să o folosească cu toată forța. Acum, când răul se întâmplase și Iudeea nu mai avea ce să piardă, Paul a renunțat la orice scrupule și a pârjolit cu război țara inamicului. Scopul lui a fost să îngenuncheze Roma așa cum a fost îngenuncheat Ierusalimul și să o radă de pe hartă așa cum a fost ras Ierusalimul. Dacă scrierile lui Paul nu vor reuși să vă dea un tablou complet asupra activității lui, atunci doresc să vă atrag atenția asupra tovarășului său mai sincer și mai obiectiv, Ioan.

În timp ce Paul, acționând în umbra Palatului Imperial și jumătate din timp ca prizonier în închisorile romane, încerca să se facă înțeles prin parabole și aluzii camuflate, Ioan, care se adresa cetățenilor nemulțumiți din Asia, putea să-și permită să vorbească deschis. În orice caz, broșura lui, „Apocalipsa lui Ioan”, este o descriere exactă a celor întâmplate și adevărata față a lucrurilor. Roma, numită cu fantezie Babilon, este descrisă, în limba lui plină de ură, ca mama tuturor prostituatelor și oroarea întregului pământ, ca o femeie beată de sângele celor sfinți (creștini și evrei), opresoare a „popoarelor, națiunilor și limbilor” și - pentru a nu lăsa vreun dubiu asupra identității ei - ca „orașul cel mare care domnește peste regii acestui pământ”. Un înger strigă triumfător: „Babilonul cel mare a căzut, a căzut!”

Apoi urmează descrierea unei distrugerii, un tablou al orgiei.

Comerțul și industria, precum și navigația, au fost blocate. Arta și muzica, ca și „vocea mirilor și miresei”, au amuțit, întinericul și jalea acoperă totul, ca un giulgiu. Cuceritorii creștini înotau în sânge până la hățul cailor: „Bucurați-vă de căderea ei, tu cerule și voi sfinților apostoli și profeți, Dumnezeu v-a răzbunat!”

Care este sfârșitul și scopul final al acestui haos și al acestei pustiiri? Ioan nu este atât de reticent și ne spune totul. El își încheie profeția sa cu o viziune minunată a noului, adică reclădirea Ierusalimului. Nu este, vă rog frumos, o alegorie fantastică, ci o realitate, Ierusalimul adevărat, capitala unui regat mare ce cuprinde „cele 12 seminții ale Israelului”.

Poate spune cineva exact?

Desigur, nici o civilizație nu poate ține piept unui asemenea asalt de durată. În anul 200 străduințele lui Paul și Ioan precum și ale urmașilor acestora au făcut progrese atât de mari în rândul tuturor claselor societății romane încât creștinismul a devenit cultul dominant al întregului imperiu. Așa precum Paul a prezis, morala și disciplina se degradaseră complet, astfel încât din ce în ce mai mult legiunile împărătești, care fuseseră odinioară spaima întregii lumi și șira spinării a întregii culturi vestice, fiind în continuă decadere, nu au mai putut face față năvălirilor barbare. În anul 326, împăratul Constantin s-a supus convertirii la creștinism și a declarat creștinismul ca religie oficială, sperând însă să poată ține în frâu această boală vicleană. Dar era prea târziu. După el, împăratul Iulian a mai încercat, încă o dată, să o stăpânească prin asuprire. Dar nici împotrivirea și nici concesiile nu au mai fost de nici un folos.

Aparatul de stat roman a devenit, prin propaganda venită din Palestina, total găunos și mâncat de viermi. Victoria a fost de partea lui Paul.

Aceasta a fost metoda prin care o credință iudaică modificată a pătruns în lumea vestică. Cel puțin așa aș argumenta eu, dacă aș fi antisemit și dacă aș căuta un exemplu demn de crezare de conspirație subversivă evreiască.

Notă: Să nu uităm totuși că autorul acestui text, Revici, este evreu și deși deconspiră (fără să vrea) unele „gheșefturi”, perspectiva sa asupra creștinismului este, ca a oricărui evreu, una opozantă și combatantă. Dacă anumiți co-etnici ai săi au folosit această religie autentică, creștinismul, ca pe o armă împotriva asupritorilor țării lor, ca pe un simplu instrument de manevră și manipulare a maselor, aceasta totuși nu știrbește cu nimic valoarea spirituală a creștinismului care nu a putut niciodată să fie înțeles în esență de către fariseii și saducheii care l-au crucificat pe Iisus Hristos. Iisus s-a întrupat ca om în Iudeea pentru că tocmai aici era cea mai mare nevoie de mesajul său.